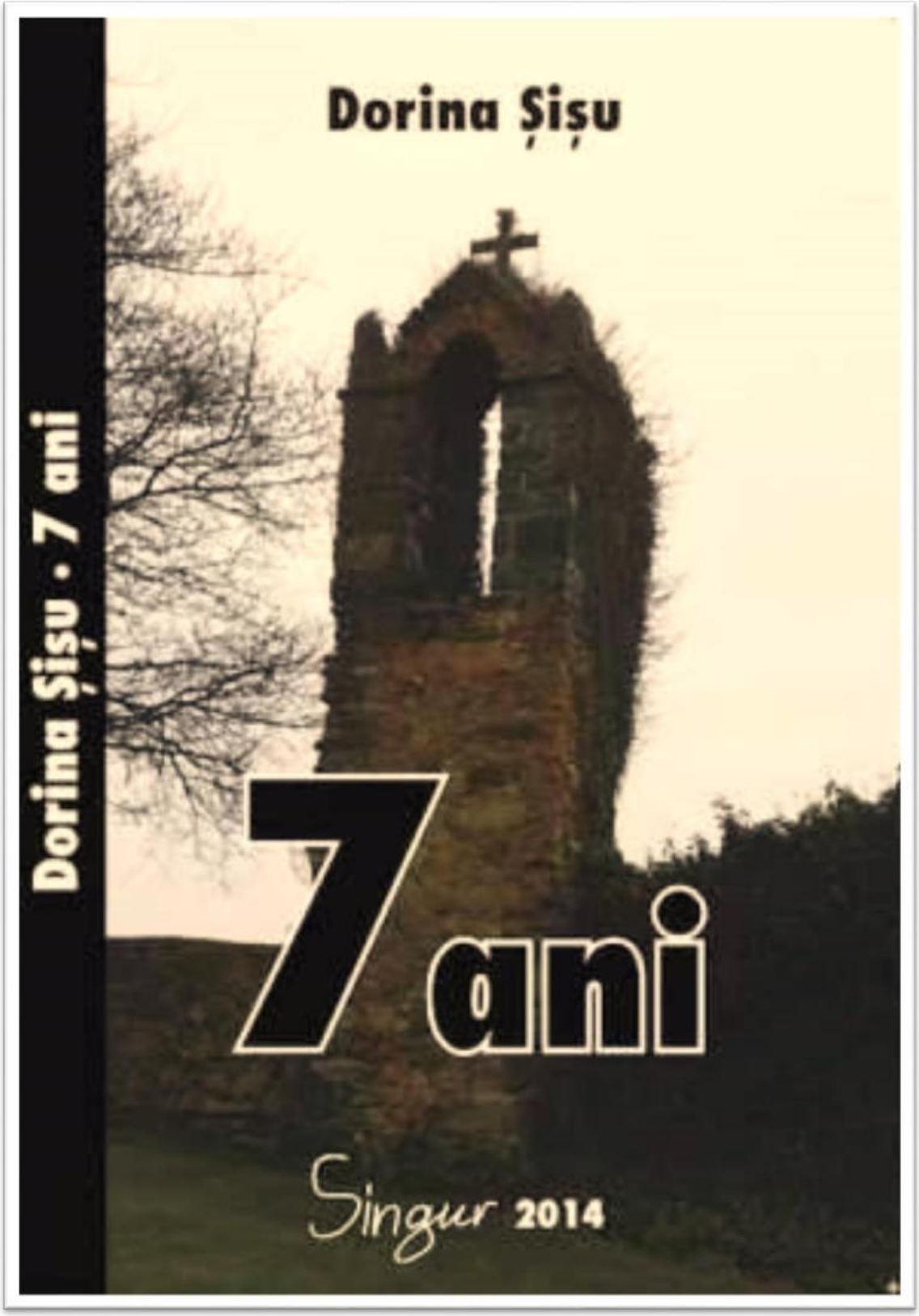
Dorina Șișu
Dorina Șișu • 7 ani
7 ani
Singur 2014

Tehnoredactare: Vasile Petrescu
Corectura: Ioana Măeruș
Lector: Ștefan Doru Dăncuș
Copyright © Dorina Șișu, 2014

TOATE DREPTURILE REZERVATE AUTORULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ȘIȘU, DORINA
7 zile / Dorina Șișu. - Târgoviște : Singur, 2014

ISBN 978-606-8618-20-3
821.135.1-31

Editura SINGUR
Telefon: 072-444.35.87

E-mail: dorudancus@gmail.com
Web: www.revistasingur.ro

Adresa poștală: SC YEUDENI SRL, OP 1,
Ghișeu 3, CP 19
Târgoviște, Dâmbovița

PREFAȚĂ

7 ani

Dorina Șișu

Capitolul 1

7 ani

Sunt momente pe care nu le pot scrie. Sunt scene comune, căsnicii în care bărbaţii îşi bat femeile. A fost ciudat să aud o palmă dată, acea atingere… Nu pot să scriu asta.

După şapte ani de căsnicie, viaţa mea şi a mamei s-a schimbat. Au fost şi zile frumoase trăite alături de tatăl meu vitreg. Mă iubea. Nu mâncam până nu ajungea el acasă. Era bun cu mine. Cu mama se stricase relaţia.

Sora mea mijlocie urma să se căsătorească la Bucureşti. De când murise tata, pe surorile mele le-a luat o mătuşă în Bucureşti, să le ţină în şcoală, pentru că mama nu se descurca cu toate trei. Le trimitea lunar pensia de la tata, pentru plata căminului.

Mariana terminase liceul şi voia să se căsătorească. A venit să-i spună mamei despre nuntă, să întrebe dacă au cu ce să o facă şi spunea ce pretenţii are familia băiatului. Pentru sora mai mare, Viorica, a vândut casa în care crescusem. Pentru Mariana era mai greu. S-au hotărât sa facă nunta cu banii strânşi pe cecul meu. Mama mi-a pus pensia pe un cec. Se adunase destul. Au hotărât sa facă nunta din acei bani. În ziua plecării la Bucureşti, mama i-a pus o bucată de carne în geantă. Tata o opreşte.

—Arată-mi geanta! Ce-ai în geantă? Întinde brutal mâna spre geantă, o desface şi-i scoate carnea.

— Lasă-i, mă, Marine, carnea, să nu plece fata mea cu mâna goală! Doamne, ce om! Ce om! Îşi face cruce şi încep să-i curgă lacrimi.

Îi priveam mută. Mă durea, dar nu aveam ce face.

— Vin fetele la tine şi pleacă încărcate, le umpli genţile. Asta e!

— Mă, Marine, nici un kilogram de carne nu era.

— Tu să taci! Fata mea nu are loc de voi aici.

Avea şi el o fată. O iubea ca pe ochii din cap. Îi spunea Betty.

Cuvinte urâte. Dureau. Eram bulversată. Am stat în staţie toate trei până a venit maşina. Sora mea şi mama plângeau. Eu le priveam şi-mi înghiţeam lacrimile. Mi-era milă. Mă durea inima de milă.

Când ne-am întors acasă tata i-a spus:

— Să pleci de-aici! Să te duci! Să nu te mai întorci!

Era nervos şi urla din toate puterile.

— Betty nu vine la mine din cauza ta. Le faci nunţi la toate, le umpli genţile… Să pleci, auzi! Să pleci până mâine!

— Unde să mă duc cu fata, mă? Mi-am vândut casa.

— Fata rămâne la mine. Doar tu pleci. Fata rămâne. N-am io nimic cu ea. N-are ea

treabă cu tine.

— E fata mea. Eu am făcut-o. Tu nu eşti normal?

— Să pleci. Auzi? Să pleci.

— Nu am unde să mă duc. Am vândut tot ce-am avut.

— Păi, daaaa, ai făcut nuntă la aia mare! Acum să stai în drum. Nu-mi pasă.

— Nu plec, Marine. Nu plec.

Tata a ieşit nervos din casă, pentru că altfel ar fi lovit-o. Mama, nervoasă şi plânsă, începe să mă certe.

— Şi tu taci! De ce nu zici nimic? Parcă ai fi a lui. Dacă îi spuneai să mă lase în pace, mă lăsa. N-ai văzut că ăsta te iubeşte? N-ai văzut că face numai ce-i zici? Stai ca muta!

Am ieşit după tata. Stătea cu mâinile în cap, se sprijinea de gard şi privea strada.

— Ce faci, tată? îl intreb cu frică, să nu mă certe ca pe mama.

— Ce să fac, uite, stau aici. Tu eşti fata mea. Te iubeşte tata!

— Şi eu te iubesc, tăticuţule!

Începe să zâmbească, nu mai este încruntat. Când îi spun „tăticuţule", el râde şi-mi spune: „Eu sunt tătic-cuţel-căţel" şi ne jucăm.

Mă alinta. Niciodată nu mă certa. Îmi aducea mereu ceva bun şi-mi lua apărarea în faţa mamei, atunci când făceam prostii.

— Lasă fata în pace! Ce-ai cu ea?

— A spart tabloul, mă! A spart geamul!

— Lasă fata! Hai la tata! Pune tata altul la loc. Mă-ta-i rea. Hai la tata! Mergem să pescuim?

— Mergem, tată!

— Hai cu tata! Şi mergeam amândoi până în capătul satului, la izlaz. Alergam în picioarele goale, mă udam. Cu tata aveam voie să mă murdăresc. El nu mă certa. Îmi aducea lipitori, îmi povestea de Betty când era copil şi ce prostii făcea. Eram tare mândră că aveam tată.

Nu mă puteam supăra pe el nici atunci când o bătea pe mama. Când mama pleca în tabără cu copiii, rămâneam cu el acasă şi eram fericită şi răsfăţată. Mă lăsa să fac orice voiam. Nu mă certa pentru absolut nimic.

În ziua când mama a venit dintr-o tabără acasă, tata nu i-a deschis uşa. Mama îmi bătea în geam, dimineaţa.

— Deschide geamul!

— Ce e, mamă? De ce nu intri?

— Nu mă lasă în casă. Zice să plec. Hai şi deschide tu uşa, că ţie nu-ţi zice nimic!

— Bine, mamă, hai la uşă!

Trec prin camera tatei. Deschide un ochi şi mă întreabă:

— Unde te duci, tată?

— Să-i deschid uşa mamei, că a venit acasă din tabără. Poate mi-a adus ceva.

— Bine, tată!

Ajung la uşă, cu frică să nu vină tata, deşi aveam acordul lui.

— Săru'mâna! O pup. Era supărată.

— Nu mi-a dat drumul în casă.

Tata s-a ridicat din pat fără să se uite la mama şi i-a spus pe un ton calm:

— Îţi mai dau trei zile să pleci de aici.

— Ţie îţi place cum îmi zice?

— Eu ce vină am?

— Zi şi tu, acum mi-a dat termen, în trei zile să plec... Doamne, Doamne, ce să mă fac? Mi-am vândut casa, i-am fost slugă şapte ani şi acum mă dă afară... Vai de viaţa mea!

Săraca mama! Plângea. Voiam să fac ceva. Dar ce?

— Ce-aţi vorbit cât am fost plecată?

— Nimic, ce să vorbim? Am fost în oraş, la Betty. Vrea să divorţeze de Adi. Tata e supărat. Adi zice că Betty bea.

— Păi, da, bea, că seamănă cu tac-su.

— Am dormit cu Betty două nopţi.

— De ce? se miră mama. Ce-ai căutat să dormi acolo?

— Păi... mi-a plăcut! Ce să fac? E vacanţă. Am fost cu tata la pescuit, am fost şi am irigat câmpul.

Deodată mă priveşte lung şi bănuitor. Mă întreabă:

— Te rog să-mi spui adevărul! Eu sunt mama ta şi trebuie să-mi spui tot. Cumva s-a dat la tine cât am fost plecată? Şi taţii buni se dau la fetele lor. Să-mi spui adevărul!

Doamne, nu-mi venea să cred ce mă întreabă! Îmi simţeam obrajii arzând de ruşine. Auzi la ce se gândea!

— Nuuu, nu mi-a făcut nimic. E bun cu mine. Când îmi iau pantaloni scurţi mă pune să mă schimb. Îmi spune că sunt fată mare şi-i ruşine să stau aşa în faţa lui.

— Da? Aşa ţi-a zis? se miră mama.

— Da, aşa.

— Nu a pus mâna pe tine?

— Mă enervezi. Taci din gură! Nu-mi mai spune aşa. Când nu eşti acasă, nu ştie săracul cum să stea departe de mine. E atent, mă alintă. Parcă sunt fata lui. Tu toată ziua mă cerţi. Şi cu el faci la fel. Mai lasă-ne în pace!

— Aşa, te-ai dat de partea lui.

Am ieşit. Nu mai suportam trăncăneala ei. Câteodată îl înţelegeam pe tata când se enerva.

Într-o zi am fost plecată la o prietenă unde am stat câteva ore bune. Când am ajuns acasă, mama nu era. M-am dus la orfelinat. Era acolo şi plângea. Mă aştepta.

— Hai, mamă, că nu mă mai primeşte! Uite, o să stăm la cămin. Tu dormi cu copiii, că ai loc. Unde ai fost toată ziua?

— Am fost la Dina!

— Ce-ai făcut la ea o zi întreagă?

— Şi ce voiai să fac, mamă, să stau în cearta voastră? M-am săturat! M-am săturaaaat!

— Dacă tu te-ai săturat, eu ce să mai zic?

— Nu ştiu, mamă. Lasă-mă-n pace!

— Apoi, tu nu ştii să zici altceva decât asta. Dacă erai acasă nu mă dădea afară.

Am dormit cu copiii de la orfelinat, am mâncat cu ei la masă, m-am jucat cu ei. Eram obişnuită. Lumea lor era şi lumea mea. Îmi plăcea mirosul de mâncare, mirosul pătuţului. Îmi plăcea acolo.

Tata a venit după mine.

— Hai la tata! Hai acasă!

— Mama poate să vină?

— Da. Să vină şi ea.

Am căutat-o prin cămin şi i-am zis că tata a venit după noi. Ne-am întors. Peste trei luni, tata ne-a dat iar afară din casă. Eram în clasa a IX-a, veneam de la şcoală din oraş. Când am coborât din maşină, am văzut un poliţist şi un domn bine îmbrăcat în faţa casei. Mama era desfigurată. Încerca să adune ce apuca de prin casă şi îmbrăcămintea noastră.

— Hai, că ne-a dat afară din casă. Pune mâna şi strânge-ţi hainele!

— Cine e domnul de lângă poliţist? De ce se uită la noi? o întreb, nemaiştiind pe ce lume sunt.

— Ăla e avocat. Dacă nu veneam cu el, nu ne dădea nici îmbrăcămintea asta amărâtă.

— Unde e tata?

— În casă. Mă urmăreşte să vadă ce iau. Îi mai zici tată? Nu vezi ce-ţi face?

O las în urmă vorbind şi intru în casă. Nu l-am salutat. El nu mi-a zis nimic. Doar se uita la mine. Am deschis uşa de la dulap, am luat câte ceva, am pus într-un sac, îl simţeam în spatele meu. Mă privea. Pe dulap erau cărţi. Mă ridic pe vârfuri să le iau. Se apropie de mine, îmi dă mâna deoparte.

— De astea nu te atingi, nu le iei!

— Dar de ce să nu le iau? Mi-am cumparat cărţile din pensia mea de la tata!

— Nu pui mâna pe ele şi gata!

— Dar sunt cărţile mele!

A fost pentru prima dată când m-am supărat pe el. De atunci mi-am schimbat părerea şi am încercat să îl urăsc. Am fugit la prietena mea şi i-am zis că ne-a dat tata afară, poate cunoaşte ea o gazdă unde să stau cu mama. Am găsit o femeie singură, chiar vizavi de ea. Ne-a primit imediat. Ne-a dat două farfurii, două linguri şi o oală. Nu aveam nimic din care să mâncăm. Mama a început iar cu plânsul. Of, urmau zile de înghiţit lacrimi. Parcă uitasem cum era.

Aveam un hol unde făcea mama mâncarea la un reşou oferit de gazdă şi două camere mobilate cu câte un pat şi dulap. Nu ne trebuiau prea multe. Până ne-am revenit cu banii,

mâncam la orfelinat, iar mama aducea acasă câte o porţie şi pentru dimineaţă. Când a venit iarna a fost mai greu, pentru că nu aveam lemne. Încălzeam doar o cameră cu lemnele aduse de mama, într-o sacoşă, de la cămin.

Într-o zi, când am venit de la şcoală, mama mă aştepta pe hol. Făcuse mâncare, pentru prima dată de când ne mutasem.

— Ai facut mâncare? Ce bine miroase!

— Da. Hai să-ţi pună mama, ţi-o fi foame!

— Îmi este.

Îmi pune sarmale.

— Sarmale?

— Da. Sunt cu carne de lebădă.

— Lebădă?

Ea nu mânca. Se uita la mine. Încep să mănânc. Erau foarte bune. Mă miram de culoarea albă a cărnii de lebădă. Erau sarmale albe.

— De unde ai avut lebădă?

— Am făcut rost de undeva.

— A costat mult?

— Îţi plac? Nu, mamă. Ştii din ce sunt?

— Din ce? Mă opresc din mâncat. Eram curioasă.

— Din urdă.

— Urdă?

— Da, mamă, din urdă.

— Atunci de ce ai zis că din lebădă?

— Numai aşa, să văd ce zici, dar nu-i aşa că nu-ţi dai seama?

— Nu. Are gust de carne.

— Da, are.

În curte se aud paşi. Apoi o voce de bărbat.

— Florica, Florica!

Era tata.

— Nu vreau să mai vină. Mamă, ai înţeles? Nu vreau să-l văd.

O întreb pe mama, supărată:

— Ce caută aici?

— Nu ştiu. O fi venit să ne vadă.

— Eu nu vreau să-l văd. Ne-a dat afară.

Am intrat într-o cameră dinspre curte şi ascultam ce vorbeau.

— Ce faci, Florica? Miroase frumos!

— Uite, pe aici. Mâncare, ce să fac. De ce ai venit?

— Să văd ce faceţi. Unde-i fata? E acasă? Vreau să o văd. Mi-e dor de ea.

— Nu-i acasă. Adică e, dar nu vrea să te vadă. E supărată pe tine.

Au ieşit în curte şi au stat de vorbă acolo. Îi priveam de după perdea. Tata avea o figură blândă. Abia gesticula.

Tăcea. Îmi ascundea ceva, o simţeam.

Iarna trecuse greu. Aşteptam să vină căldura. Mă săturasem de frig. Într-o zi, tata ne-a adus un peşte uriaş. Nu am vrut să mănânc.

— Hai la masă, Elena!

— Nu vreau peşte! Nu mănânc!

— De ce?

— E de la tata. Nu vreau nimic de la el.

— El te iubeşte, Elena. Aduce pentru tine, iar tu nici nu te uiţi la el. Mi-a zis că te vede când te duci la şcoală. Vă întâlniţi şi nici măcar nu îl saluţi. De ce, Elena?

— Mamă, eşti culmea! Ne-a dat afară. Tu realizezi măcar? Cum poţi să te mai uiţi la el? Ai plâns luni de zile aici. Am mâncat amândouă dintr-o farfurie. N-o să-l iert niciodată.

— Elena, suferă şi el. Şi-a dat seama ce a făcut.

— Mamă, lasă-mă-n pace! Nu-mi mai vorbi de el. Nu vreau să mai aud nimic.

Am plecat în fugă la prietena mea.

Era cald. În sfârşit, am scăpat de chinul iernii. Am continuat să pictez şi am început să scriu poezii. M-am înscris la Cenaclul literar şi în fiecare luni seara mergeam acolo. Mă simţeam bine atunci când scriam. Auzeam poezie şi citeam cărţi tot timpul, doar să nu mai aud plânsul mamei. La 13 ani citeam Homer, Shakespeare, despre greci şi zei. Doamna de la bibliotecă mă întreabase într-o zi:

— Pentru cine iei cărţile?

— Pentru mine. Le citesc.

— Astea sunt cărţi grele. Le înţelegi?

— Sigur că da.

Le citeam cu poftă. Îmi plăceau tocmai pentru că mi se păreau grele. Să uit de situaţia de acasă, participam la cenaclul de poezie. Joia continuam să merg la cercul foto. Mă înscrisesem de la 12 ani, desigur cu acordul mamei. Îi plăcea să-i fac fotografii. Joia stăteam în laborator. Îmi convenea să developez filmele. Era o tehnică interesantă, care mă captiva. Nu participam la concursuri, eram singura fată din cerc şi nu colindam ca băieţii diverse locuri să prind instantanee, aşa cum făceau ei. Profesorul era bun cu mine şi mă punea să fac ce-mi place, să developez. Mă lăsa cu aparatele acasă, iar când aveam fotografii cu mama, îmi oferea hârtie să le scot.

La şcoală mă implicam în toate activităţile. După ce ajunsesem să fiu văzută bine de către conducerea şcolii, am îndrăznit să merg la o secretară de partid, care mă ştia.

— Vreau să vă rog ceva. Eu am o problemă acasă. Nu am tată. Mama s-a recăsătorit, iar după şapte ani de convieţuire cu tatăl vitreg, ne-a dat afară și am rămas fără locuință.

Am început să plâng, să o impresionez, ştiind bine unde trebuia să ajung.

— Vai, draga mea Elena, şi unde stai cu mama?

— Stăm în gazdă, nu am condiţii să învăţ, mama plânge toată ziua, săraca de ea! Am venit la dumneavoastră să mă ajutaţi, vă rog!

— Cum să nu, Elena? Te ajut. Trebuie să facem ceva pentru tine. Situaţia e critică.

— Da, tovarăşa secretară. Mă gandeam să-mi spuneţi unde să merg să cer o casă pentru mine şi mama.

— Elena, am să vorbesc cu tovarăşa Pavelescu de la Consiliul Judeţean. Ea dă apartamentele. Te duci vineri dimineaţa, la ora zece şi îi spui că vii din partea mea.

— Da, tovarăşa...

Continuam să plâng.

— Vă mulţumesc!

Aşa cum stabilisem, vineri, la ora zece, am fost la uşa tovarăşei Pavelescu, unde aşteptau vreo zece oameni. Când mi-a venit rândul, am intrat. Era o doamnă grasă şi strident machiată. Avea părul roşu.

— Spune, dragă, ce-i cu tine aici?

— Bună dimineaţa, am o problemă!

— Toţi avem probleme, dragă! Cum te cheamă? Nu am avut niciodată în audienţă un copil.

— Mă numesc Elena Rodu.

— Tu eşti? A vorbit tovarăşa Ion cu mine. Spune.

Am început să-i spun aceeaşi poveste, plângând. Mă oprea să-mi mai pună câte o întrebare, apoi continuam. La final îmi spuse:

— Elena, o să te ajut. Îţi dau un apartament cu două camere, pentru tine şi mama ta. E bine?

— E bine, tovarăşa Pavelescu. E foarte bine.

— Mai durează cam o lună. Blocul e în construcţie. Iei legătura cu tovarăşu' Furcoiu să-ţi dea cheia apartamentului. Te duci la el cu biletul ăsta.

Când i-am spus mamei, nu i-a venit să creadă, a început să plângă.

— Acum de ce plângi, mamă? E bine.

— Plâng de fericire, Elena. Te-ai dus tu, un copil, să plângi pentru casă şi ai reuşit. Ştii ce greu se obţine?

— Ştiu. Am avut metoda mea. Blocul e la marginea oraşului, pe strada Mihai Eminescu, sunt mai multe în construcţie acolo.

— Nu contează unde e, bine că avem căsuţa noastră.

— Mamă, eu termin acum clasa a X-a, ce fac? La ce liceu să merg?

— Nu mergi la liceu, nu am bani. Te duci la o şcoală profesională. Trebuie să ai o

meserie, să lucrezi. Eu nu pot să te mai întreţin. V-am ţinut pe toate trei în şcoli. Gata, mamă, vă ajunge.

— Dar surorile mele au terminat liceul şi pe mine nu mă laşi!

— Acum vezi şi tu că e mai greu.

— Dar nu-mi place la şcoala profesională. E doar de croitorie şi confecţii, nu-mi place!

— Te duci acolo şi gata!

M-am înscris la confecţii, pentru Focşani. Prietena mea s-a dus la Timişoara, la croitorie. Toamna mi-am făcut bagajul şi am plecat împreună cu alte colege din clasa mea. Mama a rămas acasă. Eram supărată, pentru că mă obliga să fac o şcoală urâtă mie.

Focşaniul mi s-a părut un oraş mare şi frumos. De la gară am mers pe jos până la internat, cam o oră. Aici am dat de militărie. Program strict. Erau două blocuri de internat, cu câte 4 etaje, cantină şi şcoală. Toate în aceeaşi incintă. La poartă era un paznic. Am înţeles mai târziu de ce. La ora 5 ne trezea pedagogul de serviciu, ne scotea pe hol şi făceam cinci minute exerciţii. La 6,30 mergeam la cantină unde serveau ceai şi pâine cu gem. Acelaşi mic dejun timp de doi ani. Apoi mergeam la şcoală. După ore, pedagoga ne scotea în parc să facem curat, ori măturam străzi. Sâmbăta şi duminica făceam curat în curtea şcolii. Tot ea îmi dădea un târnăcop şi spunea ţipând:

— Sapă aici, toanto! Nu mănânci azi până nu termini.

Pământul era tare ca piatra. Nu ştiam cum să dau cu târnăcopul. M-am chinuit o oră şi nu se vedea nimic. Pedagoga a venit lângă mine:

— Proasto, aşa se dă? Ce-i aici? Curvă ce-mi eşti! Du-te la gard, proasta dracului! Mişcă! Iei aparatul de sudură şi acolo să te văd până te chem eu! Proasto ce eşti! Nimic nu ştii.

Spatele mă durea cumplit. La mâini aveam băşici. Ajung la băieţi şi le spun:

— M-a trimis pedagoga să sudez cu voi.

— Pe tine? De ce?

— Pentru că nu ştiu să dau cu târnăcopul.

— Ştii să sudezi?

— Nu ştiu.

— Hai, că e uşor. Pui masca, bagi ăsta aici în aparat, apropii de punctul ăsta, îţi tragi masca pe ochi şi apeşi.

— Ce cauţi aici? întreabă maistrul băieţilor.

— A trimis-o tovarăşa pedagogă la noi să sudeze. Cică nu ştie la târnăcop şi acum lucrează cu noi.

— Bine, fată, sudează cu băieţii, zice maistrul bun la suflet.

Am sudat câteva ore. Îmi plăcea. Aici nu stătea nimeni cu gura pe mine. Într-un final mă cheamă la masă. Eram singură în cantină. Iau o tavă şi mă duc la geam.

— Tu ce cauţi la ora asta? Unde ai umblat, fată?

— Am sudat până acum. Pedagoga a zis să vin să mănânc.

— Abia mai e mâncare. Veniţi aici când vi se scoală. Fete proaste!

Era o ciorbă de cartofi şi varză. Îmi era tare foame, dar varza nu am mâncat-o. Avea măsele de porc în ea. Îmi era scârbă. Am dus tava la geam. Nu aveai voie să o duci cu mâncare, te certa. Erai obligat să mănânci tot. M-au certat. Eram aşa de obosită că nu-mi păsa ce spuneau.

— Trezirea! Dormi la ora asta? Sus, curvelor!

Nu înţelegeam de ce pedagoga Bălăşoiu ne făcea curve. Şi cu acest neînţeles am trăit multă vreme, încercând să pricep ura ei faţă de noi, dar, parcă, mai mult faţă de mine.

— Pe terenul de sport, acum! ţipa cu băţul în mână. Toantelor, proastele dracului, împuţitelor!

Am ajuns în pijamale şi papuci pe terenul de sport. Era iarnă şi destul de frig. Am alergat câteva ture cu papucii în mână. Mă gândeam la mama. Eram supărată pentru că mă trimisese aici. Nu-i mai scriam. Duşul îl făceam cu apă rece. Simţeam cum îmi amorţeşte capul. Era bine după duş, îmi era cald. Când mi se făcea foame, mâncam pâine cu zahăr. Ascundeam mâncarea sub perne. Nu aveam voie. Ne pedepsea pedagoga.

— Vine tovarăşul director cu Bălăşoiu. Hai, pe hol!

Directorul priveşte panoul cu activităţi de la etajul patru, unde eram noi. Întreabă răstit:

— Cine este responsabilă cu activităţile la acest etaj?

— Eu, tovarăşe director, şi fac un pas înainte. Ştiam ce va urma.

— Vino la mine! De ce nu scrie nimic la activităţi pe ziua de azi?

— Am muncit toată ziua, tovarăşe director. Am curăţat cartofi la cantină. Nu am avut timp.

— Ce faci, fată? Îmi răspunzi? Îl enervase răspunsul primit. Era roşu la faţă. Vine lângă mine şi-mi trage o palmă peste faţă.

— Neruşinato, nu mai răspunde! Nu sta în faţa mea. Pune mâna şi scrie activităţi de palier, ai înţeles?

— Da, tovarăşu' director.

— Taci! Taci! Nu răspunde!

O priveşte pe pedagoga Bălăşoiu şi-i spune:

— Aici să urmăreşti atentă şi să-mi spui tot. Da?

Am scris activităţi de lectură, am afişat şi apoi am strigat la fete să iasă din camere pe hol. Unele făceau mofturi. În mijlocul holului, ţipam la ele.

— Ieşiţi din camere acum! În sala de lectură staţi o oră. Aţi înţeles?

— Da' cine te crezi? Cine eşti tu? zice una din Brăila.

— Eu sunt şefa voastră. Am luat o palmă pentru voi. Acum voi o luaţi de la mine, ai înţeles?

— Şi dacă nu vin în sală, ce-mi faci?

— Te bat de te caci pe tine. Mişcă-ţi curul în sală şi nu comenta! Hai mai repede şi gura mică!

Le-am băgat în sală cu forța. Aici eram obligate să stăm pentru învăţat. Imediat a ajuns pedagoga Bălăşoiu.

— Unde eşti, fă, curvă?

Mă căuta pe mine.

— Aici sunt.

— Ascultă, fă, la mine!

Mă atinge peste faţă cu băţul, destul cât să simt durerea.

— Făăă, proasto, ai de-a face cu mine dacă nu-ţi stăpâneşti târfele, ai înţeles?

— Da, am înţeles.

— Ai înţeles pe dracu să te ia! Peste zece minute, stingerea!

Faţa îmi ardea. Palma directorului a fost puternică. Nu mă lovise nimeni până acum. Cu urechea dreaptă nu mai auzeam bine. Pedagoga accentuase durerea şi pe obrazul celălalt.

Rănile rămân deschise. Mă întreb obsedant, "sunt în viaţă? a cui glumă sunt?" Sigur, nu dorim abandonul, dorul..., dar singurătatea e vitală. Uneori luptăm împotriva memoriei, plângem pentru fiinţă, suntem oameni şi secul care ne suflă în păr, atunci când ne ridicăm, ne apasă pe umeri. Aşezăm cu grijă rădăcini pe frunze uscate, pentru că ne rupem chiar de noi. Ce experienţă oceanică ne este viaţa! Să ne revoltăm asupra durerii? Dumnezeu spune că e păcat.

Adorm la gândul că, poate mâine... Unde sunt? O lume normală într-un borcan cu tărâţe. Mi-e frig. Poate că e doar o poveste şi poate că o scriu chiar acum, trăind starea la forma maximă. Mă voi trezi la sfârşit. Cât a mai rămas de scris? Încerc să deschid ochii. Aceeaşi imagine. Doi gândaci merg pe tastatură. Paritate şi libertate. Muştar pe o felie de pâine. Mi-e foame, mi-e frig... Îmi vine să plâng şi să fug. Parcă nu-mi ajunge pământul să mă învelesc cu el ori cu frunzele toate dintr-un munte. Dacă am să mă trezesc, am să mă minunez de visul acesta urât. Nu poate să fie adevărat. Credeam că știu ce-i aia suferința și credeam că pot trece peste toate cu fruntea sus. Trec? Rămân așa, ghemuită și sper că visez. Un gândac merge pe gâtul meu. Poate că e un fir de păr. Al cui? Eu m-am tuns la zero. Gabi are părul mic iar Mihaela doarme mai departe. E gândac. Dacă aprind lumina fuge. Dacă o închid apar toți și merg pe noi și pe hainele noastre. Mereu le scuturăm dimineața, dar să nu mă mai gândesc la nimic.

Off, dar nu am vrut să-mi vedeţi tristeţea pe chip. Nu vreau să plângeţi pentru mine. În sufletul meu, acum a rămas libertatea de a găsi fericirea. Cu cine vorbesc? Privitori indiferenţi, dar cu suflet. Şi cică lacrima spală sufletul. Ce uşor! Am simţit un rid cum sapă în sângele meu şi de-acolo aud un strigăt de durere. Durerea a luat chipul indiferenței.

Dorina Șișu

Am desenat pe o pânză neagră un înger cu aripi în sânge. E foarte frig. Oare dorm?

Capitolul 2

Lovituri

Suportam cu greu tot ce trebuia să fac. Mi se impunea zilnic un program milităresc. Am făcut pe plac mamei, dorinţei ei de a face o şcoală profesională, ca apoi să câştig bani, angajându-mă într-o fabrică de confecţii.

Uram meseria asta şi, din prea multa indiferenţă pe care o aveam faţă de acest domeniu, nu se prindea mai nimic de mine. În fabrică la Focşani făceam practică. Muncitorii ne puneau să facem lucrurile cărora ei nu le dădeau importanţă ori le considerau o pierdere de timp (să mături, să adune scamele de pe costume ori să taie aţele în atelierul de finisat).

În fabrică era foarte cald. Femeile erau aşezate în rând la maşini de cusut, surfilat ori mese de călcat, concentrate asupra muncii lor, vrând parcă să depăşească normele care li se impuneau dimineaţa.

Nimeni nu s-a ridicat de la masă pentru noi. De fapt, făceam practică în domeniul curăţeniei. De la ora 08:00 la ora 12:30 munceam fără pauză într-o fabrică pe care o uram, apoi ne întorceam la internat să mâncăm. În timpul mesei, pedagoga alegea dintre noi muncitoare pentru cantină. Cine nu era ales mergea în parcurile din Focşani la săpat sau la măturat. Îmi aduc aminte că într-o duminică ne-a scos pedagoga Bălăşoiu în parcul central, care era destul de mare, nu să ne plimbăm, pentru că era sărbătoare, ci să facem curăţenie. Era toamnă, era foarte frig şi trebuia să adunăm cu mâna beţele, crengile rupte, bidoanele şi alte resturi. La mătură aveau acces doar preferatele tovarăşei pedagog Bălăşoiu. Îmi simţeam degetele fierbinţi şi mă dureau.

— Unde caşti ochii, fă, curvă? Urla din toată fiinţa ei. Urla atât de tare încât îi ieşeau ochii din orbite.

— Mi-a înghеţat mâna, tovarăşa peda..., şi nu te lăsa să-ţi termini fraza, continua să ţipe şi lumea care trecea pe stradă ne privea lung. Nu ştiu de ce, dar parcă eram ca într-o puşcărie. Nu putea fi mai greu sau mai uşor într-un penitenciar.

— Cât e ceasul? şi tot ea îşi răspundea... Aha, e 12:00. Gata! Toate curvele să vie la mine, câte două şi până la internat să măturaţi strada pe care mergeţi. Cine nu are mătură, să cânte!

Ne privea cu scârbă, după care întreba urlând:

— Unde-i proasta de şefă din Ialomiţa?

Mă căuta cu privirea.

— Aici sunt! Fac câţiva paşi să mă vadă. Eu nu aveam mătură. Măturasem parcul cu mâinile.

— Ascultă, fă, vacă! Tu să stai în faţă şi să le dai tonul la toantele astea jegoase şi proaste şi curve... Da', auzi, fă, să cântaţi tare, că dă dracii în voi dacă nu-mi place.

Nu-i răspund şi o enervez.

— Nu ţi-a dat mă-ta gură? Ha! Zi, fă, ceva, că nu vorbesc de una singură, că acuşi îţi trag una peste ochi! Ce te uiţi aşa la mine, ăă?

— Nu mă uit, tovarăşa. Vă ascultam.

— Asculți pe pizda mă-tii! Lasă că am io ac de cojocul tău, curvă ce-mi eşti!

Am enervat-o rău. S-a înroşit la faţă şi a plecat în spatele nostru. Nu mă putea lovi pe stradă.

La sfârşitul lunii noiembrie ne-au dus la cules de struguri, în Panciu. Dormitoarele erau cu paturi suprapuse, cu saltele numai bune de aruncat, erau rupte şi aveau gâlme. Nu se făcea căldură. Adormeam târziu, uneori plângând de oboseală şi de foame. Pedagoga ne trezea de dimineaţă, mâncam o felie de pâine cu gem şi ceai la cantină, şi gata, pregătite de treabă până pe la orele 13-14. Mâncam struguri de foame. La prânz ne dădea ciorbă de fasole şi mâncare de cartofi sau varză. Zilnic aceeaşi mâncare. Seara, când mergeam la culcare, murdară şi obosită, îmi scuturam bine perna şi pătura să văd dacă sunt şoareci. Când intram în dormitor îi vedeam cum fugeau pe piciorul patului. Plângeam de foame, de frig, de murdăria care se lipea pe mine şi nu o mai suportam. Mă gândeam la mama, la lumea de afară, la mine şi mă găseam prinsă într-o lume care nu mi-am închipuit că există.

Întoarse la internat, am făcut duş cu apă rece. Rar se întâmpla luxul de a avea apă caldă. Simţeam cum îmi amorţeşte pielea capului şi abia reuşeam să mă spăl. Simţeam frigul în cerul gurii. Dârdâiam de frig şi-mi întindeam şamponul cu un interes ieşit din comun. Voiam să văd cât rezist. Îmi puneam prosopul pe mine şi fugeam în cameră.

— Fată, eşti nebună? Iar te-ai spălat cu apă rece?

— Da, Gabi, iar m-am spălat cu apă rece, dar acum e bine, chiar îmi este cald.

Şi Gabi tot comenta. De fapt, asta făcea în majoritatea timpului ei.

— Nu eşti sănătoasă! Nu eşti normală!

Continua şi mă enerva cumplit, până ţipam la ea.

— Mai taci! Ho, ajunge! Ce dracu ai? Vrei să stau aşa cum staţi voi?

— Adică? Ce vrei să spui? Cum stăm noi?

— Hai, lasă! Nu am chef de ceartă acum. Vreau să dorm. Gura mică!

— Tu te crezi şefă şi în cameră? Eşti mare şi tare? Cine eşti să ne comanzi? Cine te crezi?

Comenta astfel până se sătura. Văzând că o ignor, se plictisea şi îşi găsea altceva de făcut.

Îmi vărsam nervii pe toată lumea şi toata lumea îşi vărsa nervii pe mine. Eram ca într-o mascaradă a neputinţei de a face liber ceea ce vrei. Nimănui nu-i păsa de tine sau de principiile tale. Era o artă a supravieţuirii. Să poţi să taci, să faci doar ceea ce ţi se impune şi niciodată ceea ce vrei.

La mijlocul lunii decembrie am luat vacanţă. Ne-am urcat toate într-un tren personal şi până acasă am cântat de bucurie. Eram în jur de nouă fete care rămăseserăm unite şi tot

timpul împreună, chiar dacă uneori nu eram de acord una cu cealaltă.

În tren era frig. Stăteam toate îngrămădite şi cântam fără să ne pese că lumea ne privea indiferentă, dar fericirea noastră ascundea foamea, înjosirea, munca, supunerea, la care eram zilnic prezente fără voia noastră şi faptul că familiile noastre au decis pentru noi.

Mi-am aşezat capul pe geamul îngheţat şi priveam în urma trenului, fără să mă gândesc la ceva anume. Mă trezeam după minute întregi că priveam la ceva de-afară, fără să-mi dau seama ce fac. În jurul meu, colegele continuau să cânte ori să se certe între ele. Gândul la mama mă bântuia. Oare e acasă? Lucrează? S-a pregătit cu ceva pentru mine? Se bucură că ajung? Doar noi eram în bloc. Încă se construia şi totul în jur era şantier, pietre, maşini, gropi. Credeam că nu mai ajung să bat la uşă. Mama mi-a deschis, m-a luat în braţe şi m-a pupat apăsat. Mirosea a cozonaci de afară. În apartament era plăcut, chiar dacă nu aveam mobilier. Pe jos erau câteva preşuri, un pat în care dormeam amândouă, un şifonier foarte vechi şi cam atât.

— Cum a fost drumul, mamă? A fost frig? Ţi-e foame?

Mama nu se oprea din întrebări, iar eu nu-i puteam răspunde, pentru că răspunsul meu se suprapunea cu întrebările ei, pentru că eram îngheţată şi simţeam ace în tot corpul. Pentru că eram supărată pe ea. Pentru că trebuia să-i fac pe plac cu şcoala de confecţii.

— Normal că mi-e foame. Nu am mâncat de ieri, am spus răstit, şi în plus am îngheţat în tren. Ştii câte ore am făcut de la Focşani? De la ora 6 dimineaţa am plecat şi acum cât e ceasul? Cât e? Na, e cinci seara. Mă întrebi dacă îmi e foame?

— Dar ce-ai mamă de ţipi aşa la mine? Nici nu ai ajuns bine acasă şi ţipi? Doar asta ştii tu? De-aia te-am făcut ?

S-a oprit din întrebări, pentru că cineva bătea la uşă. Era tatăl meu vitreg. Mirată şi enervată încep să zbier la mama:

— Ăsta ce caută aici? Ce cauţi, mă, aici? Să pleci acum! Acum să pleci!

— A venit tata la tine, Elena. Mi-a fost dor de tine, tăticule. De ce eşti aşa? Tata te iubeşte. Avea lacrimi în ochi, era slăbit, galben la faţă. Parcă era un mort care umbla. Îmi era milă de el.

— Ne-ai dat afară din casă şi acum vii după noi. De ce? Tu cum dracu ai putut?

— Te iubeşte tata, Elena! Uite, am adus carne de porc. A tăiat tata porcul pentru tine. Hai să te pupe tata!

— Pleacă, mă, că nu te pup, l-am împins, şi nu mănânc carnea ta!

Îi curgeau lacrimile pe faţă, dar parcă şi mai tare mă irita plânsul lui. Nu l-am putut ierta niciodată şi nu am înţeles rostul lacrimilor, valoarea, nonvaloarea, importanţa şi profunzimea sentimentelor cu care acest om se prezenta în faţa mea cu numele de „tată". Am refuzat să mănânc carnea lui şi am rugat-o pe mama să îmi prăjească nişte cartofi. La masa din bucătărie stăteam amândoi, precum regele şi regina, unul plângea, altul râdea ironic de situaţie. Mă privea cu ochii lui calzi şi umezi. Era atât de slab, că multe din frazele lui nu le auzeam din cauza propriilor mele mirări şi de ce-uri.

— Te iubeşte tata! şi întinde o mână lungă şi slabă către mine, însă mă feresc. Continuam să mănânc. Îl priveam cu ură.

— Te rog să mă scuteşti! Te rog să pleci şi să nu mai vii niciodată. Eu nu sunt fata ta. Ne-ai dat afară şi acum plângi în faţa mea? De ce? Nu te iert.

— Iartă-mă, tată!

Eu continuam să mănânc dezordonat, haotic. Băgam în gură cartof după cartof, plescăiam, voiam să-i arăt că sunt indiferentă şi rea, golancă şi stabilă, că nu am nevoie de el.

— Băi, mă laşi cu tată în sus, tată în jos? Înţelege că nu mai am nimic pentru tine. Hai, valea!

Mama intervine între noi precum un avocat al păcii.

— Nu vorbi aşa cu el! Eşti rea. Uite, plânge săracul în faţa ta de când a venit!

— Ei, şi ce? Să plângă. L-am chemat eu? Nu. Să plece la el acasă!

— Iartă-mă, tată! Te iubesc, tată! Dă şi lui tata un cartof din mâna ta!

Zâmbeşte şi plânge. Mă priveşte cu speranţa că rugămintea lui va fi îndeplinită. Îi răspund arogantă.

— Nu vreau.

— Te roagă tata! Vreau un cartof din mâna ta!

Atunci i-am aruncat un cartof mic şi prea prăjit, în lungul mesei. L-a luat şi l-a mâncat fericit. M-am ridicat de la masă şi am rămas în dormitor, cu faţa-n pernă, câteva ore bune. Nu înţelegeam atitudinea unui astfel de om. Nici acum nu cred în nimeni. Nu cred în faptul că o persoană poate fi rege sau zâna cea bună, după ce o viaţă a fost un prefăcut. După ce loveşti, nu poţi iubi mai bine sau mai mult.

Vacanţa de iarnă a trecut repede. O perioadă petrecută în casă cu mama, certându-ne tot timpul. Nu eram de acord cu venirea repetată a tatălui meu. Mi-am făcut bagajele şi am plecat la gară, unde mi-am întâlnit colegele de cameră. Primele noastre impresii au fost cele legate de mâncarea pe care o căram cu noi, parcă să ne ajungă până la vacanţa de vară, pentru că nu ştiam dacă de Paşti pedagoga ne va da drumul acasă. Nimeni nu pleca doar pentru două zile la un drum de-o zi cu trenul. În tren era groaznic de frig şi întunericul ne lăsa un gust de tristeţe ce accentua tăcerea dintre noi. Îngrămădite una în cealaltă ne încălzeam şi doar tăceam în amintirile mute de acasă. Când a ajuns trenul în Focşani, ne-am ridicat fericite că vom merge pe jos, iar acele din picioare vor dispărea. Aerul în oraş avea un miros aparte, specific, a ceva ce nu recunoşteam. Până la internat mergeam pe jos 45 de minute, timp în care povesteam între noi întâmplări şi impresii de acasă. Ne apropiase viaţa la internat, încât ne simţeam bine împreună. Eram unite, fericite şi triste în acelaşi timp. Ajunse în camera de cămin, despachetam bagajele şi aşteptam cu frică activităţile informative ale conducerii şcolii. Iarna curăţam zăpada din curtea internatului.

Majoritatea timpului o petreceam, însă, la bucătărie. Ne puneau la sortat ceapă şi cartofi

într-o cameră cu rafturi mari, lungi, interminabile. Acolo, şoarecii se aflau la ei acasă. Ne trecea câte unul peste mână, iar noi ţipam ca apucatele. Mă obişnuisem cu ei după o vreme. Am acceptat prezenţa lor, aşa că nu mai ţipam când îi vedeam pe jos, pe picioare sau pe spate.

Bucătăresele erau toate grase şi rele. Vorbeau tare şi parcă într-o limbă necunoscută mie. Într-o zi m-au chemat în bucătărie. Şefa cantinei mergea continuu printre bucătărese, le spunea ce să facă, folosind un timbru vocal normal, apoi când se apropia de mine şi-l ridica atât de sus, încât obrajii se colorau în roşu şi parcă devenea şi mai grasă.

— Tu, fată, spală vasili, ci ti uiţi? Mergeam în dreptul chiuvetei şi mă opream instantaneu cu o mirare ce durea.

— Cară-ţi apă cu găleata! Bagă aici! Na şi dero, şi treci la spălat!

— De unde iau apă?

— Cum, fă, di unde? Uite, acolo, pi plită, îmi arăta cu mâna spre o plită lungă de cinci metri, plină cu oale mari.

Mă uitam la ele şi încercam să ghicesc care oală are apă pentru spălat. Mă gândeam că una-i de ceai, una de ciorbă, una cu tocană, una cu...

— Ce stai, fă, şi te uiţi ca toanta? Hai, mai repede! Te-a făcut mă-ta în puf?

O întrerup obraznic cu întrebarea mea capcană, vrând să aflu care oală are apă. Sigur că nici ea nu ştie.

— Care oală are apă de spălat?

Aşteptam cu găleata în mână... Se duce la cea mai mare oală. Mi-o arată cu degetul.

— Asta. Asta are. Hai, hai mişcă! Ia o cană şi bagă-ţi apă fiartă în găleată!

— Ce cană?

— Cum, fă, ce cană?

— Păi da, ce cană? Mică, de ceai? Nu vedeam căni mai mari acolo..

— Aşa?

Am enervat-o tare.

— Ce cană, ha? Uite, fă, cu asta!

Îmi întinde o cană de ceai..

— Bine.

Am umplut astfel 4 găleţi. Două erau pentru spălat şi două pentru clătit. După această acţiune aveam mâinile creţe, iar pielea de pe degete mi se desfăcea.

— Dacă ai terminat aci, hai încoace! Mă trage de mânecă o bucătăreasă mai bătrână şi parcă mai slabă decât restul colegelor ei.

— Taie varza! şi plecă. Am rămas înţepenită în faţa unui aparat mare înconjurat de varză. Îl priveam de sus în jos şi invers încercând să ghicesc dacă în el trebuie să bag varza şi se va toca, va ieşi pe undeva. Dar dacă iese, pe unde? Şi varza pe unde se bagă? Şi oare încape pe gaura aia o varză întreagă?

— Făăăă, ci dracu ti uiţi aşa? Taie dracu varza! A dracu, dacă era un băiat, ştiai, fă, ci

să-i faci!

— Nu ştiam ci să-i fac, îi răspund cu acelaşi accent, fapt pentru care am enervat-o şi mai tare.

— Nu ştiai pi dracu! Sunteţi tari în gură şi nişti proasti, şi-n acest timp îmi arăta procesul inteligent de introducere a verzei în aparat. Trebuia să o tai în două. Bănuiam ceva. Era un cuţit cu lama lată şi anormal de mare.

După masa de prânz am spălat iar farfurii, sute, mii, milioane... Două internate a patru etaje fiecare, două feluri de mâncare, tacâmuri, tăvi. Calvarul părea fără capăt. Când le-am terminat, speram să-mi dea drumul. Era ora 16:00. Voiam să stau întinsă.

— Treci în sala de mese, fă! Mătură, şterge mesele, dup-aia spală pi jos!

— Nu spăl mesele prima dată? Că dacă mătur, se face iar pe jos....

— Treci, fă, fată, şi nu mai comenta! Ia uiti la ea ce obraznică! Ei lasă, fă, că vezi tu ci ti frec!

Am căutat mătura şi am plecat în sală. Era aşa de mare şi, Doamne, ce de mese! Asta e! Priveam doar în jos, să nu mai văd cât mai am.

Încerc să dorm, ignorând durerea de spate. Mâinile se usucă şi pielea se duce ca un jeg. Mi-e frig. Altă pătură nu am. Închid ochii şi aştept.

— Etajul 1, camera 106, stinge lumina! Etajul 4, camera 420, închide lumina! Pedagoga strigă de jos stingerea. Nu aveai acces la lumină după ora 21.00.

Nu ştiu când am adormit, pentru că imediat m-am trezit în vocea disperată a lui Bălăşoiu. Era cinci dimineaţa.

— Scularea, scularea! Sus, toantelor! Hai, hai, hai!

Aprindea becul în prima cameră, acolo eram eu, şi, buimace de somn, ieşeam pe hol pentru cinci minute de sport.

— Toată lumea pe hol urgent!

Când holul s-a umplut cu noi în pijamale şi papuci, a urlat:

— Pe terenul de spoooort imediaaaaat! Hai, mişcă, mişcă!

Prind curaj şi o întreb:

— În papuci? E zăpadă afară!

— Nuuuu, proasta dracului, în picioarele goale. Cum vrei, fă, să fugi în papuci?

Bălăşoiu s-a repezit cu bâţul la picioarele mele. M-a lovit cu putere acolo unde pijamaua nu-mi ajungea.

— Surda dracului! Fără papuci, fără papuci, şefa curvelor, toantă, proastă, fără, fără, fără! A trebuit să-i arunc, pentru că altfel nu se oprea.

— O să alergi până te văd cu sânge la gură.

Fetele au aruncat rapid papucii din picioare şi în viteză am coborât scările. Nu simţeam durere. Inima îmi bătea puternic. O auzeam în urechi.

Zăpada am simţit-o rece la început, apoi mă frigea. Milioane de ace simţeam în tălpi. Îmi îngheţaseră dinţii, iar cerul gurii prindea parcă flori de gheaţă. Am alergat în jurul

terenului de sport, în cerc, una după cealaltă. Pedagoga Bălăşoiu privea la noi din mijlocul cercului, ţipând atunci când una din fete aluneca şi cădea.

— Repede, mai repede! Ce cazi, vaca dracului? Fugi, fă!

La internatul băieţilor erau luminile aprinse. Ne priveau. Poate că se distrau pe seama noastră. Nu respiram pe nas. Efortul era prea mare. În jurul meu auzeam doar răsuflarea fetelor şi lipăitul tălpilor goale pe zăpada îngheţată şi bătătorită. Nasul începea să curgă și unele dintre fete să plângă. Parcă simțeam sângele cum curge prin tălpi.

— Gata, gata! Marş în cameră! Vacilor! Tu, şefa de la patru, ia vin la mine! Fă, ascultă aici! Spune la toante să nu-şi mai usuce chiloţii pă calorifer, că îi bag la tine-n gură. Ai auzit, fă?

— Am auzit.

— Ai înţeles?

Mă atinge cu băţul uşor peste gură, cercetează de-aproape şi spune încet, printre dinţi:

— Nu ai sânge la gură. Marş în cameră!

Drumul până sus a fost un chin. M-am aruncat în pat şi-am rămas nemişcată ceva vreme. Voiam să mor. Să mor. Să mor. Doar asta aveam în cap.

— Ce ţi-a zis Bălăşoiu? Elena! Elena!

Gabi mă striga. O auzeam, voiam să-i răspund, dar gura, mintea, voinţa... inerte. Ucise. Nimicuri, haos, moarte...

— A zis să nu vă mai uscaţi chiloţii pe calorifer.

— Ceeee?

— Face control în camere, Gabi. Dacă vă găseşte chiloţii la uscat, mi-i bagă-n gură.

— Şi unde-i uscăm?

Gabi se mira şi aştepta de la mine o soluţie. Îmi amorţise creierul de frig, de silă, a batjocură... şi Gabi aştepta o soluţie. Doamne!

— Băi, Gabi, mă laşi? Nu ştiu. Îi bagi sub pernă.

— Ce? Sub pernă? Eşti nebună, fată! Du-te-n...!

Vulgaritatea ei mă lăsa rece. Rece? Gabi era scârboasă când vorbea. Crescuse cu tată, cu fraţi, cu băieţii de la bloc. Trebuie să învăţ limbajul lui Gabi. Îmi era dor de pictură, de poezie. Aveam poftă să scriu.

— Elena! Elena, dormi? Hai la masă!

Încerc să mă ridic. Porunceam minţii, porunceam mâinii, picioarelor să se mişte. Nu puteam să mişc nimic. Nu voiam decât să stau aşa, fără să mişc ceva din mine, nici măcar mintea. Inertă. Să mor. Să mor. Să mor. Ce căldură plăcută mă cuprindea și ce tare îmi doream ca toată lumea să tacă, să tacă, să tacă, iar eu să stau așa în neștire o sută de ani ori poate și mai mult.

— Elena, hei, fată! Elena!

— Ce-i?

Am reuşit să spun ceva. Trăiesc, din păcate.

— Hai la masă!

— Hai!

Mă ridic. Nu simt nimic. Durerea a devenit o normalitate. Bine, îmi spun, acum merg la masă. Acelaşi ceai, o felie de pâine şi gem. Nu mă satur. M-am obişnuit. Mergem la şcoală. Nu înţeleg nimic. Tehnica confecţionării unei rochii nu declanşează în mine nici o curiozitate. Desenam rochiţe pentru păpuşi. Ei, şi ce? Ce mare scofală? Cică asta ar fi o meserie curată și bănoasă. Preferam să sudez în loc să văd ac și mașină de cusut.

Într-o duminică aveam poftă de un film, aşa că m-am dus la pedagoga Croitoru şi am cerut bilet de voie. Era singura ce ne acorda bilete de liberă trecere.

— Ce film este, draga mea?

— Nu ştiu. Am poftă să văd un film. Vreau să merg cu fetele din cameră. Nu-mi place singură. Mă plictisesc şi apoi, mi-e frică.

— Aşa vrei tu, Elena?

— Da, vă rog din suflet tovarăşa, vă roooog!

— Bine, bine! Ce-ţi place să te pisiceşti, urâtă mică ce eşti! Vă dau drumul la toate. E bine?

— Săru'mâna! Vă iubesc!

— Hai, pleacă, pleacă şi spune la fete că mergeţi la film!

— Da, mă duc. Vă iubim! Pa! Am fugit!

— Elena, stai! Te rog ceva. Fără băieţi. Ai înţeles?

— Daaaa, ce băieţi? Noi? Neee! Staţi liniştită.

Fetele au sărit în sus de bucurie. Am mers fericite, libere şi gălăgioase la film. Trei ore aveam învoirea. Nu ştiu ce film am văzut. Admiram sala, lumea îmbrăcată elegant.

În primăvară ne urcam în autobuze şi ne duceam în afara oraşului, la o distanţă de o oră, la sere. Acolo copileam roşii. Nu ştiam cum se face, dar am învăţat uşor. Ne plăcea la sere, pentru că nu ţipa nimeni la noi. În autobuz cântam tot drumul, orice ne aduceam aminte.

Voiam să învăţ înjurături. Am înjurat pentru prima dată când pedagoga Bălăşoiu mi-a ordonat să dau cu motorină o dungă de pe hol. Prima dată am frecat cu periuţa de dinţi apoi cu o cârpă am dat dunga cu motorină. După o vreme am început să înjur din cauza mirosului puternic. M-am gândit la înjurăturile lui Gabi. Spuneam încet, apoi tare. Gabi a auzit din cameră, a venit pe hol lângă mine şi a început să râdă.

— Ce zici că zici, Elena?

— Înjur.

— Cum? Aşa înjuri tu? Trebuie să pui suflet, fată, în înjurături. Suflet şi patimă, pasiune, viaţă. Ascultă aici la mine şi învaţă.

Mă ridic din genunchi şi stau nemişcată în faţa prietenei mele. Ascult şi privesc cu interes. Mă întreb dacă pot. Încerc în gând să spun ca ea. Nu puteam să rostesc, încercam

primul cuvânt apoi linişte.

— Gata, Elena. Acum e rândul tău.

— Înjur, sigur că înjur, pot, dar trebuie să pleci. Nu pot în faţa ta.

— Nu plec. Înjură în faţa mea, fată, ce dracu? Vreau să te aud. Ştiu că nu eşti în stare.

— Ba da, sunt în stare.

— Du-te în p… mea, că nu ştii! Nu eşti în stare, te cunosc doar!

— Du-te tu în p... mea!

Am tot zis aşa fără să mă opresc. Răsuna holul de înjurăturile spuse de mine. Fetele au început să iasă din camere, curioase şi mirate de atitudinea mea. Gabi le-a explicat zâmbind fericită.

— Şefa înjură, şefa înjură!

Din acea zi am început să înjur. Mă simţeam bine după ce-o făceam.

Adormeam cu gândul la copilărie. Îmi era dor de urmele paşilor învăţătoarei mele. Îmi era dor de praful de la ţară.

Visul nu mi-a dat pace toată ziua.

O groapă mare. Şi el cade în ea. Nu poate să fie adevărat, aşa mi-am repetat o zi întreagă. Nu i-am povestit visul. A plecat la muncă de dimineaţă, fără să zâmbească sau să facă ceva diferit. Şi-a pupat pe frunte cele trei fete şi a plecat. Inima mi se închidea odată cu trecerea orelor. Câinele devenea agitat, lătra degeaba prin toată curtea. Parcă era nebun. Ochiul stâng se zbătea. Îl închinam. În timp ce dădeam fetelor să mănânce se aude cineva strigând la poartă. Câinele sărea ca turbat la mama. Oare de ce? O ştia. Sigur a mâncat ceva stricat. Ori a turbat.

— Deschide poarta, Florică!

— O deschid. Taci mă, ce te-a apucat? Marş d-aci! Marş, măăă! Hai, mămică, intră în curte, da' ce-i cu matale? Ce-i mămică?

— Florică, hai în casă, hai! Nu mă ţine în lătratul nebunului ăsta. Ce dracu' are?

— Nu ştiu, da' parcă nu vrea, bre, să intri nici în curte şi uite, cum vorbeşti matale cum latră ca apucat.

— Unde sunt fetele?

— În bucătărie. Le dădeam să mănânce.

— Da' soacra unde-i?

— La ea. Da' ce întrebări sunt astea?

— Stai aci, uite pe pat, aşa Florică. Uite de ce am venit, căăă, Florică mamă, să fii tare că asta e voinţa Domnului. Uite, căăă…

— Mămică, ce-i? Spune repede ce-i, că io mor aici!

— Ionel a murit.

Visul mi-a apărut în faţa ochilor. Groapa era adâncă. Ionel a căzut în ea şi nu-l mai

vedeam. Apoi pământul după margini aluneca peste el. Erau şi câţiva copaci tăiaţi. În urechi auzeam inima şi restul corpului mă frigea. A murit Ionel. Poate că visez acum. Încerc să deschid ochii, dar erau deschişi. Să spun ceva, dar ce? Mama mă privea şi spunea ceva, că-i vedeam buzele cum se mişcă. Nu o aud. Deodată mi-e somn. Un leagăn plin cu flori se mişca într-o grădină plină cu verdeaţă. Întind mâna spre flori. Nu pot. Mi-e aşa de somn. Soarele mă încălzea şi-l puteam privi.

— Mamiiii, mamiiii! Ce are mamiiii? Mama doarme?

— Da, mamaie. Hai, mergeţi voi in curte la căţel! Hai, fuguţa, hai!

— De ce doarme mami, mamaie?

— E obosită şi doarme şi ea. Hai, gata, ce atâtea întrebări? Ia mergeţi la câinele ăla şi vedeţi de ce latră. Hai, hai, afară la câine!

Dorm. De ce aud fetele? Visez că dorm şi simt tristeţe în mine. Trebuie să mă trezesc.

— Florică, Florică, lasă prostiile şi hai, mamă! Hai, mamă, că ai trei fete de crescut. Vai de mine, Doamne, vai de mine, ce-ai făcut cu fata mea? Cu ce-a greşit? Of, of, Doamne!

Cu ce-a greşit Dumnezeu? Ce vis e ăsta? Simt cum cineva mă loveşte peste faţă. Să fie soarele? Oare florile? Vreau să dorm. Îmi place lumina. Şi uite că o privesc şi ea mă priveşte.

Mama mă spăla cu apă rece pe faţă. Nu mai dorm.

— Ce faci mămică? De ce mă speli?

— Ai leşinat. Hai, fii femeie în toată firea! Ai trei fete de crescut.

Iar aud inima în urechi. Sângele dă năvală până în ochi.

— Să nu leşini iar.

— Mamică, ai zis că a murit Ionel?

— Da, am zis. A murit.

— Nuuu, nuuuu! Mă minţi. De ce mă minţi? Cum să moară? Nu e adevărat.

Zăpada se aşternuse pe mormânt. Seara se lăsa ca o ceremonie peste corpul întins pe zăpadă. Suspinul devenea ca scos din minţi. Poza de pe cruce zâmbea. Cimitirul avea un timbru ca o pradă. O întrebare fără răspuns, de ce? De păr i se prindea gheaţa. Mâinile scormoneau continuu sub zăpadă.

— Te iubesc, Ionel! Te iubesc, Ioneeeeeeeeel! De ce, Doamne, de ceeee?

În timpul privighetorii apa fierbe un destin. Veşnicia are trup de femeie. Femeia desprinde lacrimi şi le trece peste cer, ca o rugăciune. Evadăm din moarte în viaţă, resturi de stânci le cărăm…

***

Timpul rămas până la terminarea şcolii părea că sta în loc. Tăiam câte o zi din calendarul din perete, cu indiferenţă. Am scris pe el AMR. Tăiam o zi şi spuneam cu voce

tare "*către ce ne îndreptăm?*"

— Elena, dormi în picioare?

— Ce vrei, Gabi?

— Hai la geam! Pleacă bucătăresele.

Toţi, din internate, scoteam capul pe geam şi le fluieram. Băieţii le strigau că fură din mâncarea noastră.

— Elena!

— Da.

— Am poftă de cireşe.

— Da? Şi ce vrei să-ţi fac? Ia nişte muştar pe pâine. Îţi trece.

— Hai la piaţă!

— Nu avem bani, aşa că mănâncă muştar.

— Hai cu mine în piaţă. Îţi arăt eu cum mâncăm cireşe fără bani. Te duci la Croitoru şi ceri trei bilete de voie. Apoi mergem în piaţă.

— De ce trei bilete? Cine mai vine?

— Mihaela.

Mihaela era sora ei geamănă.

— Bine, mă duc acum. Mi-ai făcut poftă.

Pedagoga era în oficiul ei. Calmă şi plăcută. Când mă vede îmi zâmbeşte cu drag.

— Bună ziua! Ce faceţi?

— Intră, Elena, draga mea!

— Vă iubesc şi azi!

Mă aşez pe scaun în faţa ei. Cu un zâmbet larg, aştept să mă întrebe ceva.

— Vrei bilet de voie. Te cunosc. De-aia mă iubeşti aşa, precum o pisică. Unde vrei să mergi, draga mea?

— În piaţă. Vreau cireşe. Îmi daţi bilete şi pentru Gabi şi Mihaela? Vă rog, sunt prietenele mele! Doar o oră ne trebuie. Vă rog! Vă iubesc! Îmi daţi?

— Of, of, of, of! Ce să mă fac cu tine? Mă termini, Elena! Ai un stil, Doamne, că nu-ţi rezist! Normal că îţi fac trei bilete, că şi eu te iubesc!

Începe şi scrie la bilete cu un zâmbet pe buze.

— Ai bani?

Nu ştiam ce să-i răspund. Trebuia să o fac repede altfel se prindea că o mint.

— Elena, ai bani?

— Poftim? Nu am auzit.

— Măi, fată, ai bani să-ţi cumperi cireşe?

— Ăăăă… daaaa, am bani.

— Da?

Mă fixează cu privirea. Ridică dintr-o sprânceană, îşi lasă pixul jos şi aşează coatele pe masă, aşteptând răspunsul meu.

— Daaa, puţini bani. Îmi ajung.

— Elena ! Spune adevărul.

— Are Gabi.

— Da? Are Gabi? Vrei să o chemi la mine?

— Nu. Nu vreau să o chem.

— Ştiam că minţi, Elena. Eşti roşie toată. Uite aici bani pentru cireşe. Îţi fac eu cinste. Figură mai eşti!

— Da? Îmi daţi bani? Săru'mâna mult! De-aia vă iubesc.

Mă ridic şi o pup tare.

— Hai, gata, gata, nebunie ce eşti, ai obţinut ce-ai vrut!

Continuam să o pup şi pentru că mi-a iertat minciuna.

Gabi şi Mihaela erau îmbrăcate deja.

— Hai, fată, ce stai atât la Croitoru?

— Dar voi de unde naiba ştiaţi că vin la sigur cu biletele de voie? Putea să nu-mi dea.

— Ştiam, fată, ştiam, pentru că ţie mereu îţi dă Croitoru orice îi ceri. Eşti tu mai cu moţ.

— Şi ştii ceva? Dacă mă enervezi, îţi rup biletele în ochi şi mai mănânci un mare căcat. După ce că mi-a dat bani, mai ai şi gura mare.

— Ţi-a dat bani? Pe bune? Câţi?

— De un kilogram de cireşe ne ajung. Ei na, acum mai ai şi pretenţii!

— Auzi, Elena, de ce te iubeşte pedagoga pe tine?

— Sunt zeiţa frumuseţii, de-aia.

— Nu eşti normală!

— Ce-am zis? De ce spui asta?

— Hai să mergem, lasă!

Piaţa era plină de cireşe. Gabi se apropie de un vânzător şi-l întreabă cât costă un kilogram de cireşe. Nu-i convine răspunsul. Pleacă.

— Elena, vrei să vezi cum mâncăm cireşe fără să plătim? De banii lui Croitoru ne cumpărăm ceva dulce.

— Nu, Gabi, nu vreau să văd. Avem bani să cumpărăm cireşe.

— Hai, fată, ce eşti aşa de fraieră? Nu eşti dusă-n lume. Te uiţi la mine şi la Mihaela şi faci ca noi.

— Gabi, stai cuminte! Nu vreau să văd asta. Eu plec din piaţă.

Gemenele deja se apucaseră de furat. Gabi avea o pungă în care băga rapid câte o mână de cireşe. La fel făcea şi Mihaela. Am început să tremur de frică. Îmi simţeam picioarele de cârpă, aşa că am ieşit repede din piaţă şi le-am aşteptat la ieşire.

— Proastă eşti fată! Ia uite ce de cireşe am! Şi fără bani.

— Eu am mai multe, spune Mihaela.

— Hai să le mâncăm până la cămin! Na, Elena, bagă mare!

— Nici nu-mi vine. Mi-a trecut de cireşe.

— Vai! De ce dragă? Te crezi prinţesă?

Imediat a început să mă înjure.

— Termină cu înjuratul, te rog!

— Ce-ai să-mi faci? Ce? Eşti în stare să înjuri? Du-te în… Eşti o mare fraieră.

Bag mâna în punga ei cu cireşe, în ideea că va înceta cu înjuratul.

— Bleah, viermi! Scuip prima cireaşă, în scârbă, mă scutur şi-mi şterg limba.

— Ooooo, prinţesa nu papă viermi! Nu le arunca fată, bagă-le înapoi în pungă, dacă eşti sclifosită! La castel nu vă dă viermi?

— Cum puteţi să le mâncaţi? Sunt pline de viermi.

— Uite aşa, o bagi în gură, mesteci bine, îmmm, ce bun e! La urmă scuipi sâmburele.

Îmi bagă o cireaşă în gură.

— Mestecă, prinţesă, hai, aşa, fără mofturi!

Aşa am şi făcut. Bine că nu înjură. Erau dulci, doar că… simţeam ceva ca nisipul. Înghiţeam repede. Scuipam sâmburele pe stradă.

— Cum a fost?

— Delicios. Hai să le terminăm!

— Vai, prinţesă, când ajungi la curtea regală, vezi să nu te scapi, altfel te dezmoşteneşte!

— Termină, Gabi! Mă enervezi.

Când am ajuns în cameră, celelalte fete erau la masă cu cărţile deschise. Învăţau. Gabi a început să-şi bată joc de ele.

— Ia uite şi la astea! Tocilare! Ce proaste sunteţi. Ha, ha, ha!

— Unde aţi fost? De ce nu ne-aţi luat şi pe noi?

— Pe tine? Să te miri tu, ţăranco!

Surorile nu pierdeau nici o ocazie să o facă ţărancă pe Tania. Ea cânta frumos muzică populară. Avea o voce foarte bună.

— Arde internatul băieţilor! Arde internatul!

Lili ţipa cât putea în faţa geamului. Nu glumea. La etajul trei, dintr-o cameră, ieşea un fum gros. Deodată geamul se sparge şi flăcările ies pe fereastră. Internatul băieţilor era foarte aproape de al nostru. Panica ne-a cuprins pe toate. Din internatul lor, care de fapt era mixt, fetele şi băieţii se aruncau pe geam. Fetele ţipau si abia după aceea se aruncau. Era haos. Pedagogii strigau la ei să sară şi ei săreau. Salvările aşteptau acolo.

— Ieşiţi din cămin! Etajul doi, afară!

— Nu pot sări, nu pot!

O fată atârna pe geam şi ţipa. Plângea şi cerea ajutor.

— Sari pe geam! Hai odată! răcnea Bălăşoiu.

Apare un băiat în spatele ei, o apucă de umeri. Amândoi s-au aruncat în gol. Ajunşi la pământ, fata ţipa şi mai rău.

— Mi-am rupt piciorul. Piciorul meuuuu!

Salvarea a tot cărat la ei. Ce zi!

Am luat o coală de hârtie şi am scris pe întuneric cuvinte ce-mi dădeau pe afară şi nu mă lăsau să dorm: ***am greşit ritmul, dar ajung să trec peste pragul de sus al indiferenţei acestei lumi reci. Vreau să ajung să-mi sărut paşii, să dansez în mijloc de stradă pustie, să-mi simt ochii în umbră și ceaţă. Picur durere peste prezent, sărut inexistenţa mea şi nefiinţă mă văd în oglindă. Ating prea des durerea... dedic o predică jalnică nopţii şi trec mai departe cântând în praf cu rochia de mireasă.***

A doua zi am luat-o de la capăt. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să trăiesc aceasta viaţă plină de şefi, plină cu un vocabular de neînţeles, să le fac pe plac, plecând pur şi simplu capul şi să nu uit să-i aprob în final cu „da, tovarăşa."

Aici, la Focşani, am început să gust cuvântul dor.

Capitolul 3

Începuturi

Azi plecăm acasă. Pedagoga e tristă. Vine spre mine şi mă cuprinde în braţe.

— Elena mea, tu, zeiţă a frumuseţii, o să-mi lipseşti, draga mea! Aşa de tare te-ai lipit de sufletul meu.

Îi tremura vocea şi din ochi curgeau lacrimi.

— Plângeţi? Nu, vă rog să nu plângeţi! Eu oricum voi plânge în tren.

Cu o mână îmi mângâie părul, cu cealaltă mă ţine de umăr. Era singura persoană căreia i-a păsat de mine. O iubeam. Bunătatea ei avea să mă urmărească multă vreme.

— Cine mai desenează pe adidaşii mei, Elena?

Am început să râdem.

— Nimeni. Cine-ar îndrăzni? Nu i-aţi curăţat, nu?

— Hai, fugi la gară! Te aşteaptă fetele. Te rog, Elena, să ai grijă de tine şi de mama ta!

Mă ridic în vârful picioarelor, o pup apăsat şi întorc privirea să nu-mi vadă lacrimile. Am fugit pe scări cu dorul meu după ea. O vedeam pentru ultima oară. Atingeam scările şi simţeam mirosul de cămin. Un dor ciudat şi un regret simţeam prin toţi porii. Eram bucuroasă şi tristă.

— Hai, fată! Îţi trebuia o oră să-ţi iei rămas bun?

— Ho, gata! Hai la gară!

— Auzi, ţi-e rău? Poate că şi plângi acum!

Gabi se opreşte-n faţa mea şi mă priveşte în ochi.

— Dă-te din drum! Ce te-a apucat?

— O, dar mare filozoafă eşti! Se vede că regreţi plecarea de-aici. Spune-mi, să nu mor proastă! Ce regreţi, Elena?

— Nu regret nimic, Gabi. Experienţa de aici ne va fi, poate, vreodată de folos. Consider că ne-am maturizat.

— Ce?

Gabi ridică tonul provocator. Începe să gesticuleze disperată de cuvintele mele. Se poticnea în fraze cărora nu le dădea de cap.

— Ce e folositor în porcăria asta trăită doi ani?

— Gabi, eşti ridicolă! Chiar dacă aici n-ai făcut decât să înjuri, ai simţit, totuşi, o schimbare în viaţa ta. Ai trăit în altă dimensiune, te-ai lovit de situaţii jenante, ai făcut atâtea lucruri noi. Nu ai simţit chiar nimic?

— Eu? Nu. Tu ai învăţat să înjuri. Ha, ha, ha!

Râde aşa de tare, încât lumea o priveşte cu mirare.

— Râzi. Nu vrei să recunoşti de teama unor impresii pe care, probabil, le voi spune?

— Ce vrei să auzi? Eu nu-s ca tine. Nu văd nimic schimbat la mine. Poate că nu vreau ori poate că nu ştiu. Tu eşti altfel, Elena. Ai stat în lumea ta, închisă şi fără nimic în jurul tău. Tu nu ştii nici măcar să râzi. În lumea mea e altfel şi sincer nu te înţeleg. De ce îţi place întunericul? De ce te izolezi? Tu habar nu ai de viaţă, de golănisme... Ai stat cu nasu-n cărţi. Asta e.

— Viaţa e o glumă. Nu tu eşti în măsură să-mi faci portretul. Nu ţi-am cerut poveşti despre mine. Nu mă plâng de monotonie. Trăiesc doar în glumă viaţa şi râd în sinea mea. Plâng doar atunci când nimeni nu mă vede.

Tace. Îşi pregăteşte discursul. Mihaela merge aproape lipită de mine. Aprobă cu un scurt şi simplu da sau nu afirmaţiile mele.

— Elena, după ce plângi te simţi deosebită? Te crezi specială?

— Nu m-am definit. Nu fac asta după trăiri. Nu am spus că sunt specială, doar că eu, după anumite trăiri, mă simt altfel. E ca o lecţie pe care nu trebuie să o uiţi. Nu se ştie când ai nevoie de ea.

— Oricum, nu te înţeleg. În timp ce stai şi plângi, eu râd. Nu ştiu de ce te ascult. Nu ştiu de ce trebuie să ţin minte trăiri. Nişte prostii. Bleah!

Am ajuns la gară şi astfel am scăpat de acest dialog prostesc. M-am aşezat la coadă să cumpăr bilete. Pentru ultima dată respiram în Focşani, cu o curiozitate mărită, încercând să identific mirosul acesta ciudat. Fetele s-au grupat pe peron. Am rămas cu restul oamenilor la coadă. Mizeria din gară, oamenii de la ţară încărcaţi cu saci, sacoşe, copii, formau o scenă de film. Am cumpărat biletele. Plictisită, le-am îndesat în buzunar. Trenul venea la prima linie. De la ce naiba vine mirosul? Mă enervam. Mereu făceam asta atunci când îl simţeam aşa de puternic. Nu semăna a nimic.

— Aşadar?

— Aşadar, ce?

Toată gaşca formase un cerc în jurul meu, aşteptând cu nedumerire un răspuns. Au zis oare ceva?

— Unde vine trenul?

— În gară.

— Hai, fată, spune!

— Uite aici vine, la prima linie. Tocmai îl anunţă. Ia, linişte!

— Ah, iertaţi, maiestate!

Mihaela, face o plecăciune şi o grimasă de lehamite. Superbe fiinţe. Fără replici.

Am ocupat un vagon. Eram multe. Am aruncat genţile sus, la bagaje, şi ne-am aşezat pe scaunele slinoase şi pline de praf. În vagon era un miros înţepător de pipi. Am început să facem glume pe seama mizeriei şi a mirosului ce ne intra în haine. Trenul mergea obositor de încet. Fetele se plictiseau şi una câte una adormea cu capul plecat spre umărul colegei. Mi-am lipit obrazul de geam. Priveam la peisajul fără culoare ce se derula în faţa

ochilor. Priveam pătrunzător cerul şi o linişte dumnezeiască mă cuprindea. Mi-a amorţit faţa lipită de geam şi gâtul era ţeapăn. Continuam să rămân aşa, nemişcată, ca într-un test al suferinţei. Ce-am să fac mâine? Dar poimâine? Ce contează! Oricum fac ce spun alţii. Ce vreau eu? Ce simt? De ce mă văd atât de mică? Întrebările se făceau ghem de neliniște. Ghem ce-l simţeam în stomac, a foame, a rău... Îmi venea să vomit. Deschid ochii şi decid să privesc doar monotonia ce se derulează în mersul încet al trenului. Rămân un punct fără valoare, privind de pe margini la tot ce trece pe lângă mine. Am închis ochii şi mi-am imaginat cum zbor. Mă ridic deasupra lumii, îmi întind braţele cu poftă şi zbor. E aşa de simplu şi uşor! Simt mândria zborului, simt atingerea îngerilor. Vântul rece îl simt în ochi din bătaia aripilor.

Vreau să-mi amintesc ceva din lumea satului meu. Vreau să mor și să mă nasc acolo. Un acolo de unde să nu mă mai întorc aici, în acest tren al groazei.

***

— Moș Dobrică, taie și mie găina asta!
— O tai, Floare, o tai. Da' ce faci bun, hă?
— Vin fetele de la București. E vacanță.
— Aha! Uite afurisenia că nu stă! Pff, da' e grasă, fă, Floareo! Ce le dai să mănânce?
— Hai, bre, matale râzi de mine! Ce nevoia să le dau?
— Da' asta mică, e la școală?
— E.
— În a câta?
— Prima. E mică, bre.
— Ei, e mică! Nu e. Iote la ea ce domnișoară!
— Mulțumesc, moș Dobrică, că mi-ai tăiat găina asta, că uite, stau de ceva vreme în drum și nimeni nu trecea!
— Să trăiești, Florică, să trăiești!

Sângele se scurgea cu ușurință în urma femeii. Câteva picături au căzut pe picior. Câinele o lingea.
— Marș! Marș! Ce te-a apucat și pă tine, spurcăciune?
Fetița o privește mirată pe mamă.
— De ce țipi la el?
— E-te, na! Țip. Țip cât vreau io și la cine vreau. Ia adu cana aia de colo!
Se așează pe un scăunel. Găina o bagă într-o oală mare cu apă fierbinte. Apucă șorțul și își șterge transpirația de pe frunte. Din buzunar scoate o batistă. Era strânsă în triunghi. Îi plăcea să le calce în triunghi. O desface și suflă nasul.

— Hai cu cana! Ce faci, dormi?

— Nu dorm. Uite!

Mirosul de pene se simțea tot mai tare. Câinele aștepta ceva din găină.

— Marș de-aci! Marș, n-auzi? Al boalii câine ce ești tu dar!

— Nu mai spune așa la câine!

— Și tu ce ai, hă? Ia mergi la mă-ta-marea d-aci și mă lasă dracu' în pace și tu și câine și toți.

Încercam să scriu firesc. Mama devenise un personaj rece, ciudat, respingător. Îmi aduc aminte de ziua aceea. După ce m-a izgonit la mamaie, mama a fugit în camera cu icoană și cu tabloul tatei și a plâns. Plângea, întrebând pe Dumnezeu de ce i-a luat bărbatul. Plângea către tabloul tatei, certându-l că a murit, lăsând în urma lui trei fete și o văduvă. Nu înțelegeam neputința ei și nu înțelegeam de ce mereu plângea aceleași vorbe. Repetam în gând că eu nu plâng. Eu nu am să plâng așa niciodată.

— Florică!

Cineva o striga la poartă. Mama nu a auzit.

— Mamă, te strigă un om!

— Să plece. Cine e?

— Nu știu.

— Nu pot nici să plâng... Nici să plâng nu mă lasă. Of, Doamne!

Plângea în fiecare zi. De cinci ani plângea, întreba, judeca, povestea ori țipa la tata cu lacrimi zicând continuu: "Ionel, Ioneleee, Ioneeeel..."

— Tu erai, Titele?

— Io eram. Da' ce făceai? Iar plângeai?

— Da, Titele, da. Că sunt o femeie văduvă cu trei fete de fustă. Ce, crezi că e ușor?

— Da' ce, Florică, am zis io că e ușor? Te cred.

— Ehe, le știți pe ale voastre!

— Tu ce faci, zgâtie mică?

— Bine, săru'mâna!

— De ce ai venit, Titi? Unde e Lenuța?

— Am fost până la dada Mița, că a adus laptele de la oi și am venit să iau niște zer. Vine și ea acum. Uite că intră pă poartă.

Lenuța era sora tatălui meu. Era mică de statură și slabă. Soțul ei, Titel, era gras și mare. Vorbea foarte tare, râdea cu poftă și bea mult vin. Era tot timpul roșu la față. Mama și cu mătușa Lenuța au rămas afară la povești. Din cauza căldurii am intrat în casă. Mă jucam în camera cu icoană. Îmi plăcea să privesc vitrina cu pahare. Luam câte două și îmi imaginam că stau cu cineva de vorbă.

— Aici erai?

Unchiul Titel a venit după mine în casă.

— Da.

— Și ce făceai tu aici? Te jucai?

— Da.

— Pot să mă joc și eu cu tine?

Unchiul nu știa să se joace ca un copil. Am ieșit în curte și m-am ascuns în hambar cu câinele.

***

— Elena, trebuie să coborâm. Am ajuns în gară. Suntem acasă.

Ce amintiri aveam! Gabi reuşea să mă aducă cu picioarele pe pământ.

— Ai dormit.

— Da, am dormit. Tu?

— Şi eu. Ce era să fac? Să vă păzesc?. Am ajuns acasă, fată, tu auzi?

Ne-am luat genţile şi încercam să coborâm din tren, mai murdare decât urcasem şi cu mirosul de pipi după noi.

Gara era plină de oameni. În faţa uşii, oameni.

— Ho, lume, aşteaptă să ne dăm jos! Unde urci, bre, peste mine? Mamă, ce împinge baba! Dă-te, bre, mai încolo! Băi, moşule, ia, bre, sacul de-aici! Băi, turbaţilor!

Gabi, plină de nervi, vorbea fără oprire. Nu am luat autobuzul, ci am preferat să mergem toate fetele pe jos, așa că mai petreceam împreună câteva minute. Din centru până la marginea oraşului am mers singură. Magazinele au rămas la fel de fără rost şi culoare. Nu am întâlnit pe nimeni cunoscut. În cartier, la alimentara, era agitaţie mare. Băgase carne. Lumea se îmbulzea afară, să intre şi altă lume, din interior, încerca să iasă cu bucăţile de carne ţinute deasupra capului. Cred că aşa se făcea spaţiu mai mult. Nu ştiu de ce ţineau mâinile pe sus. Mă uitam după mama. Nu am văzut-o, aşa că mi-am continuat drumul doar câţiva metri. După colţ era blocul nostru. În faţa blocului copiii se jucau.

— Elena, Elena, a venit Elena! Ce faci ?

— Bine fac. Mama e acasă?

— Da, da, e acasă. Face cozonaci, că miroase. Ştie că vii.

În bloc mirosea a cozonaci. Am încercat uşa şi am intrat. Mama avea obiceiul să nu o încuie ziua.

— De ce nu-ţi încui uşa? Săru'mâna!

— Ai venit! Fata lu' mama! Ce dor mi-a fost de tine, fata mea! Să trăieşti mamă, să trăieşti!

— De ce nu încui uşa?

— E ziuă, mamă. Cine să vie peste mine? Nu vezi, cu casa goală, ce să fure? Sărăcia? Cum a fost drumul?

— Lung. Mi-e foame. Nu am mâncat de ieri.

— Dezbracă-te şi hai la masă! Hai, că pune mama în farfurie!

— Vin acum, tu pune.

Eram acasă. Era aşa de bine. Am aruncat hainele în baie, m-am spălat şi am fugit în bucătărie.

— Elena, ai slăbit.

Mama arăta la fel de bine. Părul creţ şi alb. Ochii albaştri, îi avea plini de lacrimi.

— De ce nu te vopseşti? Da, am slăbit.

— De ce, mamă, nu vă dădea mâncare acolo?

— Hai, lasă-mă! De ce plângi?

— Cum să nu plâng? Când te văd aşa...

— Tu m-ai trimis acolo, aşa că, te rog, fără lacrimi! Sunt sătulă de ele.

— Ce să facem, mamă, nu vezi cum e viaţa asta? Să ai şi tu meseria ta, să ai salariu.

— Asta-i meserie? Nu înţelegi că nu-mi place?

Mănânc în lacrimile mamei. Plângea. Toată viaţa a plâns. Eu doar făceam pe dura.

— Hai să-ţi spună mama noutăţi. Uite, Alecu e bolnav.

— Ei na! Ce are ?

— Are ciroză. Face tratament.

— Asta e.

— A mai venit la mine. Mi-a adus una alta.

— Adică, ce? Una, alta... Ce, adică? Vorbeşte acum, ce, vrei să ghicesc?

— Ei, a adus peşte. De la baltă. A fost cu plasa. A prins mult peşte. A fost unu uite-aşa de mare!

— După cum a întins mama braţele, peştele avea un metru.

— A fost bun?

— Ei, da, mamă. Am chemat şi pe Mariana şi i-am dat şi Vioricăi.

— Aha! Bravo, mamă! Eu mâncam muştar pe pâine şi tu... peşte de-un metru! Cum puteai să înghiţi?

— Ţi-a păstrat mama şi ţie.

— Mie? Nu-mi trebuie peştele lui Alecu. Mă cac pe el!

— Elena, se poate? Da' nu ţi-e ruşine? Aşa te-am crescut eu pe tine?

Am aruncat lingura şi-am început să ţip la mama.

— Să nu mai aud de tatăl meu vitreg! Alecu, ne-a dat afară în drum, am luat-o de la zero şi tu te bucuri că-ţi aduce una, alta. Să nu-l văd aici! Clar, mamă?

— Se poate, Elena, să vorbeşti aşa? În loc să te bucuri că ne-aduce mâncare, tu te caci pe ea?

— Să nu-l văd aici!

— O să vină azi. Te rog să te porţi cu el aşa cum se cuvine!

— Mă port cu el fix aşa cum îmi vine şi cum merită.

— Mie să nu-mi răspunzi, că te bat cât eşti tu de mare!

— Ei, na! Da? Mă baţi? Hai dă, dă, dă în mine, că tu mai lipseai!

— Cine a mai dat în tine?

— Nu contează.

— Hai, zi acum!

— Hai, că nu zic nimic! Dă-mi cozonac.

Abia scos din cuptor, cozonacul avea un miros ameţitor. Îl mâncam mereu cu plăcere, aşa fierbinte.

— Îmm, ce bun e! Da', iar nu ai pus rahat mult!

— Lasă mamă, ajunge cât e, altfel nu mai creşte. Se îngreunează şi nu creşte.

— Ei na? Serios? Vezi că mâine plec la Călăraşi, la fabrică.

— Păi nu ai vacanţă?

— Nu am. Începem munca. Înţelegi?

— La ce oră pleci?

— Dimineaţa, la ora cinci. La cinci jumătate pleacă trenul.

— Aşa, în fiecare zi?

— Îhî. Da, aşa, în fiecare zi.

— Ai să poţi? Zi de zi?

— Am să văd. Doar trebuie să muncesc nu?

— Da, mamă, aşa-i. Trebuie.

— Auzi, ştii ce mă gândeam?

— Ce?

— Poate găsim o gazdă în Călăraşi. Stăm vreo patru într-o cameră, că la iarnă ce facem?

Mama stă puţin pe gânduri analizând propunerea mea.

— Io ştiu, Elena, nu ştiu ce să zic. Să nu fie scumpă.

— Lasă că o să dorm în gară, e gratis. Mă omori cu teoriile tale! Bani, bani, bani!

Se aude soneria. Mama fuge să deschidă uşa. Era chiar tatăl vitreg.

— A, Alecu, ai ajuns!

— Bună, Florica, ce faci? Unde-i fata?

— Uite aici, în bucătărie. Acum a mâncat şi mai stăteam de vorbă.

Mama împinge uşa de la bucătărie să intre tatăl meu vitreg. Acesta, când mă vede, începe să râdă fericit.

— Ce face fata lui tata? Hai la tata!

— Pleacă, nu vreau să te văd!

Mama şedea între noi precum un arbitru domolind spiritul meu rebel şi vocabularul.

— Elena, vorbeşte frumos cu el! Da' ce ţi-a făcut să-i vorbeşti aşa? Fii politicoasă!

Alecu încerca să se apropie de mine, să mă pupe.

— Hai, pleacă, nene!

— Tata te iubeşte!

— De-aia nu mai pot! Ce ne-ai făcut? Nu te cunosc. Eşti un străin şi vreau să pleci.

Atât i-a trebuit mamei. Am pus gaz pe foc.

— Nu o băga în seamă, Marine. Stai aici pe pat, că eşti obosit.

Îl sprijină cu o mână, apoi îl mângâie pe spate. Nu-mi plăcea să-i văd aşa.

— Nu mă băga în seamă, tată. Staţi calmi şi aveţi grijă de voi. Vă meritaţi.

— Auzi, ia termină cu prostiile tale!

— Hai la tăticu! Mai ştii când îmi spuneai tăticuţu? Te plimba tata cu bicicleta, mergeam amândoi la peşte...

— Da, ştiu. Te-am iubit şi acum nu te mai iubesc. Înţelegi că te urăsc?

— Ştiu că am greşit, Elena. Te rog să mă ierţi! Iartă-mă, tată, am greşit!

— Niciodată.

— Te rog, Elena! Sunt bolnav.

— Nu te iert.

— Te iubesc, Elena! Te iubeşte tata!

— E problema ta. Eu te urăsc!

— Să o mănânce tata pe ea!

— Bleah! Hai că plec! Mi se face rău.

M-am dus în dormitor şi m-am lungit în pat. Amintirile nu-mi dădeau pace. Intrau în mine cu grămada. Le simţeam grele, în sânge, în cap... Ţipau toate la mine a reproş. Se deschideau larg în mine, scăpate pe poarta care venea din copilărie. Setea de sens o pierdeam prin asocierea cu alte amintiri. Toate aveau un aer trist, o durere ce-o simţeam în cap, precum un ecou. Nu ştiu când am adormit, dar o aud pe mama cum trage de mine să mă trezesc. Simt cum mă mângâie pe păr. Sunt acasă? Ori trebuie să mergem la cantină? De ce tace Gabi? Nu mă pot mişca şi nici nu vreau. Îmi place să mă întrec cu zeii. Să zbor cu îngerii.

— Elena, hai să te speli! E cada plină. Hai, sus!

— Ce?

— Hai, e târziu!

— Cât e ceasul?

— E nouă seara.

— A plecat Alecu?

— A plecat.

— Bine, mă duc să mă spăl.

Mama venea după mine la baie, îmi sufla în ceafă. Aruncam hainele pe jos şi încercam să ignor prezenţa ei. Nu-mi plăcea să mă vadă goală. Începea mereu să se mire de sânii mei prea mari. Mă privea, parcă să vadă dacă-mi lipseşte ceva.

— Mamă, pleacă din baie!

— De ce? Mai vorbim.

— Nu vreau să vorbim aici. Vreau să rămân singură.

Sorbeam cu sete liniştea din baie. Apa fierbinte mă liniştea. O doream de mult. Visam la clipele astea ca la un cadou. Recăpătam forţa singurătăţii. Sacralizam nimicul. Nu aveam scârbă de haos. Mă topeam de plăcere în rutina singurătăţii. I-am simţit lipsa doi

ani. Singurătatea era punctul meu de plecare pentru descoperirea cuvintelor şi a senzaţiilor noi.

— Elena, mai stai? Ce faci acolo?

— Mă spăl mamă. Ies imediat.

— Mâine ce trebuie să faci la Călăraşi? Cât stai?

— Mergem la fabrica de confecţii. Nu ştiu, mamă, ce-o să facem. Vedem mâine.

— Îţi pun pachet?

— Da, pune ce vrei. Tu lucrezi?

— Da. Sunt schimbul doi săptămâna asta.

— Cum e? Ce fac copilaşii? Sunt mulţi?

— Da, mamă, sunt mulţi. Au venit, săptămâna trecută, frate şi soră. Nu vor să mănânce şi fata plânge toată ziua.

— Unde pleci în tabără?

— La munte. La fel ca şi anul trecut. E frumos acolo. Păcat că nu poţi veni şi tu.

— Unde la munte? Dezvoltă.

— La Timişul de Jos. Două săptămâni sau trei.

— Bravo ţie! N-ai taine! La mare nu mergeţi?

— Ba da, dar nu merg eu. Sau cine ştie, poate că merg.

— Mă duc la culcare. Să mă trezeşti la ora cinci.

Mama avea chef de poveşti însă mă simţeam epuizată să vorbim vorbe de dragul conversaţiei. Nu aveam dispoziţia necesară, aşa că am lăsat-o pe mama singură în bucătărie. Am adormit cu greu. Mintea îmi umbla iar prin trecut. Scormonea ceva amintiri frumoase. La patru m-am trezit. Eram obosită şi nervoasă. Am stat pe balcon aproape o oră privind într-o continuă disperare la blocul din faţă. Monotonie. Doar nimicul se auzea cum tace. Îmi trag blugii pe mine, îmi pun un tricou negru, rucsacul din hol îl trântesc în spate şi fug în stradă. Aveam de mers până la gară în jur de 25 de minute pe jos. Oraşul avea aceeaşi tristeţe ca şi ziua. Inofensiv, de-a dreptul inert. Îmi plăcea să privesc lung la cozile interminabile la lapte. Paşii mei se auzeau în liniştea dimineţii şi zgomotul sticlelor de lapte. Oamenii stăteau cuminţi, cu capetele plecate. Aproape că nu se mişcau. Unii îşi aduceau scăunele, să poată rezista numărului de ore până la sosirea maşinii cu lapte. Îmi era aşa milă de ei!

Se vede gara şi un tren. Nu are cum să fie trenul meu. Ba da, el era. Am mers prea încet. Am căscat gura prin oraş. Îmi dau seama că trenul se pregăteşte de plecare şi încep să fug. Gabi şi Mihaela mă aşteptau pe scara trenului, ţipând la mine.

— Elena, fugi! Hai, hai, hai! Stai, nene! Băi, nu pleca, nenea, auzi aici la mine?

Degeaba încerca Gabi să oprească un tren pentru mine, nu mergea treaba aşa cum spera.

— Pune piciorul repede pe scară! Te prind eu. Hai odată, mişcă!

Mi-am aruncat un picior în faţă şi am prins scara, astfel încât am avut puterea să-mi menţin echilibrul pentru că mâna nu a apucat bara, ci tricoul lui Gabi. Am deschis ochii

abia după ce am simţit mâna ei pe mâna mea. La această pornire necugetată a mea au fost oameni din gară care s-au găsit să strige că mă calcă trenul, motiv pentru care am ţinut ochii închişi doar să nu văd, în caz de eşec, cum mă calcă un tren.

— Of, am reuşit! Merci, Gabi! Merci, Mihaela!

— Băga-mi-aş! Era să cazi, la dracu! Du-te în... Ce dracu, fată, ai uitat să te trezeşti? Ai ajuns la palat, gata, frate, boiereală pe tine!

— Nu, fată, stai calmă. Aproape că nu am dormit, doar că am mers prea încet.

— La ce? Băi, nu eşti normală, pe cuvânt! La ce-ai mers încet?

— Îmi era dor de oraş, de lume, de tot. Ce ţi se pare aşa de aiurea?

— Băi, mă laşi? Mamă ce frică am băgat, tremur toată!

— Da, şi eu tremur.

— Da, şi tu, normal.

În tren era beznă. Unul sforăia fără jenă. Două babe o bârfeau pe una care a leşinat duminică în faţa bisericii. Ne-am întins picioarele pe bancheta din faţă şi am tăcut, aşa, ca la un semn, până la Călăraşi. Când am coborât din tren, am rămas gură cască la urâţenia ce-o vedeam întinsă în faţa noastră. Erau doar case vechi, străzi pline cu gropi şi lume îmbrăcată ca la ţară.

— Mama mea, ce oraş! Ce p..a mea, aici e Călăraşiul? Adică, nene, unde dracu-i oraşul? Băi, nene, da' ce urât e! Ce de mizerie frate, să-mi bag p..a!

— Mai taci, fată! Poate pupi un pumn. Mai taci, asta e!

— E-te na! De la cine?

— Sunt mulţi tătari aici. Cartierul tătarilor e în zona gării.

— Şi ce, ai auzit tu că ăştia dau bine cu pumnu? De-aia nu mai pot! Mă doare în cur!

— Nu ştiu, fată, zic şi eu aşa. Din auzite. Nici nu ştiu cum arată un tătar.

— Elena, spune tu pe unde-i fabrica minune? Uite o babă. Mergi şi întreabă tu.

— De ce nu întrebi tu? Şi-aşa ai gura mare!

— Io o şi bat dracu!

— Lasă că merg eu. Doamne, ce stil ai!

Am întrebat-o politicos pe femeie şi mi-a răspuns la fel de politicos, printr-un singur gest al mâinii sale întinse pe sub nasul meu în partea dreaptă. Privesc în acea direcţie şi am văzut fabrica la patru case depărtare faţă de gară. Gabi se distra copios de întâmplare, da' ce era să mai zic? Am pornit toate spre fabrică. Aveam emoţii. La poartă, o doamnă foarte încruntată a ţipat la noi o întrebare:

— Hei, voi unde mergeţi aşa de capul vostru, hă? Ce credeţi că-i aici? Bal mascat?

— Păi, noi suntem de la Focşani. Ne-a zis tovarăşa dirigintă să venim aici, să lucrăm, c-am terminat acolo profesionala. Şi am venit să...

— Să căscaţi gura, hă? Duceţi-vă în fundul curţii. Hai, valea!

Nu ştiam câtă răutate aveam să întâlnesc aici. Gabi continua să râdă.

— Fundul curţii, Elena. Aia era nefe, să mor io! Ce căţea! Şi tu, Elena, te-ai speriat de

ea. Hă? Hai în fundul curţii!

— Pe viitor te las pe tine să întrebi ceva, că şi-aşa te dai mare că le ştii pe toate.

— Da, fată, de acord. Uite un nene. Mamă, ce halat are! Să mor io, mă duc la el să vezi ce succes am!

Se apropie de el, îl întreabă ceva şi omul vine la noi zâmbind.

— Vă aşteptam. Voi sunteţi fetele de la Focşani şi o să lucraţi la început, pentru probe, în hala nouă făcută pentru voi. Acolo vă aşteaptă tovarăşa maistru Popescu. Cu mine o să faceţi protecţia muncii. Aţi înţeles fetelor?

Toate am răspuns în cor un „daaa" lung, la comandă, că de, eram învăţate. Tovarăşul de la protecţia muncii îşi pune mâna pe umărul meu, îmi zâmbeşte şi îmi spune că peste 30 de minute ne vedem în hală.

O doamnă bine făcută şi zâmbitoare ne aştepta la intrare.

— Vă aşteptam fetelor. Haideţi să vă arăt hala în care veţi lucra pentru o vreme! Sper să ne înţelegem foarte bine. Aici sunt maşinile. Vă alegeţi maşina pentru care daţi examen şi la care veţi continua lucrul în fabrica mare. Lucrul în serie necesită atenţie maximă şi îndemânare. Aici trebuie să ajungeţi la ora 6.30. Programul vostru e de opt ore, cu o pauză de masă de 30 de minute. Eu vă pontez. Imediat o să faceţi protecţia muncii. Acum vă rog să luaţi loc la maşini şi să facem cunoştinţă! O să trec pe la fiecare, da?

Ameţite de atâtea informaţii am spus un „daa" leşinat. Ce maşină trebuia să-mi aleg? Nu mă pricepeam. Nu am lucrat pe maşini la Focşani. Am tăcut toate ca la un semn şi ne-am ales câte o maşină. Eu m-am oprit la una ce semăna cu o broască ţestoasă. Era mică, turtită şi avea multe aţe pe un suport care se învârtea. Acolo am rămas. Ştiam că-i zice maşină de cusut şi surfilat dar niciodată nu am stat în faţa ei. Acum era doar a mea.

— Cum te cheamă şi de unde eşti?

— Elena Rodu. Sunt din Slobozia.

A notat într-un caiet şi a trecut mai departe. Priveam în hală şi mă minunam de geamuri. Erau aşa de mari! Maşinile de cusut formau trei rânduri lungi şi între ele era un jgheab ce nu se termina, continuând şirul maşinilor, de la un capăt la altul al secţiei. Acolo se punea produsul de la croit. Era încă linişte. Maşinile nu erau pornite, pentru că tovarăşul cu protecţia muncii trebuia să ne facă fişele şi încă ceva. Nu mă atrăgea cu nimic locul meu de muncă. Era dezgustător. Îmi venea să plâng. Într-un final apare şi tovarăşul cu protecţia. Îşi începe munca, cu un caiet în care îşi nota ceva. Când ajunge la mine se aşază pe un scaun foarte aproape, încât puteam să ne pupăm.

— Spune, dragă, cum te cheamă?

— Elena Rodu.

— De unde eşti? Câţi ani ai?

— Din Slobozia. Am...

— De unde?

Lasă pixul jos şi mă priveşte mirat, răvăşit, tulburat. Mă apucă de mână. Deja mi se

făcuse frică de el. Ce-o avea omul ăsta? Se dă la mine?

— Din Slobozia.

— Sunteţi trei fete? Trei surori, nu-i aşa? Tatăl tău a murit la Smirna, într-un accident, când tu aveai vreo doi ani. Trebuie să fii cea mai mică. Pe tatăl tău îl chema Ion?

— Da. Dar de unde ştiţi dumneavoastră? Cine sunteţi? De unde mă cunoaşteţi?

Omului îi venea să plângă. Avea ochii plini de lacrimi.

— Îţi cunosc povestea. În ’72 sau ’73, când a murit tatăl tău, s-a scris în toate ziarele. Tot Călăraşiul a fost la înmormântare. Şi eu am fost. Am rămas marcat de jalea ce-am văzut-o la moartea tatălui tău, iar mama ta era mai mult leşinată, săraca. Plângea, leşina şi tot aşa. Iar tu... Pe tine te lua toată lumea în braţe. Erai aşa de mică... Nu plângeai. Îl priveai pe tatăl tău şi spuneai doar ***„tata nani, tata nani, tata nani”***. Nu pot să uit niciodată moartea tatălui tău. Câtă lume! Autobuze întregi. Apoi ziarele au scris despre înmormântare şi despre accident. Trebuia să se finalizeze ancheta într-un mod corect. Dar acum spune-mi, Elena, te-a crescut omul acela? Cum îl cheamă, oare? Ţi-a dat bani pentru şcoală? Ţi-a cumpărat haine? Dar surorile tale ce fac? Mama ta?

— Nu ştiu despre ce om vorbiţi. Pe mine doar mama m-a crescut. Surorile sunt în Bucureşti. După moartea tatălui meu, după ce-au terminat şcoala generală, le-a dat mama la o soră a ei, să facă liceul în Bucureşti, pentru că nu putea să ne crească pe toate trei. Mama le trimitea pensia şi uneori câte un pachet cu mâncare.

— Mama şi-a refăcut viaţa?

— Nu. A încercat să se mărite după şapte ani de văduvie. A trăit cu omul acesta şapte ani, după care ne-a dat afară din casa lui. Am stat în gazdă o vreme, pentru că mama a vândut casa noastră. Acum locuim într-un apartament gol, cu două camere. Chiar dacă-i gol suntem fericite că nu mai ţipă nimeni la noi. Ce a fost cu accidentul? Şi despre ce om spuneţi că trebuia să mă crească?

— Accidentul a fost muşamalizat. Tatăl tău nu trebuia să moară. Se propusese de către conducerea de la centru, de aici din Călăraşi, ca Ion să fie numit şef pe zona Smirna. Omul care a făcut ca totul să pară un accident, a preluat conducerea, pentru că mama ta a fost de acord ca el să te crească până la terminarea liceului. A dat semnătură, să nu facă puşcărie, doar ca să ai tu condiţii, fiind cea mai mică.

— Adică, dumneavoastră spuneţi că tata a murit doar pentru că un om voia să fie şef pe o zonă?

— Da, draga mea Elena. Nu pot să cred. Dumnezeu a făcut în aşa fel ca eu să te văd mare acum. O să am grijă de tine. Mama ta nu ţi-a povestit nimic?

— Nu. Nu ştiu de ce. Poate pentru că fost ocupată cu plânsul. O s-o întreb azi.

— Te las acum cu şefa ta. Mai vorbim şi te rog să apelezi la mine pentru orice problemă ai.

Îşi şterge ochii de lacrimi, se ridică şi trece la următoarea fată. Eu am rămas mută de cele aflate. Mă gândeam la omul care şi-a încălcat promisiunea. De ce face Dumnezeu

greşeli? Aşa trebuia să se întâmple cu mine, cu tata? În acea zi nu am înţeles nimic din ce-a spus şefa. Am dat drumul la maşină şi am privit lung la ea. Îmi venea să plâng. Nu ştiu cum a trecut ziua şi nici când am ajuns acasă. M-am trezit în faţa mamei, curioasă de răspunsurile pe care urma să le primesc.

— Mamă, de ce a murit tata?

— Ce ţi-a venit? A avut un accident şi a murit. Cum a fost la fabrică?

— Vreau să-mi povesteşti tot. Tot ce ai făcut în ziua morţii, de dimineaţa până seara, apoi vreau să ştiu ce s-a întâmplat în timpul înmormântării şi după. Mai vreau să ştiu numele omului care trebuia să mă crească până la terminarea liceului. Am aflat azi de la un om care a fost la înmormântare şi care-l cunoştea pe tata.

— La Călăraşi?

— Da, mamă. Hai, răspunde-mi!

— Dimineaţa, pe la ora zece, eram în bucătăria de vară. Eraţi toate trei cu mine. Vă dădeam de mâncare. Pe tine te ţineam în braţe. Câinele a început să latre rău la poartă. Până atunci câinele a stat numai după tine. L-am bătut, l-am izgonit, dar degeaba, că venea tot la tine. Era mămica la poartă cu Ion, frate-miu. Nu mă înţelegeam cu ea. Ţipa să leg câinele, că a turbat. Ce avea de lătra la ea nu ştiu, că doar o cunoştea pe mămica. Dar uite, câinele simţea de ce venise şi nu o lăsa să-mi zică vestea proastă. Cu tine în braţe am ajuns la poartă şi prin gard mi-a zis că a murit Ionel al meu. Te-am scăpat din braţe, am ţipat, am dat cu pumnii în casă, mi-am rupt părul din cap. Nu am mai fost om din ziua aia. Când l-a adus acasă, eram numai pe el. Îl certam că mă lasă cu trei fete. Ce, io mai ştiu, mamă, ce făceam? Durere mare. Durere multă, mamă. Pe tine te ţinea lumea în braţe. Tu râdeai la tata. Credeai că doarme. Lumea a avut grijă de tine. A murit toamna, în octombrie. Pe 13 octombrie. După ce l-am îngropat, fugeam spre seară la cimitir şi mă întindeam pe mormântul lui. Venea soacră-mea după mine.

— Cum a murit tata? Vreau amănunte.

Mă abţineam să nu plâng. Vedeam imagini clare, dar nu din amintiri, pentru că amintirile mele abia dacă le aveam de pe la şase ani.

— Păi, au zis că, cumnatul meu, unchiul tău, soţul Radei, s-a băgat în cazanul acela sau cum s-o fi chemând, şi i s-a făcut rău, că acolo în fundul lui sunt ceva gaze toxice şi tatăl tău a sărit la el fără să se asigure, fără scară, fără nimic. I s-a făcut rău şi lui, dar oamenii au încercat să-l scoată pe cumnat primul, că el era mai rău. Nu au intrat după ei în cazan, au aruncat nişte funii şi i-au tras în sus, Dumnezeu ştie cum. Când să-l scoată şi pe tatăl tău, l-au scăpat de două ori. Ba că s-a rupt funia, ba că le-a alunecat din mână. Cică acolo se intră numai dacă ai autorizaţie. Tatăl tău a intrat să salveze o viaţă. Ăla trăieşte şi azi şi io am rămas văduvă, cu trei fete de crescut.

— Acum spune-mi de ce trebuia să mă crească un alt om? De ce ai semnat să nu facă puşcărie?

— Mamă, omul acela a promis că mă ajută cu tine. Că-mi dă bani pentru şcoli, pentru

nevoile tale. Dar nu am văzut nici un bănuţ de la el. Dacă nu semnam, se considera că e vinovat pentru că el dădea autorizaţie de intrare acolo unde-a intrat tatăl tău. Şi dacă făcea el puşcărie, Ionel nu mai învia. Aşa a vrut Dumnezeu, ce să-i faci!

— Şi pe om cum îl cheamă? Unde locuieşte?

— Ei mamă, e bine. Are casă mare la Traianu. E director, ceva. Are maşină mică. Cum îl cheamă? Îl cheamă Valeriu Istrate. Da, da, aşa îl cheamă. Nu l-am mai văzut de mult.

— Da. Ce să zic? Nu mai sunt în stare de nimic.

— Aşa e, mamă.

Îmi era foame şi sete. Mă obosise o zi cât zece la grămadă. Universul parcă era altul. Am mâncat şi în tot acest timp am povestit mamei despre ce-am făcut la fabrică. După masă am plecat la culcare. Am adormit spontan. Au urmat zile plictisitoare. Trezitul la cinci, mersul pe jos până la gară, apoi returul făcut seara. Încet, dar sigur, oboseam. Dormeam cum ajungeam în tren. La fabrică nu aveam nici un spor. Numai o imensă plictiseală combinată cu sictir. L-am căutat pe tovarăşul de la protecţia muncii, pe care, culmea, îl chema Rodu. Nicolae. Exact ca şi pe bunicul meu. L-am rugat să mă ajute cu o gazdă ieftină, aproape de fabrică, dar cu condiţia să fim patru fete în aceeaşi cameră. Ideea era că plăteam mai puţin. Trebuia să facem şi schimbul doi, nu ne mai puteam întoarce acasă la ora 12 noaptea. A doua zi aveam deja gazdă. Era puţin cam departe, dar nu am mai comentat. Era ieftină, la o bătrână. Ea locuia împreună cu fata ei şi apartamentul îl dădea în chirie, iar noi locuiam singure. Dormitorul era destul de mare şi călduros. Ne-am mutat imediat. Mâncarea o pregăteam noi. Aceasta era compusă din omletă, uneori şi cartofi prăjiţi, doar că aici era mai mult de lucru. Mâncare gătită mâncam doar sâmbăta şi duminica, atunci când ajungeam pe la casele noastre.

Într-o seară, pe la ora 23.00, am ajuns la gazdă rupte de oboseală şi ude fleaşcă, pentru că ploua torenţial. Bătrâna ne aştepta în bucătărie. Cum ne-a văzut a început să ţipe la noi cât putea de tare.

— Să plecaţi de la mine, curvelor! Eu nu am nevoie de curve în casă. La ora asta se vine acasă?

O întreb politicos încercând să o calmez şi să o contrazic la faza cu curvele.

— Doamnă, e o confuzie. Priviţi la noi! Suntem toate îmbrăcate cu halatele din fabrică. Muncim mult, pentru că suntem la început şi nu ne facem norma. Vă rog să ne credeţi că nu suntem curve. Nu avem timp de băieţi.

— Acum plecaţi din casa mea! Acum să plecaţi!

— Unde să mergem în miez de noapte? Afară plouă. Vă rugăm să ne lăsaţi aici până mâine. Nu avem unde să mergem. Înţelegeţi că mâine plecăm.

— Nu, nu, nu! Vă luaţi ţoalele şi ieşiţi din casa mea. Hai, afară cu voi!

Nu se putea discuta cu ea. Parcă era nebună. Ne-am dus în cameră, am aruncat puţina îmbrăcăminte într-o geantă, am strâns plapuma, am legat-o cu o sfoară şi am ieşit în stradă în plină noapte şi ploaie. Eram ude, nu mai conta că altă apă curgea pe noi.

— Unde mergem, Gabi?

— Las' că ştiu eu! Mergeţi cu mine. Am eu o prietenă. Stă la casă şi avem două camere plus un hol doar al nostru.

— De unde naiba o ştii?

— Stă una acolo, tot de la noi, Nicoleta. O ştii. Auzi, Elena, ai apucat să-i termini la baba asta nesuferită prunele?

— Da. Au mai rămas vreo două. Când o vedea, o să ne caute. Nu mă puteam abţine, fată! Eu la prune uscate fac urât. Îmi plac mult. Mamă, ce plouă şi ce frig e! Umblăm ca nebunele noaptea după gazdă. Nici câini nu sunt pe stradă. Poate ne ridică miliţia.

— Uite, aici e. Parcă nu are câine. Hai să le batem în geam. Dar la care?

— Gabi, în curte sunt două case mari. Unde doarme Nicoleta? Mă gândesc să nu trezim proprietarii la ora asta.

— Uite, la asta din stânga.

Se pune şi bate Gabi a mea în geamuri până a ieşit Nicoleta, aproape dormind pe ea.

— Ce-aţi păţit?

— Ne-a dat afară baba şi am venit să stăm cu voi până la ziuă. Ce zici?

— Ce dracu să mai zic? Hai în casă, că arătaţi ca nişte curci plouate!

— Aia şi suntem. Credeai altceva? Mamă, am chiloţii fleaşcă.!

— Toate avem chiloţii fleaşcă, nu eşti singura. Nu te mai plânge!

Am adormit instantaneu. La fabrică nu am mai fost în stare de nimic.

Capitolul 4

Dincolo de viaţă

Gabi a rămas în pragul uşii de la bucătărie şi, ţeapănă, mă privea cu ochi mari şi nu zicea nimic. Într-un final ridică vocea acuzator, de parcă era mama:

— Elena, ce vrei să faci?

— Deja fac! Fumez de-o oră. De fapt, mă prefac, că, uite, nu-mi iese fumul aşa cum trebuie. Prin muncă voi reuşi, deci muncesc acum, Gabi.

— Nu vezi că nu ştii? De ce vrei să fumezi? Vrei să pari interesantă?

— Da, normal. De ce nu? Eu de ce să nu fumez? Fac zilnic lucruri inutile şi mereu aceleaşi, încât simt că eu sunt o rutină publică. Îmi plimb corpul inutil într-o fabrică inutilă, între personaje inumane. Trăiesc monoton prin monotonie inutilă. Rutina mă omoară şi moartea mea e inutilă. Expresia feţii tale e monotonă şi perversă. Înjurăturile tale au devenit rutină.

— Hai, termină! Nu mă lua pe mine cu filozofia, că nu-ţi merge. Nici măcar tu nu înţelegi ce spui. Fumatul te omoară. Hei, nu te mai prosti! Fumezi degeaba. Îţi strici banii aiurea. Pentru ce?

— Gabi, ai o problemă cu mine? Te interesează ce fac cu viaţa mea? Ei bine, îmi bag picioru-n ea de viaţă!

— Chiar nu am vreo problemă cu tine. Tu eşti... propria-ţi problemă.

— Atunci, pleacă la dracu şi lasă-mă-n problema mea!

— Câte ai fumat până acum?

— Gabi, plimbă ursul! Până acum am fumat vreo nouă. Stai că le număr.

— Nu mă interesează. Faci ce vrei cu viaţa ta.

A trântit uşa după ea, înjurând.

Fără să vreau am tras fumul adânc în mine. Gâtul a început să mă usture. Fumul intrase până în creier. Am fumat un pachet de ţigări, fără pauză, una după cealaltă. Buzele erau amare. Căpătasem un tic nou. Îmi plăcea să dau cu limba pe buze, pentru că aveau un gust amărui caramelizat.

— Unde pleci, Elena?

Gabi era cu ochii pe mine. Trebuia să ştie unde plec, de unde vin, cu cine am vorbit, pe cine am văzut...

— Să-mi cumpăr ţigări şi suc.

— O să mori dracu! Du-te în...

Norocul meu cu Lili. Ea o opreşte pe Gabi din înjurături, strigând după mine:

— Elena, îmi cumperi şi mie două ouă?

— Da, îţi iau.

— Când te întorci, îmi faci şi mie omletă? Te rog, te rog, te rog!

— Nu.

— Hai, te rog! Nu ştiu să fac.

— Să-ţi facă Gabi.

— Nu vrea.

— E timpul să înveţi.

— Da' de ce nu mai faci?

Lili era cea mai cuminte dintre noi. Avea faţa ca de copil, părul negru şi ondulat, tenul alb şi ochii albaştri.

— Sunt ocupată.

— Cu ce?

— Cu fumatul am treabă. Şi până la urmă, nu mai fac pentru nimeni nimic. Fără supărare.

Chioşcul de unde ne cumpăram mâncare era la capătul străzii, foarte aproape de casa unde locuiam. Am ieşit din curte, trântind poarta fără să vreau. Mi-am dat seama după doi paşi că nu simţeam picioarele, că paşii făcuţi intrau în pământ, că mâna nu a simţit poarta şi nici gardul de care voiam să mă sprijin. M-am rezemat cu spatele de el. De fapt, mi-am lipit tot corpul, în speranaţa că voi rămâne în picioare. O căldură ce mă ardea în ochi, în cap, în mâini şi picioare, dicta fiinţei, subconştientului, eului să tremure. Am închis ochii. Cerul gurii mă ardea. Genunchii tremurau. Mă întrebam dacă am leşinat şi acum doar gândeam aceste lucruri. Capul l-am simţit greu cum atârna în partea stângă. Nu leşinasem. *Trebuie să respir, respir, respir. Oare mă vede cineva? De ce dracu e aşa pustie strada asta? Femeile vor crede că-s beată. Respir mai tare, mi-e bine, e foarte bine. Tată, ajută-mă! Te rog, tată!*

Cu ochii închişi, întunericul părea albastru. Întunericul ameţise odată cu mine. Voiam să deschid ochii, dar nu aveam curaj. Speram să mă vadă cineva, să mă atingă. Să-mi ofere un pahar cu apă. Am simţit cum transpiraţia îmi curge pe faţă, cum părul se lipeşte de cap, am simţit tricoul ud. Nu mă mai frigea în cerul gurii. Îmi dau seama în final câtă linişte a fost în tot acest timp. Auzeam maşini, ţipete, câini lătrând. Mi-am zis: *trebuie să deschid ochii*! I-am deschis uşor, cu teamă, şi am privit în jur. Eram tot în picioare, lipită de gard. Dacă nu am leşinat înseamnă că pot să merg şi am mers acolo unde aveam de gând. Tremuram, dar nu-mi păsa. Continuam cu autosugestia: *mi-e bine, bine, foarte bine...*

— Bună, blondo!

Cineva mă salută. Rezemaţi de chioşc erau câţiva băieţi şmecheri. Spărgeau seminţe, scuipau, fumau, înjurau. I-am privit în ochi. *Cine mă salutase?* Mi-am adus aminte de cuvintele amicilor din şatră: "*Elenă, fată, ţâne minte dă la mine ce-ţ zâc, că să răspăcţi şî rumânul şî ţîganul şî pă turc şî pă machidon şî pă ce mai e ei, că e mulţ, Elenă, da' tu să-i răspăcţi pă toţi. Ş dacă îţ zâce unu „bună zâua!", zâci şî tu, că doar nu te doare gura. Numa să-l priveşti în ochi, să nu pui, Elenă, capu' în pământ, că asta însemnează că eşti de fire slabă. Tu să drăcui doar dacă el te-a drăcuit de două ori, tu să dai doar dacă ridică el pumnu' ori cuţâtu' la tine.*"

— Bună!

Cer vânzătoarei ce aveam nevoie şi, când să-i dau banii, unul dintre ei mă loveşte peste mână.

— Blondo, ce faci, eşti surdă?

— Bine. Tu ce faci? Nu sunt surdă, tu eşti chior? De ce mă loveşti?

— Eşti şmecheră? Auzi, ce-ai mâncat de eşti aşa şmecheră? Blondo, nu auzi, hă?

Îl ignor. Lângă el au mai venit încă doi băieţi de cartier. Unul dintre ei vine şi mai aproape, îşi plimbă mâna prin părul meu, mă apucă de obraji şi-mi întoarce faţa către el.

— Blondo, ne zici ce-ai mâncat? Ori te-a făcut mă-ta şmecheră?

Carnea încă tremura pe mine. Nu aveam chef de ei, aşa că încercam să ies din această situaţie, aşa cum mă învăţaseră prietenii mei de la corturi. Veneau în sat, în fiecare toamnă, după culesul viilor, trecut bine de 20 septembrie. Veneau cu căruţe mari, acoperite cu coviltire. Întindeau corturi imense la marginea satului. Eram tare fericită când îi vedeam. Le duceam brânză şi un bidon de vin uşor acrit, de la Alecu. Îmi plăcea să stau cu ei la masă. Nu discutam cu copiii lor, ci cu oamenii în vârstă, cu femeile lor, la foc, în timp ce făceau mâncarea. Desigur, preferam să fiu acolo când era fasolea la ceaun gata. *Oamenii sunt ca şi câinii, dacă-ţi simt frica, te muşcă.*

— Brunetule, la fel ca şi tine. Hai că nu pot să mai stau. Dă-mi nişte seminţe, frate!

— Fă, eşti tare. Îmi place de tupeul tău. Ia zi, blondo, nu eşti din Călăraşi? Ia zi, fă, de unde zici că eşti?

— Nu contează. Şi... bă, nu mai zi tot blondo, blondo, că nici io nu-ţi zic brunetule în sus, brunetule în jos! Hai, pa! Mă aşteaptă acasă.

Când să plec mă trezesc cu Lili lângă mine.

— Elena, vreau şi cartofi. Are?

— Are, lasă că iau. Pleacă tu!

— Da', de ce?

Băieţii erau deja adunaţi în jurul ei.

— Ooo, dar ce avem aici? O păpuşă! Cum te cheamă, păpuşică?

Lili, naivă, le răspunde zâmbind:

— Lili!

— Dar ce nume frumos ai, Lili! Şi ce păr ondulat! Şi uite ce ten alb şi curat ca laptele! Şi, mamă, ce ochi ai! Sunt albaştri?

— Da, sunt albaştri.

Cumpărasem şi cartofii. Am luat-o pe Lili de o mână şi am tras de ea.

— Hai, acasă!

— Hooo, dar unde crezi că pleci cu Lili?

— Acasă. Acasă, Lili. Gata băieţi. Nu e genul. Hai, pa!

— Neee, neee, nu decizi tu, blondo. Să zică Lili dacă vrea să plece. Lili vrei să pleci?

— Da, vreau să plec. Paaaaa!

Au fluierat după noi. Am certat-o puţin. I-am explicat să nu mai fie amabilă cu oricine, dar Lili zâmbea şi întreba întruna: de ce, de ce? Lili era atât de naivă încât părea că are mintea unui copil. Pica uşor în plasa unor golani, ceea ce s-a şi întâmplat. Nu după mult timp se întâlnea cu unul din băieţii de la chioşc. O aştepta la poarta fabricii de confecţii în fiecare zi când terminam programul. Nu ne răspundea la întrebări legate de prietenia lor.

Îmi plăcea să fumez. Acest viciu cred că a venit din cauză că uram foarte mult fabrica. Unele dintre fete fumau încă de la Focşani. Nicoleta avea obiceiul să fumeze la duşuri şi, când o prindeam, regula era să trag un fum şi plecam.

Din zi în zi mă plictiseam în mine. Fabrică – acasă, acasă – fabrică. Traseul ăsta mă întrista. Uram ce făceam ori ce devenisem. Mă întrebam ce-mi place să fac, de ce am citit Shakespeare, de ce îl iubeam pe Homer şi de ce îmi plăcea să citesc despre triunghiul Bermudelor? Gabi avea dreptate. Am citit, izolată, degeaba. Sunt o croitoreasă cu zece clase. Parcă mi se citea prostia pe faţă. Nu puteam să sper la altceva. Mama hotărâse viaţa mea. Făceam lucruri pentru alţii. Respectam dorinţa mamei de-a avea un loc de muncă. Mă gândeam la tata mereu. Am observat că sufăr după lucruri, întâmplări ce se petreceau, după o perioada mare de timp de la desfăşurarea evenimentului. Când am aflat de moartea tatei, în prima fază m-am mirat, apoi am început să pun întrebări, după care să-mi pun întrebări. Tindeam foarte mult către o analiză pur filosofică, mă puneam în mijlocul întrebării pentru ca apoi să sfârşesc cu verbul *a simţi*, *a vedea.*

— Elena, hai la fabrică!

— Nu merg azi. Spune-i tovarăşei că mi-e rău.

— Fată, glumeşti ?

— Nu glumesc, vorbesc serios.

Gabi se apropie de patul meu, mă atinge cu palma pe frunte, se încruntă şi răcneşte fericită:

— N-ai nici pe dracu! Hai la treabă!

— Fată, am impresia că eşti toantă. Ţi-am zis că nu vin şi tu va trebui să minţi pentru mine. Adică le spui că mi-e rău.

— Nu sunt toantă. Tu eşti.

— Dispari, Gabi!

Pleacă doi paşi, îşi aduce aminte de ceva, pentru că-şi întoarce capul spre mine, şi-mi spune o noutate, bineînţeles pe un ton ironic:

— Auzi, mândro, la băiatul gazdei îi place de tine.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Nicoleta. Cică vrea sa vorbească cu tine la un film.

— Cine, Nicoleta?

— Nu, ăla.

— A, ăla!

— Aşa că, atenţie ce film vezi, dacă tot te dai bolnavă, mergi cu el la un film. Nu?

— De, parcă ai fi mama. Da, mamă.

— Hai, pa!

***

Munca la fabrică mă irita. Când eram pe secţie îmi terminam norma prima, apoi mergeam la şeful cu protecţia muncii să-mi povestească de tata.

— Elena, ce faci? Ai terminat treaba?

— Da, am terminat.

— Şi fetele?

— Lucrează.

— Dar cum se face că tu termini prima?

— Nu ştiu. Nu pot să stau mult pe scaun. Nu pot să fac acelaşi lucru ore-n şir. Mă omoară munca aici. Nu-mi place şi-mi vine să plâng.

— Ce-ai să faci? De fapt ce ţi-ar fi plăcut?

— Să-mi termin şcoala. Să fac o facultate.

— – Şi de ce nu faci asta?

— Cum? Mama nu mă lasă. Vrea bani.

Tovarăşul Rodu devine serios. Se aşează la o masă plină cu dosare şi-mi arată un scaun unde să stau.

— Ia loc, Elena! Uite cum poţi să faci. Nu ai tată. Eu pot să-ţi fiu ca un tată. Te duci la Liceul Economic şi te înscrii la seral. Vorbeşti după aia cu şefa ta de secţie şi îi spui că trebuie să te duci la şcoală seara.

— Credeţi că o să mă lase?

— Te va lăsa. Am uitat să-ţi spun că de mâine vă mutaţi în fabrica mare. O să lucraţi cu muncitorii vechi. Ăştia cunosc meserie, nu glumă!

— De ce ne mută?

— Pentru că e nevoie de voi la producţie. E mult de lucru în serie. Va fi foarte greu pentru toate fetele venite de la Focşani. Acolo nu ai voie să întârzii ori să lipseşti.

— La ce etaj o să fim?

— Stai să ne înţelegem. Nu veţi fi toate la un etaj. O să fiţi împărţite în funcţie de calificarea fiecăreia. Pe tine te-am repartizat la etajul doi.

— Ce e acolo?

— Nimic special. E mai bine, consider eu. La etajul trei şi patru e jale. Sunt şefii foarte drastici. Te-am avut în vedere şi te-am trimis unde e mai bine.

— Măcar le-aţi trimis şi pe gemene cu mine? Să nu fiu chiar singură.

— Da, gemenele sunt cu tine.

— Vă mulţumesc!

Tovarăşul părea bine intenţionat. Vorbea încet, abia de-l auzeam. Parcă îi era teamă să nu-l audă cineva. Întinde mâna peste masă şi-mi spune şoptind:

— Elena, dă mâna!

O întind. Nu ştiam ce vrea. Îmi acoperă palma cu mâinile lui. O mângâia, apoi îşi ridica puţin palmele, ca şi cum le-ar scutura de ceva.

— Elena, o să am grijă de tine. Se vede că ai trăit greu, biata de tine. Îmi este milă de tine. Te rog să mă crezi. Fac totul să-ţi fie bine, pentru că tatăl tău a fost un om mare.

— Semăn cu tata?

— Semeni. Ai fruntea lată ca şi el. Bărbia şi pometii sunt ca ai tatălui tău. Mai semeni cu el la caracter. Adică, tatăl tău voia să facă multe lucruri bune. Era om bun şi cei din Călăraşi îl apreciau enorm. Tocmai de aceea au hotărât să-l pună şef zonal, dar s-a întâmplat nenorocirea şi nu a mai apucat. A fost săpat, săracul! Aşa că, eu o să te susţin. Trebuie să faci liceul.

— Nu vreau să fiu muncitoare. Nu asta am visat.

— Aşa spunea şi tatăl tău. Păcat că nu l-ai cunoscut. Mare păcat. Aşa a vrut Dumnezeu.

— Dumnezeu a vrut ca eu să cresc singură? Ştiaţi că eu am crescut fără copilărie?

— Elena, treci peste asta.

— De ce să trec? Dumnezeu nu există!

— Nu vorbi prostii. El ne încearcă puterea şi credinţa.

— Ce putere şi credinţă aştepta Dumnezeu de la mine, la nici trei ani? Ce geniu puteam să fiu să nu-mi pese de durerea mamei ori de foamea mea? Ce fapte măreţe puteam să fac la trei ani, la patru, la cinci?

— Ei, soarta!

— E acelaşi lucru, tovarăşe Rodu! Am crescut în nimic, în plânset şi nevoi, dar mai ales în durerea fără margini a mamei. Am crescut în atât de multă durere încât miros a durere. Urăsc fabrica asta. Îmi vine să plâng în fiecare dimineaţă când mă trezesc şi trebuie să vin aici.

— Elena, capul sus, tată! O să ajungi cineva. Uită de durere. Fă asta în amintirea tatălui

tău.

— Nu-mi amintesc de el. Cum să fac ceva în amintirea lui?

— O faci pentru numele ce-l porţi. Fă cinste numelui tău! Nu te face de râs!

— Aşa e mai bine.

— Hai, Elena, fugi în secţie! Te mai aştept.

— Mai vin.

Se apropie de mine şi mă sărută pe frunte. În secţie fetele încă munceau la normă. Şefa îmi face semn cu mâna să merg la ea.

— Spuneţi, tovarăşa!

— Elena, unde umbli?

— Am fost la tovarăşul Rodu. A trebuit să vorbesc ceva cu dânsul. Nu sunteţi supărată, nu-i aşa?

— Nu, dragă! Mă gândeam că poate faci cumva să le ajuţi pe fete.

— Nu am cum.

— Cum adică? Poţi trece la o altă maşină de cusut.

— Nu ştiu să lucrez la altă maşină. Doar la surfilat am fost. Îmi pare rău.

— Mâine o să vă mutaţi în fabrică.

— Ştiu. Mi-a zis tovarăşul maistru. O să ne vină foarte greu fără dumneavoastră.

— Şi mie îmi va fi tare greu draga mea. Nu avem ce face. Aşa a cerut conducerea.

***

Mi-am făcut un ness şi am ieşit pe pragul uşii, la aer, la soare. Afară încă era plăcut. Fetele erau la fabrică. Eu, singură acasă. În sfârşit aveam liniştea după care tânjeam. Nu mă deranja nimeni. Doar o muscă şi uneori fumul de ţigară ce-mi intra în ochi. Îmi auzeam respiraţia. Căldura soarelui îmi dădea o moleşeală plăcută. Pe poartă intră în fugă băiatul gazdei. Când mă vede se opreşte brusc şi îmi zâmbeşte. Nu-mi plăcea de el. Era brunet, părul creţ, mare şi foarte des. Avea înălţimea mea şi la corp era parcă simetric. Grosimea picioarelor corespundea cu cea a mâinilor, conturul feţei, rotund, ochii la fel de rotunzi, gura groasă şi rotundă. Nu-mi făcea plăcere să-l privesc şi nici să-i vorbesc.

— Hei! Bună, ce faci? Nu eşti la fabrică?

— După cum vezi.

— De ce nu te-ai dus?

— Aşa.

— Aşa cum? Ia uite, fumezi!

Ce întrebare idioată! Chiar mă irita acest tip. A picat fix în momentul meu de liniște. Am tras din ţigară şi i-am suflat fumul în faţă.

— Ia uite că da!

— Şi... ce zici că faci?

— Ţi-am răspuns.

— Ba nu. Da? Şi ce-ai zis, că nu am auzit?

— Tu eşti şmecher?

— Nu mă, hai, ce naiba, nu ştii de glumă? Mergi la un film cu mine?

Găsise momentul prielnic, după mintea lui, să se apropie de mine, aşteptând un răspuns pozitiv. Mă privea în ochi. Nu-mi plăcea privirea lui. De fapt, nu-mi plăcea nimic la el. De aproape îi vedeam şi coşurile.

— La ce film?

— Băi, nu ştiu ce film e. Vedem când ajungem. Mergi şi te îmbracă! Te aştept aici.

Nu aveam chef de film şi în plus nici nu ştiam cum îl cheamă. Îl văzusem prin curte cu părinţii lui. Îi prindeam privirea pe fundul meu.

— Auzi, dacă tot mergem la film, nu crezi că-i normal să ne cunoaştem numele? Facem schimb. Eu îţi spun numele meu şi tu pe al tău. Dacă poţi să-l ţii minte, te felicit!

— Of, scuză-mă! Eu sunt Florin.

Îmi întinde mâna cu capul plecat. Parcă era un puşti de-a patra. Palma îi era ca o pernă, moale şi grasă. Atingerea mâinilor mă scârbea.

— Elena.

— Încântat, Elena!

— Da? Bine, mă duc să mă schimb.

— Te aştept aici, Elena.

— Să mă aştepţi aici, Florin.

Pe stradă ne împiedicam unul de altul. Până la cinematograf am mers pe nişte străduţe mici şi urâte, dosnice, pline de câini şi de ciudaţi. Mi-am dat seama că se ferea de cineva. Cinematograful era lângă grădina zoologică, la marginea oraşului, lângă o apă. Bătea un vânt aiurea de rece în Călăraşi. Cică-i de la apă. Apa trage frigul şi curentul, aşa zicea mama.

— Ce oraş e dincolo de apă?

— Acolo e Bulgaria.

— Da, în fine. Ce film zici că e?

— Da, Elena, de ce nu crezi? Nu fac mişto. De ce te superi aşa?

— Băi, Florine, te-am întrebat numele oraşului, nu ţara, că atâta lucru ştiu şi eu.

— Eşti arţăgoasă. Îmi place de tine. Te voi cuceri!

— De parcă-aş fi Troia.

— Nu se ştie.

— Hai, măi! Ia de priveşte în ochii mei, hai, aşa! Acum spune-mi, am eu faţă de cetate?

— Nu am zis asta... am zis că...

Se jena de prostia lui. Era la faţă roşu ca racul. Am observat la el un amănunt: când ştia că a greşit ori că a făcut o gafă, îşi apleca, roşind, capul. Îmi era milă de el.

— Hai la film şi taci! Îmi faci un bine? Ador tăcerea ta. Iubesc tăcerea ta. Mă cucereşti dacă vei tăcea.

— Bine, hai!

Trei băieţi s-au postat în faţa noastră. Erau murdari şi se schimonoseau cu mâinile prin buzunare.

— Ia stai, băi, şmechere! Ce faci, mă?

Unul din băieţi îl împingea pe Florin. Mi-am adunat tot curajul şi am început discuţia pe acelaşi nivel cu al lor.

— Daaa, tu ce zici că faci, bă? De ce-l împingi pe ăsta? Eşti şmecher?

— Cine-i, mă, asta?

Şi iar îl împinge pe Florin. După care scuipă într-o parte.

— Vorbeşte, mă, cu mine dacă eşti şmecher! Ce vrei? Bani? Hai să ne înţelegem. Nu avem bani. Aşa că, vă pup, hai pa!

Îl apuc pe Florin de-o mână şi-l trag după mine spre casa de bilete.

— Auzi, blondo, stai aşaaaa! Stai aşa că nu scapi tu uşor! Bă, nene, da' de unde dracu te cunosc?

— Până se termină filmul, te las să te gândeşti. Când ies, peste două ore, îmi spui. Uite, stai aici, să mă găseşti mai uşor. Da? Hai te pup, pa!

— Bă, blondo, da' eşti dată dracu, auzi? Ai tupeu, frate!

— Bă, brunetule, da, am tupeu, frate!

— Gata, ştiu de unde te cunosc. De la chioşc. Eşti prietena lui Lili. Mamă ce-mi place de tine, să mor io! Băi, eşti mişto cum te iei cu noi în gură! Da' ce dracu ieşi cu pişăciosul ăsta?

— Da, mă, cu ăsta. Da' ăsta ce are? Ce vrei, frate, alt pişăcios n-am găsit!

Se apropie de urechea mea şi-mi zice:

— Dacă nu se poartă cu tine ca cu o regină, să-mi zici. Da? Ai Auzit? Îl bat de se cacă pe el.

— Frate, până acu, până în acest moment, ăsta s-a purtat cu mine ca cu o regină.

Mă distra să vorbesc aşa cu ei. Eram în lumea mea. Dacă nu puteam înjura, aici printre golani fără bune maniere, simţeam cum aş putea guverna prostia. Tot timpul am privit acest aspect ca pe o delectare.

Florin nu a scos un cuvânt timp de zece minute. Filmul începuse şi eu continuam să mă gândesc cum să fac să plec din Călăraşi. Mama nu o să mă accepte acasă fără loc de muncă. Trebuie să-mi termin liceul. Încă trei ani în fabrică.

— Elena, ce ţi-a zis ăla la ureche?

— Dacă nu mă respecţi, te bate.

— Oricum o să mă bată. Când o să ieşim de la film.

— Când o să ieşim de la film, ce?

— Mă bate.

— De ce să te bată? Eşti cu mine.

Doamne, ce-am spus! Ies cu un băiat şi eu îl protejez. Doamne! Râdeam pe ascuns.

— Tocmai de-aia o să mă bată, din cauza ta.

— Stai, mă, calm, ce ai? Nu te bate nimeni. Vrei să plecăm acum? Hai! Mai e o oră de film. Ăştia au plecat. Se vor întoarce să te bată când filmul se termină.

— Hai să mergem acasă, Elena!

— Hai, Florine!

Aşa cum am prevăzut, băieţii nu erau la ieşire.

— De unde ai ştiut că nu sunt aici?

— Ştiu eu.

Doar nu era să-i spun că am fost şcolită în şatră. Fără cei din şatră mi-ar fi fost mai greu.

Tot drumul, Florin privea în spate. Nu puteam ţine pasul cu el. A fost o mare ruşine pentru el. Toată tactica de a mă cuceri s-a făcut praf. Îmi era milă de el. Vreo cinci zile nu l-am mai văzut. Am rămas doar la a ne saluta. Oricum, regret ziua pierdută cu el. Era ziua mea de linişte, dar poate că Florin a învăţat ceva din acea zi.

Ajunsesem la aşa un grad de repulsie faţă de fabrică, încât mi se făcea rău când intram în secţie dimineaţa. Tovarăşa şefă, din fabrica mare, era tot timpul încruntată şi bănuitoare. Pentru mine nu a găsit maşină de surfilat. Nu o avea disponibilă şi nici nevoie de încă una. Mă punea la călcat. Mesele erau foarte înalte. Masa de călcat ajungea în dreptul sânilor. Călcam doar cu aburi, asta era regula. Aburii îmi veneau în faţă, în ochi, în nas. Respiram aburi. Nu rezistam. Din cauza căldurii era să leşin de câteva ori. Făceam pauze dese din pricina răului. Odată m-a trimis la asistenta fabricii, şi ea la fel de supărată şi nervoasă de parcă erau surori.

— Spune, fată, ce ai?

— Păi... mi-e rău. Îmi vine să leşin.

— Când, adică?

— Adică, îmi vine să leşin. De exemplu, acum cinci minute, în fabrică...

— Îţi vine să leşini adică, înainte sau după masă?

— Dimineaţa când ajung aici.

— Ai prieten?

— Da.

— Eşti gravidă, fată, eşti gravidă. Veniţi toate aşa. Lasă că vă cunosc eu. Ia spune cum te cheamă?

— Bună ziua!

Am plecat nervoasă din cauza prostiei fără margini a acestei asistente. Am lăsat-o în cabinet, vorbind de una singură. Nu m-am dus în secţie. Am fugit, plângând, la tovarăşul Rodu.

— Bună ziua, tovarăşe maistru!

— A, Elena! Să trăieşti, fata mea! Ce-i cu tine? Plângi?

— Da, plâng!

— Hai, hai, linişteşte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat!

— Mi s-a făcut rău pe secţie.

— Cum ? Elena, ai mâncat ceva?

— Da, am mâncat.

— Păi? Şi atunci de ce să-ţi vină rău? Cum te doare?

— Nu mă doare nimic. Mi-e rău. Îmi vine să leşin.

— Hai la doctor, Elena! Dar se poate, să stai aşa? Vai...

— Nu merg nicăieri.

— Nu spune aşa. Trebuie să mergem. Nu fii căpoasă! Nu trebuie să plângi pentru asta. Dar se poate, măi, Elena?

— Am fost la asistentă şi a zis că sunt gravidă pentru că am prieten. Nici măcar nu am. Am minţit. Nu ştiu de ce am minţit.

— Şi pentru atâta lucru plângi?

— Da. Ce, nu–i de ajuns?

— Eşti prostuţă, Elena. Aşa sunt femeile, mai rele.

— Eu nu sunt rea.

— Tu nu eşti rea, sigur că nu.

— Tovarăşe Rodu, vreau să vă spun că nu mă acomodez aici. Nu pot şi pace. Plâng întruna. Plec acasă.

— Vai de mine, cum poţi să spui asta?

Devine serios. Se ridică şi vine spre mine, îmi ridică faţa din pământ şi mă face să mă uit în ochii lui.

— Fii atentă, fată dragă: mama ta ţi-a dat viaţă, te-a crescut, te-a educat. E timpul să o ajuţi. Dacă pleci de la fabrică, o faci de râs. Ai înţeles?

— – Da. Am înţeles ce e de înţeles, dar pe mine de ce nu mă întreabă nimeni ce fac? Cum mă simt? Ce vreau? Unde mă duc? Dacă sunt fericită ori tristă, pe cine interesează? Pe nimeni, tovarăşe Rodu. Nu mai vreau să trăiesc aşa. Nu vreau să am carte de muncă. Nu vreau să leşin în fiecare zi.

— Ce vrei să ajungi? O panaramă?

— Poftim?

— Nu e bine cum gândeşti. O faci pe mama ta de ruşine. Stai aici la confecţii, că e foarte bine. Ai un salariu, mâine, poimâine găseşti şi tu un băiat, te măriţi, faci un copilaş. Trece vremea iute. Păi! Ce înseamnă asta? Cine ţi-a băgat în cap prostii?

— Of, Doamne! Chiar eu. Eu mi-am băgat în cap prostii de genul: vreau să termin şcoala, vreau să am timp să scriu, să pictez, să fac poze, să fac o facultate şi să fiu avocat. Asta îmi doresc.

— De ce avocat?

— Vreau să îl judec pe omul pentru care tata a murit. Să-l judec pentru banii pe care

trebuia să-i dea mamei, să mă crească. Să fac şcoală, pentru că dacă mama avea bani, nu făceam şcoala profesională la Focşani, prin urmare nici aici nu lucram.

— Da, e-adevărat. Poate că ajungeai om mare.

—Vedeţi, vedeţi! Recunoaşteţi că acum sunt un nimic. Nu sunt mai deosebită decât un om obişnuit.

— De ce vrei să fii deosebită? Adică, vrei să faci altceva mai diferit ca să atragi atenţia asupra ta, Elena?

— Da. E un păcat asta? E un păcat să fii deosebit?

— Nu. E cam greu. Lumea va spune că nu eşti normală.

— Depinde de ceea ce faci.

Ajunsesem la capătul răbdării. Într-o bună zi m-am urcat în tren şi am plecat acasă. Mama era cu Mariana în sufragerie.

— Sărut mâna, mamă! Salut, Mariana!

— Ce-i cu tine acasă?

— Mamă, am plecat de la fabrică. Am venit acasă pentru că...

— Adică, de ce?

— Nu-mi place mamă, înţelege.

— Acum te întorci la gară şi pleci de unde ai venit. Iote la ea!

— Ba nu.

Mă apucă de umăr şi mă trage spre uşă.

— Ce faci, mamă, mă dai afară?

— Da, te trimit la muncă. Nu ai făcut o şcoală degeaba.

— Aia a fost şcoală? Înţelege că nu mă întorc la fabrică. Mai bine mor.

— E-te na, ce să zic!

— Chiar mă dai afară?

— Lasă prostiile şi pleacă! Ce înseamnă asta? Ia uite la ea...

Deschide uşa şi mă împinge afară. Era lucru hotărât să-i urmez convingerea. M-am întors la Călăraşi golită de voinţă şi plină de ură. Îmi uram viaţa. Mă oprisem din plâns. Voiam să mor. Dată afară de mama, lumea mi se colora în negru. Ideile porneau către sinucidere. În cap circulau întrebări: *"Ce să fac? Unde să mă duc? De ce nu mă crede nimeni? Ce mă fac?"* Răspunsurile veneau mecanic şi erau de genul: *„Nimeni nu mă crede, nimeni nu mă aprobă, nimeni nu mă vrea, nimeni nu mă iubeşte."* Atunci am decis: *„Mă omor. Lumea nu-mi va simţi lipsa. Toţi se vor bucura."* Am aşteptat ca fetele să plece la fabrică. Am luat un cuţit şi-mi priveam mâinile. Căutam o venă mai mare. Am auzit că dacă îţi tai venele în apă te doare mai puţin. Nu am găsit o oală să-mi încapă mâna până la vena pe care eram hotărâtă să o tai. M-am dus în spatele casei, pentru ca sângele să se scurgă în pământ. Am aşezat mâna stângă pe picior şi cu dreapta învârteam cuţitul. *"Cum să-l bag? Aşa cu vârful ori aşa în lungime?"* Am înfipt vârful cuţitului în piele şi

am tras repede adânc în jur de doi centimetri. Aşteptam să curgă sângele, dar abia se observa un firicel. Reuşisem să mă zgârii. *"Cred că trebuie mai adânc. Să pun cuţitul aşa pe lungime și să apăs pe piele până simt osul."* Am aşezat cuţitul pe urma fină de dinainte şi aşteptam să prind curajul de a face ultimul meu gest. Secundele treceau, curajul dispărea... Am lăsat-o baltă. Mă gândeam la o soluţie. *"Cum să mor să nu simt durere? Voi pleca de-acasă şi voi merge aşa... poate se întâmplă ceva. Poate că o maşină mă va lovi."*

Nu vedeam lumea. Speram ca atunci când trec strada să circule multe maşini. În centru era aglomerat. Mergeam încet, dreaptă, priveam doar în faţă şi foarte departe. Lacrimile curgeau fără să vreau. Nu doream să plâng de frica morţii. Toate maşinile m-au ocolit. Am ajuns la marginea oraşului lângă grădina zoologică. Mi-am adus aminte că prin jur trebuie să fie un parc şi o apă. Le-am găsit repede. Parcul era gol. M-am aşezat pe bancă, aproape de apă. Mi-am sprijinit bărbia de genunchi şi am rămas aşa, negândind la nimic, nu ştiu câtă vreme.

— Bună! Ce faci? Îmi dai voie să stau cu tine?

Cineva vorbea. Cu coada ochiului vedeam o umbră. Întorc puţin capul şi văd un băiat. Îmi vorbea. *"Am voce? Încă trăiesc? Ce e ăsta de vorbeşte cu mine? E oare înger? E blond, ar putea fi. Îmi zâmbeşte."*

— Îmi dai voie să stau cu tine?

— Da.

— Ce faci?

— Nimic. Vreau să şterg un vis.

— Ce vis?

Îngerul îmi apucă mâna în mâna lui, îi simt căldura. Îmi căuta ochii. Mi-am aşezat fruntea pe genunchi.

— Acela de a privi viaţa din viaţă. Vreau să o privesc din spatele luminii. Lumina să vină din şir de lumânări.

— Priveşte viaţa acum, aici, cu mine.

— Nu e viaţă asta. Aici cu tine sunt doar ziceri.

— Cum te cheamă?

— Elena.

— cunosc, Elena.

— Ştiu că mă cunoşti. Eşti înger, iar eu acum am înnebunit şi vorbesc de fapt singură, în parc. Tu nu exişti, ci doar eu vorbind de una singură.

— Te-am urmărit chiar de când ai ieşit pe poartă. Am mers tot timpul după tine. O maşină era să te lovească. Mi-am dat seama că vrei să te omori. De ce faci asta?

— Şi eu m-am întrebat. Te întreb invers: de ce să nu fac asta?

— Ai un singur motiv, anume viaţa.

— Nu e motivul meu. Viaţa e doar un ciob, continuă să se înfigă în mine, încât respiraţia

abia se simte.

— Vreau să trăieşti, Elena. Promit că voi avea grijă de tine.

— Vreau să mor. Promite că doar vei privi.

— La ce?

— La asta.

Mă ridic şi merg. Din parc trebuia să cobor trei trepte, era un fel de scară ce ducea în apă. Cobor o treaptă şi privesc în faţă. Nu simt nimic şi e linişte. Pe celelalte două le-am coborât fără oprire până am simţit piciorul cum se udă. Am continuat să intru până la genunchi. În cap o întrebare: *"sunt şerpi aici?"* Mi-e frică de şerpi. De moarte nu? Am întors capul. Îngerul mă privea de sus. Fără să-i vorbesc, am hotărât să ies din apă. Mi-a întins mâna şi m-a condus la bancă. Tăceam. Am aşezat capul pe umărul lui. M-*am întors în viaţă, hotărâtă să o învinge.*

— Elena, te conduc acasă.

— Da.

— Să mănânci. De câte zile nu ai mâncat?

— Nu ştiu. De multe zile. Dar tu de unde ştii?

— Acum îţi este foame, Elena. Voi veghea mereu la tine.

— Eşti îngerul meu?

— Nimic nu e sigur. Sunt ce vrei tu să fiu.

Mi-a deschis poarta să intru şi eu am intrat. Nu minţea, spunea adevărul, pentru că la sigur s-a îndreptat către casa unde locuiam. M-a pupat pe frunte şi a plecat. Am intrat în curte altă persoană. Simţeam puţină fericire şi îmi era foame. Am căutat cuţitul, l-am spălat, am făcut curat şi de mâncare.

Începea să-mi fie ruşine de ceea ce făcusem. Cu cât ruşinea creştea, cu atât mai mult creştea în mine dorinţa de viaţă, de succes.

În fiecare zi îl căutam pe stradă. De atunci nu l-am mai văzut. Nu-l voi uita niciodată. *El este ceea ce vreau să fie. Vreau înger să fie şi promit Cerului că atunci când voi simţi că viaţa mă înşală, voi privi înainte, dar nu ca să-mi iau viaţa, ci să mă lupt cu ea. Îmi voi privi îngerul în suflet cu suflet.*

M-am obişnuit cu munca la fabrică şi am acceptat realitatea. În 15 decembrie ne-au dat drumul acasă, până după Anul Nou. Eram trecute în concediu de odihnă. Cu mama nu vorbeam. Nu puteam întoarce privirea către ea. Nu mai simţeam nimic. M-am împrietenit cu câţiva băieţi, vecini cu mine. Florin stătea la etajul trei şi-i plăcea să vorbească mult. Covrig era tăcut şi avea tendinţa de a mă proteja, arătându-mi băieţii răi. Locuia la o distanţă de două blocuri. Ionuţ, vecinul de la scara B, nu avea nimic ieşit din comun. Povestea frumos şi îi plăcea să danseze. Seara ne plimbam toţi patru prin oraş. Mama continua să mă certe din acest motiv.

— Unde mergi tu cu trei băieţi? Fată serioasă eşti?

— Au fost trei băieţi, acum sunt patru şi cu mine, egal cu cinci. Suntem prieteni.
— Tu eşti singura fată. Nu ai ce căuta cu ei.
— Şi ce vrei să fac? Să mă uit la tine?
— Nu eşti fată să umbli cu golanii prin oraş.
— Golanii ăia sunt prietenii mei.
— Nu ai ce căuta cu ei.
— Ba da. O să plec.
— O fată nu ai găsit?
— Nu.
— Stai acasă.
— Nu, nu, nu! Să mă laşi în pace. De-acum voi face doar ce poftesc. Terminat.
— Vezi că te bat cât eşti tu de mare.
— Scuteşte-mă!

Am plecat, iar pe mama, ca de obicei, am lăsat-o vorbind de una singură. Băieţii mă aşteptau afară. Seară de seară erau aceleaşi discuţii, reproşuri şi evident nu ajungeam la nici o înţelegere. Nu voiam să mai fac nimic din ce-şi dorea mama. Alături de băieţi mă simţeam liberă şi fericită. Eram protejata lor.

Într-o zi, la prânz, mâncam şi ascultam la radio ceva ştiri. Deodată cuvintele nu aveau sens. Ce auzeam nu era conform realităţii. Am dat sonorul mai tare: "*Ceauşescu nu mai e... a căzut Ceauşescu, Români... liberi... în Bucureşti toţi oamenii sunt pe stradă... România liberă, dragi cetăţeni...*"

M-am ridicat de la masă şi mă uitam pe geam. *Ce dracu!* O bucurie îmi umplea fiinţa. Unde să mă duc? La Florin nu puteam. El era la Combinat. Se întorcea abia la trei. Ionuţ? La fel. Doamne ce mă fac? Nu pot să stau în casă.

Băieţii au ajuns acasă mai devreme. Ne-am adunat cu toţii şi am plecat fericiţi în oraş. Oamenii păreau ameţiţi. Figurile lor râdeau, dar în acelaşi timp căutau ceva. Păreau extrem de bănuitori şi agitaţi. La primărie era o mare de oameni. Mulţi fluierau. Din clădire se aruncau tablouri cu Ceauşescu, dosare, cărţi, steaguri şi scaune. După ce au golit birourile, au trecut la spart geamuri. Nu am înţeles nimic din ziua aceea. A fost o zăpăceală generală, o tensiune. Am fluierat şi am vorbit tare pe stradă, fără frica miliţianului, că ne va opri să ne ceară buletinul şi să ne scrie în caiet.

Au urmat zile speciale pentru mine. 21, 22, 23, 24, 25 decembrie 1989, zile în care am învăţat să recunosc un tanc şi sunetul mitralierei.

Pe 28 decembrie am fost cu mama la magazinul Universal şi am cumpărat un televizor şi un covor, bun pentru sufragerie. Le-am luat direct din maşina care aducea marfă, pentru că oamenii se îmbulzeau acolo, afară. Am plătit la şofer cumpărăturile. Norocul meu a fost că băieţii, adică *golanii* cu care ieşeam seara în oraş, m-au ajutat la cărat. Sufrageria semăna a casă. Aveam covor, televizor şi pat.

Capitolul 5
Orizonturi

Mă întreb de ce mă abţineam din plâns când eram copil. Simt şi acum durerea în gât şi refuz să plâng. Cuvintele îmi rămân cu durere în gât, ca ne-plânsul din copilărie.

Toate faptele, gândurile, sentimentele sunt în mine, undeva. Închid şi deschid porţi către ceea ce vreau să fiu ori să nu fiu. Am făcut inconştient gestul de a mă ascunde într-un plâns şi am greşit. Când am încercat să simt fericirea, m-am izolat cu sufletul în realitate şi sufletul a plâns. Când am încercat să-mi schimb destinul, hotărâtă să iubesc, să trăiesc, m-am lovit de mâna sorţii şi am rămas pe loc. Trebuie să încep cu ceva, de undeva. Nu vreau să rămân priponită în fabrica asta. Am în cap doar gânduri şi din pricina lor nu mai pot vorbi. Cineva spunea *„suntem ceea ce vrem să fim”*. Vreau să fiu om mare. De ce încep să fac filosofia vieţii? Încerc să nu mai gândesc. Lumea se uită ciudat la mine.

— Mă duc să mă înscriu la un liceu.
Maistrul mă încuraja fericit:
— Aşa, foarte bine! La ce liceu te-ai gândit?
— Nu ştiu. Nu cunosc prin Călăraşi. E vreunul aproape de fabrică?
— Da, este. Liceul Economic.
— Bine. Mă duc după program, să văd ce şi cum.
— Mâine să-mi spui ce-ai rezolvat.
— Sigur. Abia aştept!
Îşi aduce aminte de şefa mea şi mă întreabă grăbit:
— Cum te înţelegi cu şefa ta?
— Ca şi până acum, adică deloc.
— Te-a băgat la maşină?
— Nu.
— Păi, şi ce faci toată ziua?
— Calc, mătur, repar maşini şi fac piaţa pentru ea.
— Cum adică să repari maşini?
Îşi aşează palma sub bărbie pregătit să asculte o poveste.
— E-te, mare scofală! Sare câte-o curea de la motor şi eu o pun la loc. Nu e mare inginerie. Şi de ce să-i caut pe mecanici? Umblu după ei câte-o oră! Niciodată nu-i găsesc.
— Cine te-a învăţat, Elena?
— Nimeni. Am văzut cum fac.
— Bine, fetiţa mea, ai grijă de tine. Să te porţi frumos cu şefa ta.
— Am grijă. Fug în secţie, că iar mă ceartă.

— Fugi, fugi, Elena!

Şefa m-a luat în primire din prima.

— Pe unde umbli?

— La tovarăşul Rodu am...

— Ce tot ai tu cu el? Ce te învârţi pe lângă el?

— De ce să nu mă duc? Am cumva maşină şi nu-mi fac norma?

— Trebuie să stai aici să mături. Uite ce-i în secţie, îţi place?

— Da' io nu-s femeie de serviciu, aşa că nu mai mătur.

Supărată că-i răspund, îşi aşază mâinile-n şolduri şi ţipă la mine:

— Ei, lasă că vezi tu! Treci la croit! Acum, să te văz! Gură mare, hă, ce zici?

— Zic aşa: nu trec la croit, pentru că nu ştiu. Nu am făcut croitorie, aşa că nu aveţi ce să-mi faceţi.

— Ba da, mă duc la director şi te spun.

— Bine, să mergeţi la director.

— Obraznică eşti, fată, dar te aranjez io pă tine, ai să vezi!

— Abia aştept!

A plecat la masa de croit. Croia modelele personal. Faţa ei roşie, urâtă şi slabă parcă stătea să-i explodeze. Era de-o răutate drăcească. După terminarea programului, am fugit la liceul de lângă gară. Înscrierile pentru seral erau în toi. Am întrebat ce-mi trebuie la dosar şi urma ca a doua zi să mă înscriu. Era o zi programată în care susţineam un test. Gabi, Mihaela şi Lili nu mă aprobau în ceea ce voiam să fac, găsind tot timpul argumente contra. Gabi era cea mai pornită.

— Elena, la ce-ţi trebuie liceul? Ai de gând ceva?

— Adică?

— Cum adică, adică? Că vrei să faci liceul înseamnă că te-ai gândit la ceva mai mult de-atât.

— Gabi, formulează întrebarea complet. La cum ai întrebat tu "***Ai de gând ceva?"***, orice om ţi-ar răspunde o grămadă de lucruri. În gând, în mod normal, ai multe, dar la un moment dat ai ceva aparte de împlinit. Mă refer la un fapt, o dorinţă ori îndeplinirea unei rugăminţi de la o altă persoană.

— Mamă, ce mi-o tragi cu filozofia! Adică vrei să te faci şefă la confecţii?

— O, nu! Asta este exclus.

— Atunci ce?

— Vei afla la momentul respectiv, dragă Gabi.

— Nici tu nu ştii ce vrei. Crezi că te lasă Câinele să mergi la şcoală?

Câinele era şefa de secţie.

— Nu ar avea de ce să nu mă lase. Şcoala începe la patru sau cinci după amiază. Nu am maşină, deci nu am normă. Aşadar, pot să merg.

— La schimbul doi ce faci?

— Nu ştiu, mătur şi curtea să recuperez absenţa mea la stat degeaba.

— Ai şi tu dreptatea ta. Va ieşi urât, îţi spun.

— Tot ce a fost, a fost urât. Nu-mi pasă dacă tot aşa va fi.

Gabi se strâmbă a sătulă şi se întinde în pat cu un uşor oftat de oboseală. Mă aşez pe prag să fumez. E o plăcere să stau singură în noapte, cu gândurile mele, cu amintirile, cu ideile şi tot ce-mi trece prin minte. O singură întrebare îmi pun seară de seară: cum să fac să plec mai repede din fabrică. Privesc spre cer şi mă văd copilă în sat. Nu îmi aduc aminte să fi râs. Încerc să-mi amintesc o secvenţă de joacă. Dar mă văd altfel. Tot timpul singură.

Treceam pe lângă biserica din sat şi începeam să mă închin cu credinţă, până ce ajungeam departe. Făcând semnul crucii mă simţeam om mare.

Lumea admira gestul meu şi-l lăuda în faţa mamei. Aveam şase ani când plecam în sat să cumpăr pâine, stând la cozi imense câteva ceasuri bune până ce reuşeam să o cumpăr într-o îmbulzeală disperată. Apoi, după amiaza, stăteam la coadă cu bidonul de gaz în mână. Treceam pe lângă biserică de patru ori pe zi şi de fiecare dată mă închinam. Acum trec pe lângă biserici şi-mi spun: „biserica, trebuie să mă închin…" Mă închin şi spun "Doamne, ajută-mi!"

Acest închinat e necesar. Sunt pe drumul omului mare şi… cer. Sunt pe drumul cu nevoi şi multe răscruci şi... cer. La baza minţii mele găsesc detalii pentru fiecare lucru întâlnit. Merg pe un drum al nevoii, al plânsului, al durerii. Parcă destinul e altul. Poate că la răscruce am intrat pe o altă străduţă.

— Nu te culci?

— Gabi, mă sperii! Mai stau să fumez.

— Treaba ta. Io mă culc.

— Bine faci. Noapte bună!

— Elena, ai să mori!

— Da, şi tu vei plăti la gazdă mai mult. Ha, ha!

Mă aflu că merg pe strada altuia şi simt că nu acesta e destinul meu. Întodeauna mi-a fost frică să merg singură pe stradă, pentru că ştiam un câine mic şi rău care mă lătra de fiecare dată. Îmi plăcea să merg pe strada mea, pentru că mă simţeam în siguranţă şi oamenii mă cunoşteau. Chiar dacă mergeam pe mijlocul drumului, câinele tot mă lătra. Am încercat de multe ori să merg pe o stradă vecină cu a noastră, nu mă simţeam bine, pentru că nu ştiu de ce admiram fiecare casă. Mi se păreau mai frumoase decât cele de pe străduţa mea, însă, mergând, îmi dădeam seama că nu sunt în siguranţă. Nu poţi merge de mână alături de un alt destin. Suntem ceea ce vrem să fim. Mergem pe drumuri alese de noi. Plângem, pentru că nu suntem acolo unde trebuie, unde ne-am propus ori unde ne-ar plăcea să fim. Ne temem de câinii care latră.

Trebuie să închid toate porţile lăsate deschise.

Am reuşit să mă înscriu la liceu. Fericită, am fugit la tovarăşul Rodu.

— Am reuşit! Urmează să susţin un examen.

— Felicitări! Mă bucur pentru tine!

— Mulţumesc! Rămâne să vorbesc cu şefa. La ea e o problemă.

— Nu are cum. Şefa ta e la seral, ar trebui să te înţeleagă. Sigur nu vei avea probleme.

— Câinele ăla? Nu cred, zău.

— Acum te duci la ea, îi zâmbeşti frumos şi-i povesteşti ce şi cum. Te va lăsa la şcoală.

— Eu fac pariu că nu mă lasă. Staţi liniştit, aşa voi face.

— Bine, Elena. Apoi, când pleci, îmi spui.

— Da, da, da. Mă duc. Pa!

— Pa, Elena! Să faci aşa.

— Aşa, da.

Era atât de insitent, că uneori nu ştiam cum să plec mai repede. Omul ăsta e singurul care stă să mă asculte.

Acum, aici la Călăraşi, mi-am dat seama că în copilăria mea singurul ţel era acela să o fac pe mama fericită, arătându-i că nu o observ când plânge, că nu îmi este foame, că nu îmi trebuie jucării, că nu-mi este frică să stau singură în casă... Am crescut cu nodul durerii în gât. Acum am nodul durerii de a face altceva decât doreşte mama. Am crescut dorind să-i demonstrez că nu o văd şi nu simt realitatea plină de lipsuri şi nimicuri. Acum realitatea e lipsită de mine.

— Iar fumezi?

— Da.

— La ce te gândeai?

— De ce întrebi, Gabi? Eu fac asta?

— Ce?

— Te întreb la ce te gândeşti?

— Întreabă, cine te opreşte?

— Mi-e indiferent gândul tău, părerea ta. Toţi oamenii îmi sunt indiferenţi. Faceţi ce doriţi cu viaţa voastră, iar voi să mă lăsaţi să fac ce vreau cu viaţa mea. De fapt, ce viaţă am? E un mare căcat în care respir, muncesc, plâng, râd. Râd? Când am râs? Hm! E ciudat râsul. O strâmbătură de-a lungul şi chiar de-a latul feţei.

— Eşti bolnavă. De unde dracu ştii să vorbeşti aşa? Nu stai să gândeşti ce spui.

— E uşor. Laşi gândul liber.

— Ce gând?

— Când ai întrebat cu voce tare "*ce gând?*", în minte gândeai altceva. Poate chiar un răspuns, sau te întrebai dacă înţelegi răspunsul ce-l vei primi. Gânduri suprapuse.

— Nu înţeleg nimic.

— Citeşte şi tu o carte.

— Capra cu trei iezi.

— Ce-mi pasă? Citeşte orice. Ai mare nevoie.

— Asta crezi tu.

— Asta se vede. Asta exprimi.

— Ce exprim?

— Nimic.

— Elena, decât să fiu ca tine... Nu, mulţumesc! Tu nu ai trăit nimic din viaţă şi tot tu eşti supărată. Ce vină am eu că tu eşti tristă?

— Nu am spus nimic de vină. Te du şi te culcă. Mâine muncim.

— Dar tu? Te du tu prima. Munceşti şi tu.

— Io mai stau.

— Cum vrei. Hai, pa! Ai să mori cu atâtea ţigări, prinţesă!

— Nu am eu norocul ăsta.

Îmi place să rămân singură. Întind picioarele, mă las pe spate, mă sprijin de-o găleată. Capul îl las uşor pe marginea ei şi privesc, satisfăcută, cerul. Îmi vine să râd şi râd. Râd? Ce chestie şi râsul. Întind mâinile în sus, spre cer, depărtez degetele şi privesc cerul prin ele. Acum pot să spun că m-am spălat cu cerul pe mâini. Şi capul îmi atârnă jumătate în găleată. Fumez. Fumul se-ntoarce în ochi. Gâtul mă ustură de-atâta fumat. Îmi aduc aminte de viaţă şi de mine. Nu am trăit copilăria pentru mine. Urmele paşilor rămân umbre ce râd în faţa ochilor mei… Umbre, umbre, umbre. Mă ridic pe urme şi merg inconştientă spre aceeaşi umbră, nu pentru că asta îmi doresc, ci pentru că am încurcat de multă vreme drumul la răscruce. Mă plictisesc de gânduri şi de fumat. Intru în casă. Fetele dorm. Hainele sunt peste tot. Nu aveam dulap de haine, aşa că le ţineam pe scaune. Eram patru fete şi aveam patru scaune. Aveam două paturi. Eu dormeam cu Gabi. M-am aşezat uşor să nu o trezesc. Când mă simţea, uneori, înjura. Înjura şi în somn.

— Şefa, vreau să vă rog ceva.

— Zi!

E clar. Nu mă priveşte. Trece cu o cretă pe un material gros şi negru. Un model. Stă încruntată. Ce urâtă e!

— Am intrat la liceu, la seral. Vă rog să mă lăsaţi ca la ora patru să plec.

— Nu se poate.

A apăsat aşa de tare cu creta, că s-a rupt.

— De ce?

— Cine crezi că-ţi face norma? Aici se lucrează, fată, nu se face şcoală. Asta e.

— Deci nu mă lăsaţi?

— Nu.

— Eu nu am normă. Ştiţi că nu am maşină. Vin sâmbăta şi lucrez.

— Îţi dau maşină.

— Când?

— Uite, hai cu mine.

Aruncă restul de cretă şi mă duce spre secţie. Îmi arată o maşină de cusut veche. O ştiam stricată. Nu ştiam să lucrez cu genul ăsta de maşini.

— Eu nu lucrez la maşină de cusut.

— Păi, te dau afară.

— De ce?

— Pentru că refuzi să lucrezi.

— Şefa, am învăţat şi-am dat examen la surfilat, nu la asta.

— Nu mă interesează. Dacă nu intri în maşină, merg la tovarăşul director. Îţi fac referat şi te dau afară.

— Pentru că vreau să merg la liceu?

— Pentru că nu munceşti.

— Maşina asta nu merge.

— O repari.

— Nu sunt mecanic.

— Asta e. Merg la tovarăşul director chiar acum.

A plecat spre biroul directorului. Gabi îmi face semn cu mâna să merg la ea.

— Te lasă la şcoală?

— Nu. Nu vrea şi pace. E rea ca dracu.

— Unde a plecat?

— La director. Cică mă dă afară.

— De ce, fată? Ce i-ai zis?

— Că vreau să merg la şcoală şi că nu ştiu să lucrez la maşină de cusut.

— Fată, maşina aia e stricată. Ce-a zis?

— Băi, da' eşti culmea Gabi! Tocmai ce ţi-am zis. Mă duc în curte să fumez.

— Elena, dă-o-n p...a mea de ţigară! Stai că vine Câinele şi muşcă din noi. Nu pleca!

— Mai taci, Gabi! Mă scoţi din sărite.

— La dracu! Tu vezi ce am în ladă?

— Da. Ai ţoale. Bagă mare, altfel te dă afară şi pe tine.

— Freci menta toată ziua, măcar de m-ai ajuta!

Se întoarce spre lădiţa cu materiale, apucă de o mânecă şi o trage nervos la maşină. Halatul i se lipise de spate. Ne făcusem halatele prea scurte. Aveam probleme cu şefa de secţie din pricina picioarelor. Nu erau bărbaţi la maşinile de cusut. Mecanicii zăboveau vreme bună pe la vreun motor, de dragul unui picior.

— Nu ţi-aş dori vreodată să ajungi să freci o mentă ca a mea. Şi cum vrei să te ajut? Eşti într-o ureche? Merg la fumat. Hai, pa!

În difuzorul secţiei se aude o voce repetând un mesaj: „Rodu Elena să se prezinte de urgenţă la tovarăşul director!" Ajung la uşa directorului. Bat şi intru. Secretara spune acrită şi sperită:

— Spune.

— Sunt Rodu Elena.

— Intră, te aşteaptă!

Directorul era aşezat la un birou mare. Fereastra din spatele lui era deschisă. El era tânăr.

— Bună ziua! Sunt Rodu Elena.

— Cunoşti problema pentru care te-am chemat. Şefa ta ţi-a făcut reclamaţie. Vreau să ascult şi varianta ta.

— Nu ştiu ce anume v-a povestit. Doresc să-mi termin liceul. Am spus că vin şi sâmbăta să muncesc. Nu am maşină de cusut pe secţie de câteva luni. Nu văd cu ce aş rămâne în urmă. Rugămintea mea e să mă înţelegeţi şi să-mi daţi voie la şcoală.

— Nu se poate aşa ceva. Nici vorbă.

— De ce nu se poate? Şefa mea de ce merge la seral, iar eu nu am voie?

— E altceva cu ea şi nu te priveşte pe tine. Rămâne aşa, domnişoară.

— Cum?

— Nu mergi la şcoală. Hai, înapoi în secţie!

— Nu, mulţumesc! Tovarăşe director, îmi dau demisia! În aceste condiţii nu rămân în fabrică.

— Tu, domnişoară, nu eşti în măsură să-mi spui ce să fac, mai ales să-mi spui de condiţii. Clar?

Am făcut stânga-mprejur, am deschis uşa şi când am vrut să o închid, curentul a împins-o cu putere. Din biroul directorului am auzit geamul cum se sparge. Am continuat să merg. M-am dus la serviciul personal să-mi scriu demisia. Doamnele s-au mirat că plec. Mă înţelegeam bine cu ele. Mi-au spus că voi plăti ceva bani pentru că eram obligată să lucrez o perioadă pe contract. Când va afla mama... Am hotărât să plec la Slobozia.

M-am întors la gazdă şi mi-am făcut bagajul. Nu am apucat să le spun fetelor că plec. Oricum ar fi criticat gestul meu. În tren îmi pregăteam discursul şi încercam să mă enervez pe ceva. Trebuia să fiu în faţa mamei fermă.

Când m-a văzut că intru în casă cu ditamai bagajele s-a ridicat în picioare şi a venit spre mine.

— Elena, ce faci aici? Ce-i cu bagajul ăsta după tine?

— Am venit acasă definitiv. Mâine merg şi mă înscriu la liceu. Tot mâine îmi caut de lucru.

Mă privea lung. Nu era nervoasă.

— Treaba ta, mamă. Dacă tu crezi că vei reuşi, eu nu am ce să-ţi fac.

— Chiar nu ai. Te rog să mă laşi în pace! Voi reuşi singură.

— Eşti fată.

— Da, sunt fată. E vreo problemă?

— Toti şefii îşi bat joc de fete. Tu nu ai tată, nu ai fraţi şi nu are cine să te apere.

— Nu-şi bate nimeni joc de mine.

Dădea din cap că nu, a jale, a disperare. Părea că murise cineva.

— La ce liceu mergi?

— Nu ştiu. Merg acolo unde sunt locuri.

— Unde te angajezi?

— Mamă, abia am venit acasă, nu ştiu unde. Caut în tot oraşul.

— Să cauţi, Elena. Eu nu am bani să te ţin în liceu. Pe mine mama m-a trimis cu vaca pe câmp.

— Acum vrei să merg şi eu cu vaca? Eşti culmea! Pentru că surorile mele au putut termina liceul, iar eu nu pot, îţi vine foarte greu cu mine. De ce? Nu-ţi cer nimic.

— E greu, ai să vezi.

— Mulţumesc pentru încurajare! Acum vreau să mănânc. Pot?

— Da' ce întrebare e asta?

— Dacă mă iei aşa, ce naiba vrei să mai cred?

— Hai să-ţi pună mama! Eşti prea nervoasă, măi, Elena! Ce-i cu tine mamă? Se poate?

— Aşa sunt eu.

— Alecu e bolnav, mamă. Moare. Mă tot cheamă la el. Mi-a zis Marioara, soră-sa.

— Aşa, şi?

— Eu ziceam să mă duc mâine la el. Moare, Elena. Îl văd pentru ultima dată. Te-a chemat şi pe tine. Nu poate muri până nu ne vede.

— Mă cheamă? Nu merg. Nici tu nu mergi.

— Eu zic că ar fi bine să mergem. Ne-a ajutat. El nu era om rău. Te roagă mama să te faci bună! Prea te-ai înstrăinat de mine, de Dumnezeu...

— Mamă! Mamă, nu mergi la niciun Alecu! Nu mergi, aşa zic io!

Avea lacrimi în ochi. Mă privea ţintă în ochi.

— Elena, te-ai câinit. Eşti de-o răutate ieşită din comun. Parcă nu mai eşti tu.

— Oamenii au făcut asta din mine. Dacă trăiam cu câinii eram mai bună.

— Nu e bine. Nu, nu. Eu nu te-am crescut aşa.

— Hai să terminăm discuţia! Mă duc să mă culc.

— Aşa faci mereu. Când nu-ţi convine, pleci. Aşa eşti tu.

— Bine, mamă, aşa sunt eu. Noapte bună!

Primul liceu la care m-am prezentat cu dosarul a fost cel de Construcţii. Din păcate nu mai erau locuri libere. Următorul a fost cel de Chimie. Acelaşi răspuns am primit, toate locurile sunt ocupate. Secretara m-a îndrumat către liceul cu profil uman, de lângă gară.

— Liceul are locuri libere pentru seral. Mergi acolo, domnişoară!

— Am şanse să intru? Ăla e cel mai bun.

— Da, da, mergi liniştită! Sunt multe locuri.

Îmi era frică să intru în curtea liceului. Prind curaj şi intru în secretariat. M-am mirat când am văzut secretara cu zâmbetul pe buze. M-a tratat cu o amabilitate ieşită din comun.

Cu angajatul a fost mai greu. În cap aveam tot felul de scheme. Mă întrebam pe cine cunosc. Am intrat într-o cafenea. Doar băieţi. Am deschis un ziar şi mi-am văzut de ale mele. Unul cu tupeu a venit la masa mea.

— Bună, domnişoară! Ce faci? Singurică, singurică? Cum te cheamă?

— Mai ai?

— Ce?

— Întrebări.

— A, nu!

— Bine, acum poţi să pleci.

— Eşti de-aici?

— Adică?

— Din oraş?

— Mai ai?

— Ce?

— Întrebări.

— Văd că nu am trecere la tine. Sunt aici. Dacă te răzgândeşti, mă chemi.

Dau ziarul la o parte, să-i văd faţa. Avea în păr gel, pe faţă era plin de coşuri, brunet şi-atât.

— Pa!

— Pa!

După ce pleacă, mă trezesc la masă cu un altul. Nu era puştan, avea verighetă şi semăna cu Nichita Stănescu.

— Bună! Ce faci domnişoară?

— Veniţi cu rândul?

— Sunt vecinul tău, nu mă cunoşti?

— Nu. Nu prea am stat acasă. Nu cunosc vecinii.

— Lucrezi în Călăraşi, la fabrica de confecţii. Faci parte din gaşca din cartier, umbli cu Covrig, Florin, Ionuţ.

— Da, chiar aşa e.

— Ai venit acasă?

— Da. M-am întors definitiv în oraş. Vreau să mă angajez. Cum te cheamă?

— Ah, scuze! Uite, am uitat să mă prezint. Eu sunt Sandu. Pe nevastă-mea trebuie să o cunoşti. O cheamă Cati. E blondă. Hai că o ştii, că-l plimbă toată ziua pe băiat!

— Sandu, îmi pare rău, dar nu vă cunosc.

— Lasă, mă, nu-i nimic. Cu mama ta vorbesc. Întreab-o de noi.

— Îmi caut de lucru. Mă poţi ajuta cumva?

— La noi, dacă vrei. Eu fac Turcia. Aduc ţigări şi ţoale. Vindem aşa, prin vecini. Suntem la început, dar să ştii că merge treaba bine. Mai ales cu ţigările. Io le aduc la juma' de preţ, cum să nu cumpere românu'! Ce zici?

— Da. Nu am altceva de făcut.

— Mă bucur. Hai cu mine acasă şi vorbim cu Cati ce şi cum, da?

— Nu azi. Ne vedem mâine dimineaţă. De acord?

— Gata, măi, s-a făcut!

Azi mi-a mers bine. Cum am ajuns acasă, i-am povestit mamei ce-am făcut şi am întrebat cine sunt Sandu şi Cati. Îi cunoştea. Familie serioasă şi înstărită. Mâine voi merge la ei pentru prima zi de lucru.

— Unde vinzi?

— Nu ştiu. Stabilim mâine.

— Câţi bani îţi dă?

— Nu înţelegi că nu am discutat niciun amănunt? Cum era să o fac cu un străin? Nu-l cunoşteam. Acum sunt convinsă că sunt oameni serioşi, astfel că de mâine voi lucra.

— Ai grijă să nu îţi propună să te culci cu el! O fi vecin, da' nu se ştie ce-are în cap.

— Am înţeles, nu trebuie să-mi spui în fiecare zi.

Mama tace. Îmi este milă de ea. Chiar dacă i-am vorbit mai răstit ori nu i-am vorbit trei zile, îmi este milă de ea. Acum are figura pe care o ştiu. Suferă.

— Ce ai, mamă?

— Mă gândesc la Alecu. A fost bun, a fost şi rău...

— A murit?

— Nu vorbi aşa, Elena.

— Te aştepţi să-şi revină? Dacă e pe moarte, moare, care-i problema?

— Domne, Maica Domnului, da' rea mai eşti! Nu ţi-e frică de Dumnezeu?

— De ce, că moare Alecu? Nu, nu mi-e frică. Să moară, ce să-i fac eu?

— Tu de ce eşti aşa pornită pe bietul om? Pe tine te-a iubit foarte mult. La tine nu a ridicat vocea sau palma, aşa cum mi-a făcut mie.

— Tocmai de asta îl urăsc, s-a purtat urât cu tine. Eu n-o să uit şi n-o să-l iert, pentru că ne-a dat afară din casă. Dacă tu nu ai fost marcată, e problema ta. Cum crezi că m-am simţit când am venit de la şcoală şi am văzut bagaju-n drum? Cum crezi că am dormit noaptea la gazdă, când amândouă mâncam dintr-o farfurie? Cum crezi că mă simţeam când dormeam la casa de copii, când te bătea ori când îmi băteai în geam să-ţi deschid uşa?

— Ai dreptate Elena, aşa e.

— Şi-atunci? Ca ce chestie insişti să mergi la el?

— Pentru că moare.

Se întinde după o batistă şi-şi suflă zgomotos nasul.

— Bine, poţi să mergi.

— Hai, mamă, şi tu! Nu fii rea! Te strigă şi nu moare până nu te vede. Aşa a dat Dumnezeu. Scoate din tine răutatea asta, că nu-i bună!

— Mergi tu şi pupă-l din partea mea.

— Of, of, ce să mă fac?

— Când mergi la el?

— Mâine. Merg cu Marioara.

Dimineaţa am mers la Sandu şi la Cati. Aveam ceva emoţii. În sufrageria lor, marfa era frumos ambalată.

— Elena, pentru prima zi îţi dăm mai puţină marfă, să te obişnuieşti. Vei vinde cu florăresele, te bagi între ele cu măsuţa, pentru că aşa eşti ferită de panacoţi. Preţurile le-am scris pe foaia asta.

— Până la ce oră stau?

— Până la ora două. Vin eu să te iau.

— Bine.

— Cum vrei să-ţi dăm banii? Zilnic sau vinerea pe-o săptămână?

— Vreau zilnic.

— Te plătim în funcţie de vânzări.

Era prima oară când vindeam ceva. Dacă vindeam. În prima zi am vândut cinci tricouri şi-o pereche de papuci. Îmi venea rău, să leşin. Stăteam în plin soare. Florăresele aveau umbrele. Când am ajuns acasă m-am lungit pe jos. Nu am mâncat, am adormit aşa până a doua zi.

Mama era mulţumită pentru banii pe care-i aduceam acasă. Am vândut o lună între florărese, după care comerţul s-a mutat în piaţa mare a oraşului. Aici vindeam suc la dozator. Asta am făcut toată vara. În familia patronilor mei s-a iscat o ceartă şi a trebuit să mă retrag. Începeam şcoala şi încă nu aveam loc de muncă. Mama era din zi în zi tot mai nervoasă. În oraş era un patron ce se dezvoltase peste noapte cu marfă tot din Turcia. El avea magazine şi un depozit de cherestea. Am fost în audienţă fără speranţa că mă va angaja, mai ales că urma să-i spun adevărul, referitor la programul meu cu şcoala, încă de la începutul conversaţiei. Omul a fost înţelegător. Urma să încep de-a doua zi.

— Te angajez, tu chiar ai nevoie de ajutor, dar uite unde te bag. Vezi maşinile alea mari din curte?

— Da, le văd.

— Acolo mergi de mâine. Le încarci cu cherestea. Când nu pleacă maşini, întorci cheresteaua.

— Cum o întorc?

— Îţi explică şeful tău. Domnul Mocanu e în curte. Te duci la el şi te învaţă. Azi îţi faci formele de angajare şi mâine dimineaţă, la ora şapte fix, te prezinţi la muncă.

— Vă mulţumesc!

— Nu ai de ce. Îmi pare rău pentru tine! Eşti micuţă, slăbuţă. În magazine am fete. Te ajută băieţii cu treaba. Eşti singura fată între cinci băieţi.

— Nu e o problemă asta. Prefer să lucrez cu băieţii.

Era infernală munca. Îmi intrau aşchii în mâini. Maşinile erau înalte şi nu ajungeam să ridic bucata de lemn, care măsura aproape cinci metri. Băieţii au decis să mă urc în maşină şi doar să le trag una peste cealaltă. Era mai uşor aşa. Căldura din maşină ducea la leşin. Se lipeau toate pe mine. Lucram în pantaloni scurţi şi maiou. La fiecare treizeci de minute luam pauză de câte o ţigară. Când auzeam vocea lui Ilie Alexandru, patronul, ne rupeam picioarele să ieşim cât mai repede de-acolo.

La ora patru jumătate mergeam la liceu. La început mi-a venit greu să rămân cu ochii deschişi până la ora nouă seara. Trebuia să şi înţeleg ce se preda. Hm, cam greu! Mama mă aştepta acasă cu masa pusă. Adormeam de multe ori pe masa din bucătărie, fără să mai apuc să mănânc. Erau zile când plângeam de oboseală. Duminica o simţeam pe mama cum mă privea pe furiş.

— Ce-ai de te uiţi aşa la mine?

— Arăţi ca un om.

— Dezvoltă. Ce eram înainte de-a fi om?

— Erai frumoasă. Acum ai făcut muşchi aici la mână, iar la faţă eşti neagră.

— Mamă, eu muncesc cot la cot cu bărbaţii. Vrei să arăt ca o prinţesă?

— Mi-e milă de tine, Elena! Dacă aveai tată nu munceai atât.

— Asta e. Te rog să nu mai pomeneşti de asta! Ia şi tu viaţa aşa cum e.

— O iau, o iau. Tu eşti bărbatul în casa asta.

— Io sunt. Da' acu' de ce plângi?

— De mila ta. Plâng de mila ta.

— Înseamnă că arăt ca dracu'.

— Elena, trebuie să mergem să culegem porumbul.

— Când?

— Sâmbăta viitoare.

— Mergem, ce să facem.

Mama a primit şapte hectare de pământ de pe urma tatei. Pe el a pus porumb, floarea soarelui, grâu şi vie. Era greu pentru ea. Era prea mult pentru o văduvă. Mergeam în sat şi mama mă trimitea pe mine după căruţă.

— Nu înţeleg de ce mă trimiţi pe mine după căruţă. Tu cunoşti lumea mai bine.

— Pentru că la tine vin, dacă-i chemi. Eu sunt văduvă şi toţi bărbaţii îmi fac propuneri să mă culc cu ei.

— Of, Doamne!

— Da' aşa, dacă mergi tu, de mila ta vin.

— Iar milă. M-am săturat de-atâta milă. Bine, mă duc.

Culegeam la porumb câte o zi întreagă. Apoi căram cu coşul la capătul rândului, în grămezi, pentru a încărca mai repede căruţa. La culesul viei îmi plăcea mai mult.

Capitolul 6

De mână cu moartea

— Elena, du-te la patron! Repede!

— De ce? E nervos? Am făcut ceva?

— Nu ştiu, dragă. A spus să te duci acum la el. Hai, fugi, fugi!

— Bine, domnule Munteanu, mă duc. Oare ce-o fi vrând?

— Du-te şi vezi!

Biroul patronului se afla în clădirea unde înainte fusese dispensarul şi, de câte ori intram, aveam impresia că-l văd pe doctorul Carniciu în halat alb, mergând în cabinetul asistentelor. Clădirea avea doar patru birouri. Parcă se mai simţea mirosul de medicamente, de spital. Uşile mă încântau, pentru că erau înalte până la tavan şi erau duble. Secretara patronului Ilie Alexandru era îmbrăcată elegant: fustă neagră scurtă, o cămaşă decoltată şi atât de mulată, încât aveai senzaţia că sânii vor ieşi în orice moment printre nasturi, părul tapat şi negru, rujată strident cu roşu, machiată cu negru, mov şi roz. Parcă vedeam o prostituată. Era perfectă.

— Spune, ce-i? Ce te uiţi aşa?

— Bună ziua! Am venit la şef. M-a chemat.

— De ce?

— Nu ştiu de ce m-a chemat, că d-aia am venit, să aflu.

— Păi, io ştiu... Să intri? Că are pe cineva la el, io ştiu?

— Aştept aici.

— Treaba ta!

După zece minute de aşteptare, în compania plictisitei secretare, uşa se deschise, în timp ce un grup de trei bărbaţi încerca să iasă, dar mai adăuga ceva patronul, uşa se închidea pentru lămuriri, iar se deschidea şi iar se închidea, până ce, la un moment dat, uşa se deschide mai larg, moment în care patronul mă vede, îmi face semn cu mâna, în timp ce-şi continua vorba cu cei trei domni.

— Ce faci mă, fată mică? Am auzit că scrii poezii, aşa-i?

— Da, scriu poezii. De ce?

— Păi, măi fetiţă, cum să ţin o poetă la cherestea? Cine dracu' a mai auzit aşa ceva? Hai, hai spune o poezie! Am auzit că, cică, ai scris una pentru mine. Ia zi, ia!

Patru bărbaţi mă priveau ţintă. Mă gândeam la titlu. Nu puteam să spun „Tu şi turcii...” Mi-aş fi pierdut locul de muncă. Am hotărât să încep poezia sărind peste unele pasaje. Nu înţelegeam cum de-a ajuns vestea la el, că i-aş fi scris o poezie. Poezia era urâtă, dar lumea râdea când o spuneam.

Mi-ai dat o palmă la Zahana că sughiţam
La rând la mici,
Ai făcut bale la gură toată vara
Să-ţi dea ăla un covrig mucegăit,
Ai dat ochii peste cap
În stânga şi-n dreapta
Că aveai palton
Spuneai la doamne
La nesfârşit un cuvânt
Ce mult păreai scrântit
Să spui mereu bonjour madame
Mi-e scârbă de tine.
Ai fost la turci şi ai adus hârtie igienică
Una câte una ai vândut
Femei la ei, pe noi aici.
Să-mi scrii, mă, eu plec acum.

— Am terminat. Asta e poezia.

Îi priveam calmă. Patronul mă privea zâmbind uşor. Ori mă arunca în drum, ori mă trecea la cherestea. Îşi drege vocea şi se îndreaptă spre mine cu mâna întinsă, până ce ajunge cu ea pe umărul meu.

— Foarte frumos! Bravo! Nu am ştiut, măi, că scrii poezie. Păi ce, te puneam io la cherestea? Uite cum facem. Mâine mergi la Timişoara cu o maşină de patru tone plină cu lămâi. Trebuie să le vinzi la depozitele din Piteşti, Craiova şi Timişoara. Îţi dau un băiat care a mai fost cu marfă. Tu te uiţi şi înveţi. Ai înţeles?

— Da.

— Aşa, mă, mergi cu marfa acolo unde te trimit io! Înveţi mâine ce şi cum. E păcat de tine să te ţin în curte.

Ceilaţi voiau să plece şi nu ştiau cum să-i spună patronului. Atenţia lui era îndreptată asupra mea şi nu-i plăcea să fie întrerupt. Se enerva îngrozitor când i se întâmpla asta. La un moment dat a făcut o pauză, timp în care a întors privirea spre musafirii lui plictisiţi, care au îndrăznit să-i spună:

— Şefu', noi plecăm. Să trăiţi!

— Da, mă, plecaţi! Să mă ţineţi la curent cu treaba aia şi nu faceţi prostii. Hai, spor la treabă!

— Mulţumim, şefu'!

Am încercat să ies din birou cu ceilalţi.

— Tu unde pleci?

— Păi, mă duc la treabă.

— Nu te duci nicăieri. Stai să te întreb ceva, că te-am angajat şi nu ştiu nimic de tine. Hai, stai pe scaun! Ia spune, cine eşti?

— Cine sunt? Nimic important despre mine. Nu am cu ce să mă laud.

— Cum te cheamă, unde lucrează părinţii tăi? Fraţi, surori ai?

— Mă cheamă Elena Rodu. Nu am.

— Eşti de-aici, din Slobozia?

— Locuiesc împreună cu mama în Slobozia. Am ve...

— Tatăl tău lucrează?

— Nu am tată. E mort.

— De când e tatăl tău mort?

— De când aveam doi ani, aproape trei.

— Mai ai fraţi?

— Două surori la Bucureşti.

— Deci eşti doar tu cu mama ta. Nu s-a măritat? E văduvă şi acum?

— Ba s-a măritat după şapte ani, apoi a trăit cu tatăl meu vitreg alţi şapte ani după care ăla ne-a dat afară.

— Unde staţi acum ?

— Locuim într-un apartament cu două camere.

— Mama ta lucrează?

— Da. La casa de copii.

— Ai terminat şcoala? Ce şcoală ai făcut?

— Am terminat şcoala profesională de confecţii din Focşani, dar nu mi-a plăcut. Acum vreau să-mi termin liceul la seral. Ziua muncesc. Aşa o mai ajut pe mama.

— De ce vrei să termini liceul? Ai de gând să mergi şi la facultate?

Era foarte serios când îmi vorbea. Stătea pe scaun, tolănit pe spate, picioarele unul peste altul, întinse. Mâinile de-a lungul spătarului de la scaun, se odihneau grase şi parcă obosite.

— Îmi doresc să fac şi facultatea. Trebuie să găsesc înţelegere la dumneavoastră, să mă lăsaţi să merg la şcoală.

— Eu te las. Până acum te-am înţeles. Uite cum facem. Când te întorci de la Timişoara, te mut în consignaţie şi vinzi pe terasa magazinului.

— Afară?

— Da, afară. Nu te plouă, eşti acoperită dragă. Nu ştii terasa? Aia din bulevardul Matei Basarab.

— Ei, ba da, o ştiu!

Iar vând afară. Doar mă minunam ce baftă am ca vânzătoare. Oricum, era mai bine faţă de munca la cherestea. Poate că şi salariul. M-am trezit că gândesc cu voce tare când am spus „afară”.

— E foarte bine.

— Păi, vezi! Și salariul îl ai mare. Îți dau 700 de lei. Ţin io la tine, că ai crescut săracă. Îți fac un bine, ce zici?

Se ridică din scaun şi vine greoi spre mine, înţeleg că întâlnirea se apropie de sfârşit şi trebuie să plec. Mă ridic şi-n acelaşi timp încercam să găsesc cuvinte potrivite pentru ajutorul primit.

— Vă mulţumesc din suflet, şefu'! Sunteţi foarte bun cu mine.

— Hai să te pup, hai!

Îmi aduc aminte de cuvintele mamei. Mă întrebam dacă o să profite de mine. Aşteptam. Se apropie, mă ia în braţe şi mă pupă pe frunte.

— Hai, gata! Acum pleacă acasă! Mâine dimineaţă, la ora şase fix, să fii în curte. Pleci cu şoferul Fane şi cu Sebi. Sebi e merceolog. El a mai fost în deplasări şi cunoaşte meserie. Eşti atentă, iar la următoarea cursă pleci singură. Tu alegi: ori pleci prin ţară cu marfă ori vinzi la consignaţie pe terasă.

— Am înţeles. Aşa o să fac. La revedere şi... vă mulţumesc pentru ajutor!

— Da, da' tu meriţi asta, măi, fată! Hai, fugi acasă!

Fane era vecinul meu. Pe Sebi îl ştiam tot de prin firmă. Nu ştiam exact ce face. Acum am aflat. Când am dat vestea mamei s-a bucurat, apoi a început cu grijile.

— Unde o să dormi cu doi bărbaţi? Eşti singura fată şi pleci aşa, singură, atâta drum?

— Ce poate să-mi facă, mă, mamă? Ăsta e serviciul, plus că nea Fane e vecinul nostru, om în toată firea. Pe Sebi îl ştiu. E un îngâmfat şi-un papagal, deci să nu-ţi faci griji.

— Auzi, Elena, dar patronul ăsta s-a dat cumva la tine? Ţi-a zis să te culci cu el?

— Nu mi-a propus nimic, mamă. E om bun!

Nu i-am zis că m-a pupat pe frunte şi că m-a luat în braţe, pentru că ar fi făcut din asta o tragedie.

— Io aşa am auzit, că se culcă cu toate fetele pe care le angajează.

— Săracu' om, la câte fete are, nu ştiu zău cum le-o face faţă! Mamă, nu te mai lua după gura lumii. Omul a fost bun cu mine. Ce treabă am eu să ştiu cu cine se culcă, dacă se scarpină-n urechi, dacă râgâie... Zău aşa! Hai mai bine să ne vedem de sărăcia noastră!

— Câte zile eşti plecată? Să-ţi iei haine cu tine.

— Nu ştiu, mamă, câte zile. O să vedem. E prima mea deplasare, nu am de unde să ştiu.

— Unde dormiţi? În maşină, te pomeneşti! Ţi-a dat bani Ilie Alexandru?

— Pentru ce să-mi dea bani? Cum să dormim, mamă, în maşină? Doamne! La hotel, bănuiesc. Se ocupă Sebi. El e şeful.

— Tu nimic nu ştii. Pleci la aşa drum lung şi nimic nu ştii.

— Da, mamă. Hai să ne luăm la ceartă! Au trecut cinci minute de la ultima. Chiar aveam chef să tragem una pe bune. Hai, somn uşor !

— Ca de obicei, nu stai să vorbeşti cu mine.

— Ceeee? Mă disperi! Ce vrei tu să facem nu sunt vorbe, sunt trăncăneli şi nu înţeleg nimic din ele. Nu spui nimic educativ. Spui bârfe şi că bărbaţii toţi vor să se culce cu

mine, de parcă aş fi pat să mă încerce toţi. Când îţi vei schimba mentalitatea?

— Nu am încredere în tine.

— Mulţumesc, mamă! Mă laşi mută cu duioşia ta.

— Te-am crescut singură. Doar eu ştiu prin ce-am trecut...

— Gata, gata, hai, scuteşte-mă! Am crescut cu tine, ştiu, nu-mi scoate ochii. Îmi ajunge mamă, faci asta zilnic. M-am săturat! Îmi vine să plec în lume, să nu mai stau cu tine.

— Du-te dracului!

— Mulţumesc, mă duc!

Nu o înţelegeam. Arunca lejer cu vorbe în mine, care mă îndemnau să fug de-acasă. Spunea că mă iubeşte, dar imediat spunea că nu are încredere în mine, că nu ştiu să fac nimic şi o ţineam într-o ceartă minute bune.

Dimineaţa m-am întâlnit în curtea firmei cu şoferul care îşi verifica maşina.

— Bună dimineaţa, nenea Fane!

— Bună dimineaţa, Elena! Da' ce-i cu tine aici, aşa de dimineaţă?

— Merg cu mata şi cu Sebi la Timişoara.

— Ei, naaa! Vorbeşti serios?

— Da, nea Fane. Ce naiba, păi io fac glume cu mata?

— Chiar e o surpriză! Auzi, Elena, da' Sebi ăsta e mocofan.

— Să fie, ce treabă am eu cu el?

— Ăsta e dat dracului, nimic nu-ţi spune.

— Da? Ei, lasă că mai vedem.

— Şşt, că vine prostu'! Să nu ne-audă. Ăsta nu ştie de glume.

Sebi avea un mers calm. Mergea ţeapăn, ca o femeie cu nasul pe sus. Ajunsese lângă noi şi continua să privească indiferent, în altă parte.

— Bună dimineaţa, nea' Fane! Gata maşina?

— Gata, dom' Sebi! Pornim?

— Da, pornim acum.

Mă priveşte absent şi întreabă abia auzit:

— Pregătită?

—'Neaţa, mă! Pentru ce să fiu pregătită? Tu dai lecţii în excursia asta, eu notez. Ai pornit prost, aşa că... sorry! Până acum ai zero puncte.

— Ei, na!

— Ei, da!

— Da, mă?

— Da, mă!

— Ai citit mult, Elena, să-ţi dai seama?

— Sebi, tu te-ai auzit cum măcăni? Faci exact ca un răţoi. Lasă vrăjeala jos! Cu mine nu ţine.

— Şi dacă nu o las, dragă Elena?

— Pe mine mă întrebi, dragă Sebi?

— Mai vezi pe cineva?

— Da. Uite umbra ta în spate, vomită pe tine. Ce silă! Bleah!

— Hai să mergem! Nea' Fane, mergem, da?

— Mergem, dom' Sebi!

Se urcă în maşină înaintea mea şi ocupă un spaţiu de parcă ar fi trebuit să mă aşez în braţele lui.

— Auzi, mă, dom' Sebi, trage de trupul tău idiot către nea Fane, că în braţe de mort nu stau, mă! Ai auzit?

— La mine latri, Elena?

— Băi, să nu faci pe tine, auzi? Şmecher cu bani ce-mi eşti, dă-te, mă, lângă nea Fane ori vrei să mă iei în braţe?

— Hai, urcă şi mai taci!

— Urc şi mai tac, deşteptăciune întruchipată!

Prima oprire a fost la Piteşti. Am vizitat trei depozite fără niciun succes. Ne-a apucat noaptea tot căutând să dăm din lămâi, aşa că am rămas la un hotel în oraş. Am fost cazaţi la etajul 12, într-un apartament de lux, format din mai multe camere. Eram toţi foarte obosiţi, aşa că Sebi a făcut comandă să mâncăm în cameră. Îmi plăcea să stau pe canapeaua din piele din camera de zi. Priveam la pereţi şi mă minunam de culoarea lor, de lustrele mari ce atârnau din tavan, de covorul persan, de telefon, de perdele... Eram pentru prima dată la un hotel. Scaunele erau sculptate. Masa era deosebită, baia la fel.

— Elena, eşti surdă? Deschide uşa, nu auzi că bate?

Nu auzeam. Sebi era la duş, iar nea' Fane adormise de-a latul patului, îmbrăcat şi încălţat.

— Mă duc, gata, gata!

Deschid uşa şi dau de un tânăr ce împingea o masă plină cu mâncare spre mine.

— Bună seara! V-am adus comanda.

Râdea la mine cu gura pân' la urechi.

— Bine, mulţumesc!

— Vă mai servesc cu ceva?

— Nu, mulţumesc!

— Vă doresc poftă bună!

— Mulţumesc! La revedere!

— Cu plăcere! La revedere !

Când mă întorc de la uşă, Sebi şi nea' Fane râdeau din mijlocul camerei.

— De ce râdeţi?

— Nu l-ai văzut pe ăla? Nu se mai dădea plecat şi ce mai râdea la tine!

— Da chiar, am ceva pe faţă? De ce dracu râdea ca un prost?

— Ei, acum! Eşti frumoasă, vecină. Îşi făcea şi el intrarea. Ha, ha, ha!

— Unde să intre, bre, nea Fane? Mă laşi? Hai, încetaţi cu râsul, că mă enervaţi!

La uşă bătea cineva. Insista. Nenea Fane a şi sărit fericit cu gura pe mine.

— Hai, deschide, că a venit flăcăul cu ceva! Sigur se face că a uitat vreun lucru. Îi spunem că eu sunt tatăl tău şi Sebi îţi e frate. Hai, deschide fuga!

— Doamne, sunteţi criminali!

Deschid uşa şi văd pe acelaşi băiat cu zâmbetul lui mare.

— Mă scuzaţi, am uitat să aduc apa.

Se strecoară pe lângă mine şi pune sticla pe masa cu mâncare, adusă tot de el mai înainte. Dă nas în nas cu faimoşii mei însoţitori. Toţi masculii râdeau. Nenea Fane se şi băgă în vorbă cu tânărul.

— Măi, băiete, ia zi, îţi place de fata mea?

— Da, domnule, îmi...

Intervin în discuţia lor pentru că mă simţeam ca în piaţă.

— Nu te lua după tata. Vrea să mă mărite, săracul de el, dar eu sunt bolnavă. Am cancer. Doctorii au zis că mai trăiesc doar câteva luni. Îmi pare rău!

Băiatul a plecat ca un apucat. A pus capu-n pământ şi a ieşit. Nenea Fane era cel mai revoltat.

— Ce-ai făcut, mă, Elena? Ne distram şi noi. Ha, ha ha! Cancer, auzi! Nu eşti sănătoasă la cap!

— Bine, hai să mâncăm! Aţi râs destul. Poftă mare!

— Poftă mare, Elena!

Toată noaptea au lătrat câinii. Cred că erau în jur de o sută. Am pus perna pe cap, am băgat hârtie igienică în urechi, degeaba. Un hotel în centrul Piteştiului şi o mie de câini lătrau în faţa hotelului. Dimineaţa au tăcut. Voiam să dorm. Cei doi masculi voiau să plecăm.

— Ne luăm ceva din drum, nu stăm acum să mâncăm. Trebuie să scăpăm de lămâi la Craiova. La Timişoara mergem doar dacă nu le vindem.

— Bine, mă, Sebi, cum zici tu. Hai, că dorm în maşină!

— Da' azi noapte ce-ai făcut?

— Am fost la un concert. Nu ai auzit câinii?

— Nu.

Mi-am adunat picioarele sub mine, am pus capul pe geamul de la uşă şi aşa am dormit o oră. Când m-am trezit eram cu gâtul strâmb.

— Vecine, mă laşi să conduc?

— Ai visat ceva urât? Cum să te las? Ai carnet?

— Nu am, dar ştiu. Hai, vecine! Uite ce şosea liberă, te rog!

— Io cred că ai visat ceva. Cum te-ai trezit vrei să conduci ditamai maşina de opt tone. Mai stai să-ţi revii şi te las.

Sebi intervine în discuţie destul de nervos.

— Cum să o laşi? Glumeşti!

— O las. Nu are ce păţi. E liberă şoseaua.

După câteva minute am trecut în locul şoferului.

— De aici schimbi viteza. Aici, pe piciorul stâng, ai ambreiajul şi pe dreptul viteza. Stângul se ridică, dreptul se coboară. Hai, uşor!

— O să murim dacă conduce ea.

— Mai taci, Sebi!

— De curiozitate întreb, ai mai condus?

— Da. Dacia.

— E o diferenţă, Elena, între Dacia şi maşina asta.

— Am observat, dragă Sebi. Ţi-e frică de moarte? Vei muri repede, promit. Te bag în primul plop.

— Ha, ha, ha, mor de frică!

Râsul lui ironic mă enerva cel mai tare. Ţinea tot timpul capul în sus şi vorbea privind în jos. Tipul anti-orice. Era anti, pur şi simplu, la tot.

— Spune, vecine Fane, aşa e bine?

Apăs cu fiecare picior, exact cum a spus şoferul, dar pare-se că ritmul meu a fost prea apăsat, pentru că era să le rup gâtul la amândoi. Important era că maşina s-a pus în mişcare şi prindea viteză. Îmi plăcea.

— Băi, Elena, mergi mai încet! Ce te-a apucat? Domnu' Fane, spune-i să oprească!

— Conduce bine, domnu' Sebi.

— Sebi?

— Da, fată.

— Ţi-e frică?

— Da. Hai, gata! Îţi ajunge cât te-ai prostit.

— Cine, mă, ioo?

— Da, hai...

— Şttt! Uite, Sebi, ce vaci mari! Mamă, ce vaci mari pe câmp! Iote, nea Fane!

— Elena, lasă dracu' vacile şi uită-te la drum!

— Mă uit. Nu-i nimeni. Vecinu', dar ce vaci sunt astea? Nu am mai văzut până aici. Se mişcă? Mă gândesc că-s puse pentru reclamă, din ipsos?

— Aşa sunt vacile în zona asta.

— Daaaa? Ce mişstooo!

— Elena, priveşte, fată, la drum!

— Băi, Sebi, eşti stresat rău! Conduc bine, vecinu'?

— Da, foarte frumos, dar... Lasă piciorul mai moale pe acceleraţie.

— Îmi tremură de la somn, cred. E mai frumos aşa. Iote ce zboară copacii! Parcă plutim.

— Hei, hei, gata! Mai uşor, te rog!

— Bine, nea Fane. Dacă zici mata, hai, treacă de la mine. Opresc. M-am săturat.
— Ţi-ai făcut damblaua.
Sebi era încordat ca o sârmă ghimpată.
— Damblaua? Dezvoltă. Sau lasă!
— Nu ai murit. Fericitule!

La Craiova am ajuns pe la prânz. Nu cunoşteam depozitele, aşa că întrebam oamenii unde e strada "cutare". Astfel, cu chiu cu vai, am ajuns la trei depozite. Doar la unul am reuşit să dăm zece lăzi cu lămâi. Am căutat hotel pentru o noapte şi, desigur, am nimerit tot apartament de lux, unde trebuia să dorm cu doi bărbaţi. Eu alegeam canapeua iar domnii dormeau împreună în pat. La Craiova nu au lătrat câinii, în schimb au sforăit pe rupte amândoi. Am adormit uşor. De dimineaţă aceeaşi poveste cu graba şi mâncatul pe drum. Drumul până la Timişoara a fost plictisitor. Am tăcut şi am privit pe geam. Vecinul Fane mai apuca să comenteze câte ceva, dar nu primea nicio replică la schimb. În Timişoara, ne-am cazat cum am ajuns la un hotel de pe o străduţă liniştită, aproape de Piaţa Revoluţiei. De afară părea un hotel de doi bani, însă în interior era modernizat. Restaurantul era situat la ultimul etaj. Trebuia să urci cu un lift simandicos, cu senzori. Îl urmăream pe Sebi cum face, pentru că ar fi râs de mine dacă ar fi aflat că nu ştiu să merg cu liftul. Intrarea în restaurant se făcea tot prin atingerea unui buton situat discret într-un loc abia văzut. După ce-am mâncat, acompaniaţi de o formaţie de muzică uşoară, am vrut să merg în cameră. Gândeam că vom dormi tot într-un apartament de lux.
— Sebi, dă-mi cheia de la cameră! Vreau să mă culc.
— Camera ta e 205. Uite cheia.
— Avem camere separate? Cum de nu ai luat apartament?
— E mai ieftin aşa. Mai ales că mâncăm la restaurant...
— Camera 205 e la etajul doi?
— Da. Întrebi pe cineva dacă te rătăceşti.
— Amabilule! Ptiu, să nu te deochi! Noapte bună!
— Somn uşor!
— Îhî.
Singură cu liftul. Speram ca ieşirea din restaurant să se facă la fel ca la intrare. M-am ridicat de la masă, iar drumul până la ieşire l-am făcut cu viteza melcului. Cineva se îndrepta spre uşă. L-am ajuns la timp şi am reuşit să ies fără să mă fac de râs. Trebuia să apăs pe un buton, exact cum bănuiam. Aşteptam liftul. Avea un singur buton. Apăs. Aştept, nu mult. Uşile se deschid iar înăuntru se afla o persoană de sex masculin ce aştepta. Arăta ciudat. Mă fixa cu ochii şi tremura. Mă întorc în restaurant în viteză, fără să privesc în spatele meu. Mi se făcuse frică.
— Nenea Fane, te rog să mergi cu mine până la etajul doi!
Sebi abia aştepta acest moment, ca pe unul de glorie a prostului gust.

— De ce, dragă, cine te fură?

— Vorbeşti singur, dragă. Când ţi-oi face semn, atunci să vorbeşti.

La lift i-am povestit şoferului ce s-a întâmplat.

— Ei, cine ştie, o fi fost bolnav. Mă gândesc că aici în hotel nu intră oricine. Lasă că te duc eu.

— Mulţumesc, vecine!

Etajul doi era întunecat. Abia zăreai numerele de pe uşi. O lumină răzbea din holul scărilor.

— Unde e camera? Ai un chibrit, nea Fane?

— Am o brichetă. Stai aşa! Aha, uite aici! Ia să vedem. Asta nu. Nici asta. Cât trebuie să fie?

— 205.

— 205, da! Gata, aici e.

— Voi la ce cameră staţi? Trebuie să ştiu. În caz de ceva, ce fac? Nu ies pe hol să strig după voi.

— A noastră trebuie să fie în capătul holului, că-i numărul 230.

— Bine, o ţin minte. Noapte bună, vecine şi mulţumesc de ajutor!

— Noapte bună, Elena!

Era o cameră mică şi avea un miros îngrozitor de stătut. Am deschis geamul şi de-afară a năvălit o gălăgie amestecată cu voci şi muzică bănăţeană. Două paturi. Lenjeria părea crem. Am mirosit perna. Avea acelaşi miros de dulap vechi. Intru în baie să mă spăl. Un prosop, ce-a fost alb cândva, atârna scorţos pe un suport. Un săpun foarte mic aşezat în dreptul duşului. Verific uşa, mă dezbrac şi dau drumul la apă. Aştept să vină caldă. Năvălise peste mine ca o găleată de apă rece. Am început să dârdâi. Venea apa încălzită foarte puţin. De frig nu mai puteam aştepta, aşa că am prins curaj şi m-am aruncat sub apa aproape rece. Mi-am adus aminte de duşurile reci pe care le făceam la Focşani.

A doua zi de dimineaţă am mers la Catedrala din Piaţa Revoluţiei. Imaginea acelor scări pătate de sânge nu o voi uita niciodată. Auzeam ţipete de copii. Mâini reci pe ceafă. Cutremurătoare imagini! Fotografii ale morţilor erau aşezate pe un panou. Lumânări aprinse de jur împrejur. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile şi am plâns.

— Vrei să intrăm şi în biserică? De ce plângi, Elena?

— Aşa plâng eu, nea Fane, că e de plâns, de-aia. Nu vreau în biserică.

— Hai să aprindem lumânări pentru morţii ăştia!

— Atunci merg. Sebi, tu nu intri?

— Vă aştept afară.

În biserică bântuia aceaşi tristeţe ca şi afară. Ţipetele de copii se auzeau în continuare. Am cumpărat patru lumânări şi în timp ce le aprindeam mă gândeam pentru cine sunt. Pentru cine? Uitam. Aprindeam alta. *Pentru mine. Ba nu. Aici se aprinde pentru morţi. Asta e pentru tata. Asta e pentru toţi care-au murit aici. Asta e pentru... Cine mai e mort?*

Le-am aprins. În gând năvăleau întrebări fără vreo legătură cu lumânările sau biserica.

Timişoara mi-a plăcut. Oamenii arătau altfel faţă de cei din Craiova, Piteşti sau Slobozia. Magazine luxoase, multe luminiţe pe străzi şi multă linişte. Cică aşa e mai în vestul țării. Deh, de unde să știu?

Seara am ajuns acasă cu două lămâi.

— Săru'mâna! Ce faci, mamă?

— Să trăieşti! Două lămâi ai adus?

— Da. Voiai mai multe?

— Ai fost cu o maşină plină de lămâi şi tu vii acasă cu două?

— Voiai două kilograme? Un sac? Înţelege că e locul meu de muncă şi trebuie să fiu cinstită. Ce ai vrea să faci cu atâtea lămâi?

— Eşti proastă! Mergi cu o maşină plină şi îmi aduci două lămâi. Dacă spun la cineva, te râde.

— Aruncă-le şi mai scuteşte-mă cu prostiile tale! Mă culc.

— Ca de obicei.

De dimineaţă m-am prezentat la patron, pentru noul loc de muncă.

— Bună dimineaţa!

— Hei, cum a fost? Ce spui, mergi cu marfă ori la consignaţie?

— Merg la consignaţie.Nu am reuşit să dau toate lămâile. Îmi pare rău!

— Nu e vina ta. Sebi nu s-a descurcat. Nu eşti vinovată pentru că el e moale. Deci, la consignaţie vrei.

— Da.

— Te duci de azi. O sun pe şefa magazinului şi începi imediat lucrul acolo, pe terasă.

— Bine.

— Spor la treabă, Elena!

— Mulţumesc, şefu'!

La consignaţie lucrau trei fete în magazin şi o şefă care doar se plimba pe-acolo, dând indicaţii. Erau toate gătite ca şi secretara patronului, adică fuste scurte şi machiate puternic.

— Bună dimineaţa! Sunt Elena. A sunat patronul pentru mine?

— Mergi la şefa de magazin.

— Unde o găsesc?

Mă priveau mirate, de sus.

— Pe holul ăla.

— Merci!

Şefa era mică de statură şi vorbăreaţă. Mi-a arătat marfa ce trebuia scoasă afară şi a intrat la ea în birou, după o listă cu preţuri. Vindeam de toate. Am cărat oalele de lut, care semănau cu nişte vaze de flori, ţigări, dulciuri, suc, îmbrăcăminte... Programul era de la

ora opt dimineaţa până la opt seara. Mama nu era de acord cu programul ăsta. Pe mama nu o mulţumea nimic. Eram obişnuită cu nemulţumirile ei, doar că, certurile cu ea mă oboseau.

— Trebuie să-ţi iei pachet la tine. Ce faci toată ziua? La şcoală cum mergi?

— Merg mamă şi la şcoală.

— Când ?

— De la opt la nouă. Când vreau să merg la şcoală, îmi car marfa în magazin şi plec. Aşa am stabilit cu patronul.

— Nu cred că o să-ţi meargă.

— Adică?

— Nu s-a dat el la tine?

— Nu. Dacă o făcea nu vindeam în stradă, ci mă angaja într-un post de director. Acum vreau să terminăm aici.

Dimineaţa, la ora 7.30, eram la magazin şi în 30 de minute trebuia să-mi aranjez marfa şi să pun preţurile. Vindeam până la patru după masă, după care fugeam la şcoală, unde uneori mă odihneam, pentru că priveam profesorul absentă. Nu înţelegeam nimic din ce preda. Acasă ajungeam la ora 21.00. Mama mă aştepta cu masa pusă. Mâncam şi apoi dormeam. De multe ori adormeam fără să mănânc. Aveam o zi pe săptămână în care nu mergeam la şcoală, pentru că trebuia să vând până la ora nouă. Decizia patronului. Am ales ziua de vineri. Aveam ore uşoare şi-mi anunţasem profesorii că nu pot veni decât la teze. Tocmai într-o vineri, în luna octombrie, ziua 13, am plecat de la consignaţie mai fericită pentru că vândusem bine, însă după câţiva metri cineva mă strigă.

— Hei, Elena, stai puţin! Elenaaaa!

Era prietenul unei colege de la şcoală, Cristi Woody. Venea aproape zilnic după Magda şi o conducea acasă. Le stătea foarte bine împreună. Niciodată nu am avut vreun dialog cu el. Nici măcar nu ne salutam. Mirată, mă opresc să văd ce vrea.

— Salut! Ce faci Elena?

— Mă duc acasă. Mă grăbesc. Spune, ce vrei?

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. Hai aici în parc! Stăm pe o bancă, să nu stăm în drum.

— Nu vin. Spune aici. Hai, că mă grăbesc! Magda unde e?

— Unde te grăbeşti? Hai, măi! Uite, trecem strada şi am ajuns. E lume în parc.

Nu voiam să lungesc discuţia cu el. Ştiam că-i golănaş. Nu aveam încredere în el.

— Înţelege că nu vin. Pa!

— Stai, măi, unde pleci? Ori îţi este frică?

— Nu. Nu am ce vorbi cu tine. Clar?

— Hai, măi, în parc!

Mă prinde de braţ şi mă trage cu forţa spre parc. Încercam să mă opun, însă fără şanse.

— Dă-mi drumul! De ce mă tragi?

— Trebuie să discut cu tine urgent. Acum. Nu te mănânc. Hai odată!

Eu trăgeam spre stânga, el mă trăgea în parc. Aproape târâş, m-a dus până la prima bancă. M-a trântit cu forţa jos. Cu mâna trecută peste umăr, mă strângea de gât să nu plec.

— Dacă ţipi o să vină mai mulţi, aşa că fii cuminte şi ascultă la mine. Uite, îţi dau posibilitatea să alegi. Vreau să ţi-o trag. Unde vrei, tu alegi. Eu te întreb şi tu alegi: în gură, în fund ori în p----?

Simţeam sângele în gură. Pulsul îmi ieşea prin ochi. Parcul se învârtea cu mine. În cap auzeam un ţipăt. Ce mă fac? Ce să aleg?

— Nimic.

— Da? Elena, în noaptea asta nu pleci de aici până nu alegi ceva.

Scoate dintr-un portofel o lamă de ras, mi-o pune în faţa ochilor şi mă întreabă nervos:

— Unde vrei? O iau pe rând, iar tu spui. Când spui nu, te tai, când spui da, ţi-o trag. E simplu. După aia pleci. Deci, vrei în gură?

— Nu.

Îmi ia mâna stângă şi mă taie cu lama, de la cot până aproape de palmă. Nu simţeam durerea. Vedeam sângele cum curge. Aşteptam.

— Vrei în cur?

— Nu.

Mă apucă de bărbie şi mă taie în lungul maxilarului.

— Vrei în p....?

— Nu.

Îmi apucă iar mâna stângă şi mă taie cam în acelaşi loc, dar mai adânc.

— Eşti fată mare?

— Da. Te rog din suflet să mă laşi în pace! Te rog, nu-mi face rău!

Din parc se auzeau voci. Poate că era cineva cunoscut şi am să ţip. El mi-a ghicit gândurile.

— Dacă faci vreo mişcare, dacă ţipi, te leg de copac şi pun zece inşi să te violeze, aşa că stai în p..a mea cuminte! Clar?

— Da.

Am început să plâng. După ce am rămas singuri îmi spune ferm.

— Ridică-te!

— De ce?

— Taci în morţii mă-tii şi fă ce-ţi zic!

Mă ridc şi imediat primesc un pumn în burtă. Respiraţia mi s-a oprit. Încercam să respir, dar auzeam doar nişte gâfâieli ce-mi ieşeau din piept. Am stat aplecată puţin. M-a apucat de păr şi mă dădea cu capul de stâlp. Nu scoteam un sunet. Nimic. Durerea era cumplită. Ţineam ochii închişi să nu văd ce vrea să-mi facă. Simţeam că mi se scurge ceva pe faţă. Aveam sânge în gură şi în ochi. Nu mai simţeam durerea. M-a întors cu faţa la el. Pune lama pe un ochi. Mă atinge cu ea.

— Îţi scot ochii. Spune singură unde vrei. La sfârşit spui "*te rog!*", ai înţeles?

— Nu vreau nimic.

Mi-a dat cu pumnii în stomac până am căzut. Aveam gura deschisă. Când respiram îmi intra praful în gură. Simţeam cum pământul se lipeşte de limbă, de ochi şi de buze. Am simţit picioarele lui pe mijlocul meu. Mă lovea atât de tare cu pumnii încât durerea mă amorţise. Simţeam doar zgomotul picioarelor pe şolduri, pe spate, în burtă.

Capitolul 7

Ce alegi?

Pământul era rece. Burta îmi zvâcnea. Eram întinsă pe pietrişul de pe aleea din parc. Mă întrebam dacă visez, de ce nu pot să respir şi de ce mi se lipea faţa. Părul îmi intra în gură şi se amesteca cu praf şi sânge uscat. Ridic puţin capul, apoi cu frică ochii. În jurul meu nu era nimeni. Îmi aşez hainele pe mine şi mă îndrept către bulevard. Îmi era frică să nu vină după mine. Poate că e ascuns pe undeva şi râde. Mă voi trezi cu mâna lui în păr. Mă va lovi de toţi stâlpii. Am trecut strada şi am mărit pasul. Nimeni după mine, nimeni în faţa mea. Strada era pustie. La jumatea drumului văd un bărbat. Când era aproape de mine, îl simţeam cum mă priveşte. Se opreşte în faţa mea şi întinde mâna spre mine, dar fără să mă atingă.

— Ai păţit ceva?

— Nu, vă rog nu mă atingeţi! Locuiesc aici.

Omul m-a lăsat în pace. Mi-am continuat drumul până acasă plângând şi încercând să găsesc o explicaţie pentru mama. Am sunat la uşă. Aşteptam cu frică să-mi deschidă şi când mi-a deschis a rămas atât de mirată că nu ştia ce să facă mai întâi, să plângă ori să afle ce-am păţit. Întrebările veneau ca picăturile de ploaie, una după alta. Mai plângea până îi răspundeam, mă spăla, mă mângâia, apoi iar găsea câte-o întrebare.

— Elena, mamă, Elena... Ce-ai păţit? Vai de mine, vai de mine!

— M-au bătut unii când am ieşit din magazin. Au crezut că plec acasă cu banii după mine.

— Unde, mamă, te-au bătut? Nu era lume pe stradă?

— Nu, mamă, nu era nimeni. Ca niciodată, strada era goală. S-or uita toţi la filmul Dallas.

— Unde te-a bătut? Îi cunoşti?

— În spatele magazinului, între blocuri. Nu-i ştiu mamă. De unde vrei să cunosc un oraş întreg?

— Elena, eşti plină de sânge.

— Sunt şi mă strânge pielea.

A fugit după o cârpă la baie şi încerca să-mi şteargă faţa şi fruntea. Când mă ştergea mă durea în tot locul. Se deschideau rănile şi sângele continua să curgă din cap şi de pe frunte. Tăieturile de pe mâna stângă nu erau adânci dar erau multe şi mâna avea un aspect ciudat. Mama plângea mereu. Eu mă abţineam. Eram bucuroasă că sunt acasă.

— Of, of, Elena! Numai mamă să nu fii! Mă doare sufletul să te văd aşa.

— Şi pe mine mă doare, mamă.

— Cum te duci mâine la serviciu? Te vede lumea în halul ăsta...

— Mă duc la patron să-i spun că nu merg şi vedem ce-o fi.

— Poate că te lasă acasă măcar trei zile, că arăţi rău, Elena.

— Depinde de ce-o să spună patronul. Merg la baie.

— De ce?

— Să fac pipi.

Mama stătea în genunchi în faţa mea şi continua să mă mângâie. O minţeam, dar nici să-i spun adevărul nu am avut curaj. Ar fi plâns şi mai mult. Voiam să merg la baie să văd de ce mă simţeam udă şi rece.

— Mamă, ce faci? De ce vii după mine?

— Stau cu tine până faci.

— Ba nu stai nicăieri cu mine! Mă laşi?

— De ce nu vrei? Ori ţi-a mai făcut ceva?

Pe faţă disperarea i se mărea şi lacrimile îi curgeau şi mai tare.

— Nu, mamă, nuuu! Doar m-au bătut. Nu e suficient?

— Pe tine nu are voie să te bată nimeni. Dumnezeu îi bate pe toţi. Lasă, Elena, că...

— Mamă, fac pe mine. Hai că mă întorc repede!

Mi-am dat pantalonii jos. Erau uzi. I-am mirosit. Mirosea a pipi. Mi-am dat chiloţii jos. Erau plini de sânge. Nu ştiam de unde curge. Nu mă durea nimic. M-am băgat repede în baie să mă spăl. M-am spălat. Sângele se oprise. Eram gata şi mama mă aştepta la uşă.

— Ce faci la uşă mamă?

— Ce să fac, aştept să ieşi.

— De ce?

— Mi-e frică să nu faci vreo prostie, Elena.

— Ce prostie, mamă? Nu am destule? Ce-ar mai trebui să fac?

— Elena, mă doare sufletul în mine să te văd aşa... De ce, mamă, să te bată? Ce-au avut cu tine? Nu i-a văzut nimeni? Ce lume, ce lume, Doamne, să stea şi să vadă cum eşti bătută! Of, of!

— Lasă, mamă.

— Te mai doare?

— Nu.

— Îţi dau ceva de mâncare?

— Nu, mamă. Vreau să mă culc.

M-am întins în pat ghemuită. Îmi venea să zbier de durere. Simţeam în interiorul meu, în dreptul inimii, ca un tremur. Simţeam frică. Îi auzeam vocea. Îi simţeam mâna în păr şi lama cum intra în piele. Vocea lui se imprimase auzului "***...unde vrei, în gură? În gură? Să taci, un sunet dacă scoţi, te leg de pomu' ăla şi-i pun pe toţi din parc să ţi-o tragă peste tot... unde vrei?"*** Nu puteam să ţin ochii închişi. Îl vedeam, îl auzeam, îl

simţeam. În gură simţeam gustul sângelui şi pielea continua să mă strângă. Burta îmi zvâcnea. Nu aveam aer, aşa că am ieşit pe balcon. Cerul era senin. Linişte ca în mormânt. Priveam cerul ca o nebună. Priveam cerul şi când Cristi Woody mă trăgea de păr şi cât dura întrebarea lui "***spune, unde vrei?",*** apoi răspunsul meu „***nu vreau",*** o făceam privind cerul. Aceleaşi stele, aceeaşi durere, doar că pe balcon eram singură şi puteam să plâng fără să mă vadă nimeni. Am plâns până am început să sughiţ. Plângeam, sughiţam şi priveam cerul fără nicio putere. Mă întrebam dacă trebuie să merg la poliţie să spun adevărul şi Cristi Woody să plătească. Mă întrebam dacă trebuie să spun băieţilor din gaşcă adevărul. Dacă vor râde? Dacă mă vor respinge? Mâine, dacă mă bate iar? Trebuie să le spun băieţilor să mă apere.

Nu am dormit toată noaptea. Am încercat să-mi fac un plan pentru a doua zi. Dimineaţa m-am îmbrăcat şi m-am strecurat uşor din casă, fără să mă simtă mama. Se vedeau zgârâieturile pe frunte, pe obraz şi tăietura de lamă din zona maxilarului stâng. În jurul pometilor era roşu. Pentru ca mâna tăiată să nu se vadă, m-am îmbrăcat cu o bluză cu mânecă lungă. Părul l-am lăsat liber, în speranţa că nu va fi chiar atât de vizibil aspectul feţei.

Am decis ca primul drum să-l fac la firmă şi să-i povestesc patronului toată întâmplarea, apoi să-l rog să mă lase liberă măcar o zi să pot merge şi la poliţie. Pe drum m-am întâlnit cu un băiat care mă plăcea pe timpul navetei la Călăraşi. Era din Bora, un cartier micuţ, situat dincolo de râul Ialomiţa, vizavi de oraş. Era şmecher, dar mă respecta. Îmi spunea mereu că e fratele meu şi că rupe-n bătaie pe oricine care mă atinge cu vârful unghiei. Nu ştiu cum se făcea, dar tocmai în situaţia asta ne vedeam după o perioadă destul de lungă. Am întors capul în speranţa că nu mă va recunoaşte.

— Hei, hei, Elena! Măi, Elena mea, ce-ai păţit? Eu sunt Miki. Doar nu m-ai uitat?

— Bună! Ei, nu te-am uitat! Mă grăbeam şi mă gândeam la altceva. Acum mă...

— Ia, ia să văd, măi! Hei, ce-i aici, fată? Cine te-a lovit? Îl omor, să moară mama! Îl omor... Să-mi bag... Cine a dat, mă, în fata mea? Îl omor, să moară... Ptiu! Bă, mor de draci!

— Miki, stai, mă, calm! Ce te-a apucat? Ha, ha, ha! Am căzut pe scări.

— Pe dracu, mă, Elena, ai căzut pe scări! Hai, spune aici la frăţiorul tău numele mortului!

— Care mort, Miki?

— Ăla care te-a bătut, Elena! Îl omor, să moară mama, dacă nu-l omor!

— Am căzut pe scări, Miki, înţelege! Da?

— Băi, Elena, ia ascultă aci la mine. Eu am făcut box, da?

— Da, şi?

— Păi, ştiu mă ce e aia bătaie, măăă, Elena! Io te respect pe tine. Eşti finuţă, eşti frumoasă, mă, îngerul meu. Eşti un îngeraş mă... Spune, Elena, cine a pus mâna pe tine?

— Cristi Woody.

— Cristi Woody? Cine, măăă? Căcăciosu' ăla? Îi sparg capu', mă! Îi sparg familia, să moară mama!

Miki era foarte ataşat de mine. Arăta acum prea mult interes. Supărarea îl făcea la faţă mai negru şi figura i se transforma aşa de urât, încât îmi era frică de el. Deodată a devenit calm.

— Ţi-a mai făcut şi altceva? Elena, te rog, spune tot!

— Doar m-a bătut.

— Nu înţeleg de ce? Ce-a avut cu tine?

— Nu ştiu. Aşa i-a venit. Miki, nu te supăra, trebuie să ajung la serviciu.

— Bine, Elena, fugi! De Woody mă ocup eu, stai liniştită. Da?

— Da. Mulţumesc pentru grijă!

— Nu ai de ce. Eşti prea finuţă, mă, să te lovească cineva. Ţi-am spus de-atâtea ori să-mi spui cine te supără. Eşti ca sora mea. Am grijă de tine. Îi sparg pe toţi, dă-i în mă-sa, că ţi-i aranjează Miki!

— O să-ţi spun pe viitor. Hai că plec! Pa, pa!

— Pa, Elena!

Întâlnirea cu Miki m-a agitat şi mai tare. Violenţa apăruse brusc în viaţa mea. Continua să existe prin amintiri şi explicaţii. Eram pregătită? Ce va urma azi? Explicaţii. O zi întreagă de aduceri aminte.

— Bună dimineaţa! Şeful este în birou?

— Bună! Este, da' ştie că vii tu?

— Nu ştie, dar trebuie să-i vorbesc urgent.

— Cu ce problemă?

Secretara era toantă, enervantă şi se dădea mare. Pregătea o cafea şi când se apleca i se vedeau chiloţii. Sânii erau jumate pe-afară. Buzele aveau conturul până la urechi. Îmi vorbea cu spatele.

— Strict personală. Nu vă pot spune.

— Păi şi io cum îi spun dragă? Cum vrei să te primească?

— Vă duceţi şi-i spuneţi că a venit Elena Rodu cu o problemă foarte gravă. Doar atât.

Mă priveşte şi observă tăieturile de pe faţa mea.

— Iote! Da' ce-ai păţit fată? Doamne, cum arăţi!

— Am căzut pe scări.

— Da? Măi, dar e rău. Te doare?

— Sigur că nu. Haideţi, vă rog, spuneţi-i patronului că am venit!

Intră, interesată de problema mea şi grijulie după ce-mi văzuse rănile, în birou. Sigur spera să afle mai multe amănunte de la el. A ieşit în două secunde.

— Intră!

— Mulţumesc frumos!

Patronul era la biroul lui. Răsfoia nişte hârtii. Cu capul aplecat şi interesat de ceea ce

citea îmi vorbea.

— Intră, poetesa mea dragă!

— Bună dimineaţa! Îmi cer scuze că vin neanunţată, dar am o mare rugăminte pentru ziua de azi. Să mă învoiţi.

— De ce? Ce altă treabă ai?

— Trebuie să merg la poliţie să reclam un abuz şi nu ştiu cât va dura, de aceea fac apel la bunăvoinţa dumneavoastră să mă...

La auzul cuvântului ***abuz*** a ridicat ochii la mine, apoi instantaneu s-a ridicat în picioare şi a venit în faţa mea. Mi-a ridicat capul mai sus şi mai spre lumină şi mă studia în timp ce încercam să-l rog de-o zi liberă.

— Cine te-a bătut, mă?

— Un tip. Nu ştiu ce-a avut cu mine...

— Nu ştii pe dracu! Ba, ştii! Ia zi, cum îl cheamă?

— Cristi Woody, domnule.

— Când?

— Aseară, după program.

— Ţi-a făcut şi altceva?

— Doar m-a bătut.

— Spune adevărul! Acum mie îmi spui adevărul, nu mă abureşti. Clar?

— M-a bătut, domnule, până am leşinat. M-a bătut două ore, trei ore, nu ştiu. M-am trezit pe jos în parc, plină de sânge, pe faţă, pe mâini şi când am ajuns acasă aveam sânge şi-n chiloţi. Nu ştiu dacă mi-a făcut şi altceva. Chiar nu ştiu.

— Uite ce spun eu, mergi acum la poliţie şi-l reclami pe idiot, apoi mergi la spital să-ţi ia probe de jos. Te-ai spălat?

— Da.

— Off! Măi, nu trebuia. În p...a mea de situaţie!

— De unde era să ştiu, domnule? Nu păţesc zilnic să fiu bătută. De unde să ştiu ce urmează?

— Lasă, nu-i nimic. Nu te necăji. Doctorii îşi dau seama. Hai, mergi acum la poliţie. Stai acasă trei zile. Marţi mai vii la magazin, ai înţeles?

— Da, aşa am să fac.

Am plecat spre poliţie. Şi aici trebuia să explic. Am explicat cu lux de amănunte. Ziua părea să continue coşmarul. Nu aveam cum să uit, nici măcar o oră. Poliţistul mi-a dat o coală de hârtie şi a spus destul de trist:

— Scrie tot ce mi-ai povestit. Am o fată de seama ta. Ca tată, l-aş ucide. Scrie tot.

Am scris. Poliţistul mi-a spus să merg urgent la spitalul judeţean pentru a obţine certificatul medico-legal. Nu ştiam sigur unde trebuie să ajung, dar am ajuns la un cabinet cu un medic legist care m-a pus la un control ginecologic. Era pentru prima dată când mă consulta un medic ginecolog. Atitudinea lui faţă de mine era una rece. Întrebările lui erau

scurte şi reci. Totul mi se părea anapoda. Începusem să tremur de frică şi ruşine încă de la intrarea în cabinetul medical.

— Spune cum te cheamă?

— Elena Rodu.

— Ce-ai păţit?

Am povestit pe scurt bătaia şi leşinul.

— La poliţie ai fost?

— Da.

— Reclamaţie ai făcut?

— Da.

— Urcă sus. Te dezbraci prima dată şi pui picioarele aici.

Îmi crăpa obrazul de ruşine. Goală în faţa unui brăbat şi cu picioarele pe sus. Întârziam. Îmi venea să plec.

— Ce aştepţi fată?

— Nimic, doar că...

— Doar că ce? Hai, mai repede! Nu ai mai fost la ginecolog?

— Nu.

— Viaţă sexuală ai?

— Nu am.

— Ai făcut sex până acum?

— Nu am făcut.

— Câţi ani ai?

— 21 de ani.

Îi simţeam degetele. Mă atingea şi mă durea. Senzaţia de jenă îmi creştea. Îmi venea să vomit. Mă simţeam rău. Parcă eram un animal. Privirea doctorului, atingerea, întrebările... Inima mi se închidea şi-mi venea să plâng.

— Nu ai prieten?

— Nu am.

— De ce nu-ţi faci?

— Nu am timp.

— Lasă că dacă prinzi tu gustu', să vezi ce de timp îţi faci! E-he, aşa spuneţi toate la început! Marţi să vii după certificat. Următorul, să intre!

Vreau să mă întind în pat şi să nu mă mişc o lună. Nu vreau să mai vorbesc cu nimeni. În drum spre casă m-am întâlnit cu toţi cunoscuţii. Aceeaşi mirare, aceleaşi întrebări. Mama curioasă mă aştepta cu întrebări.

— Ce-ai făcut? Unde ai fost?

— La serviciu. Patronul mi-a dat liber până marţi.

— La şcoală te duci?

— Mă duc.

— Aşa, să te vadă lumea?

— Da, mamă, trebuie.

Deodată am simţit frica cum mă apucă de ceafă. Mâna lui pe mine, pumnul în burtă, lama cum se plimbă pe mine, sângele îmi curgea în gură, urechile pocneau de durere. Mă întind în pat şi plâng. Deznădejde. Simţeam sufletul gol. În dreptul inimii o durere. Un cuţit intra şi ieşea din mine. Mă întrebam continuu ***cum să fac să uit?***

Luni mă pregăteam în faţa oglinzii pentru şcoală. Am hotărât să o iau pe străzi ascunse. Aşa evitam oamenii. Ce-i voi spune Magdei? Adevărul? Magda îl iubea pe Cristi Woody. Le voi spune la toţi povestea cu scările. Nu au decât să creadă ce-or vrea. Înainte să ies pe uşă am băgat în geantă un cuţit. Eram hotărâtă să mă apăr. Dacă mă va urmări când mă întorc seara de la şcoală, dacă va pune mâna pe mine, îl voi omorî. Am spus asta şi poliţistului. Spunea că voi face puşcărie şi că mai bine să las legea să facă dreptate.

Mi-a fost frică toată ziua de luni, 16 octombrie. Drumul de la şcoală îl făceam cu o colegă care locuia mai departe de blocul meu. Dar, ca un făcut, nu a venit. Până acasă mi-am simţit inima cum bate puternic şi gălăgia de pe stradă parcă era mai mare faţă de alte zile.

Zilele au trecut greu. Parcă aveam de cap atârnată o piatră. Băieţii din gaşcă l-au prins şi l-au bătut zdravăn pe Cristi Woody. L-au băgat în spital. După ce-a ieşit din spital, la prins Miki şi la bătut bine. După aceea a plecat în armată. De la poliţie insitau să-l judece Instanţa Militară. Nu aveam chef de tribunal. Voiam să uit. Credeam că pot. Am decis să părăsesc oraşul după terminarea liceului, dar mai aveam aproape trei ani.

Patronul m-a mutat în depozitul de marfă. L-am rugat să-mi găsească alt loc unde să pot munci, pentru că, de la magazin, nu puteam ajunge la şcoală în fiecare zi. A fost de acord. Depozitul se afla la ieşirea din oraş, la o distanţă de circa un kilometru de mers pe câmp. Lângă depozit avea un restaurant, un lac şi ponei pentru deliciul vizitatorilor. Lângă depozit era herghelia de cai. Mergeam zilnic să-i văd şi mereu patronul mă prindea ba la cai, ba la ponei ori când furam maşina lui nea Fane şi făceam ture cu ea de una singură.

— Ce face poeta lu' tata? Ai terminat treaba în depozit? Ce-mi umbli unde nu trebuie? Ce faci la cai?

— Doar puţin şefu'. Doar puţin şi fug.

— Hai, acum stai, dar să nu te mai prind cu maşina, că intri dracu-n grajduri şi-mi calci caii! Lasă că mă iau de Fane.

— Nu, domnule, vă rog, nu vă luaţi de nea Fane! Săracu' se roagă de mine să nu-i iau maşina, dar îi fur cheile din buzunar. Aşa reuşesc să-l păcălesc.

— Mare figură eşti!

Când veneau tirurile din Turcia munceam pe rupte. Descărcam frigidere, saci cu zahăr, saci cu alune ori televizoare. Eram o echipă formată dintr-un şef ce nu făcea nimic, din Adriana şi Tomiţă. Eram trei persoane ce căram în depozit şi trei tiruri într-o zi. Uneori ne mai ajuta şi şoferul. El ne aşeza sacii în spate. Nu aveam timp să mâncăm. Când aveam

zile încărcate, patronul ne trimitea o tavă plină cu mici. Când uita mergeam eu în restaurant şi le ceream micii. Patronul le lăsase vorbă să-mi dea tot ce le cer. Aflasem de la un bucătar căruia-i scăpase vorba într-o zi.

— Ieri nu ai fost după mici.

— Da' ce şi ieri trebuia să-mi dai?

— A întrebat şefu' dacă ai venit după mâncare.

— Da? Când? Adică ieri? Dar ieri nu am avut tiruri.

— Nuu, mă, Elena, dar şefu' credea că mănânci şi tu ca omu', adică în fiecare zi.

— Ei, na! Da? A zis patronul aşa?

— Da. Cred că tu nu trebuia să ştii. Acum asta e, Dumnezeu cu mila!

— Stai liniştit. Nu suflu o vorbă.

Erau zile când descărcam marfă, electrocasnice, dintr-un tir turcesc într-un tir românesc. Maşinile se aşezau spate în spate şi noi trei, eu, Adriana şi Tomiţă, îmbrăcaţi doar în pantalon scurt şi maiou, uneori în sutien noi, fetele, mutam marfa dintr-o maşină în alta. Era sufocant. Căldura şi lipsa aerului ne leşina. Luam câte-o pauză de zece minute în care ne întindeam pe pământ cu burţile goale. La ora 16.30 plecam spre şcoală. În fiecare zi străbăteam pe jos un kilometru. De multe ori mă lua somnul în timpul orelor. Dacă vreun profesor mă întreba ceva, începeam să răspund filosofic şi bineînţeles mă trezeam dând răspunsuri de tot râsul. Am îndrăgit orele de filosofie. Profesorul era şi poet. Am început să scriu poezii, apoi i le-am arătat. Îmi spunea mereu să-mi caut un stil. Continuam să scriu haotic. Treceam prin toate genurile lirice şi o făceam destul de prost. Într-o zi, profesorul de filosofie mă invită la el acasă.

— Elena, poezia nu se scrie după ureche. Poezia vine din tine.

— Din mine scriu, domnule profesor.

— Nu aşa. Nu căuta cuvintele, nu le descrie, nu da amănunte. Dacă vrei, mă ofer să te ajut. Vino după ore la mine acasă. Vrei?

— Vreau, cum să nu?

— Uite, mâine seară la ora opt. E bine? Ai ore?

— Vin la opt, domnule profesor.

— Bine, te aştept.

Mă apucase frica în drum spre profesorul meu de filosofie. Mergeam să învăţ poezie. Locuia într-o garsonieră. Când am ajuns în faţa uşii lui, am rămas locului privind lung la clanţa uşii. Dacă se dă la mine? Dacă e psihopat? Începusem să gândesc la fel ca mama. Am bătut la uşă. Profesorul a deschis la fel de serios ca şi la şcoală.

— Intră, Elena! Ia loc.

Avea o cameră luminoasă. Nu avea bibliotecă. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi, aşezate într-o ordine liniară şi paralelă, matematic. M-am aşezat pe o canapea. Profesorul s-a îndreptat spre un raft, a luat o carte la întâmplare şi mi-a întins-o.

— Poftim! Citeşte aici un poem oarecare.

Nu am înţeles nimic din cauza emoţiilor. În timp ce citeam, profesorul privea pe fereastră. M-am liniştit. Am încercat să înţeleg poezia. Nu am reuşit.

— Am terminat, domnule profesor.

Îmi pune în faţă o coală de hârtie şi un creion.

— Poftim! Acum scrii cuvinte ce-ţi vin în cap. Oricare. Scrie patru, cinci rânduri de cuvinte.

Cuvintele dispăruseră şi ele. În minte veneau amestecate: cărămidă, morţi, cimitir, noroi, negru, frig, prostituată, câine, cer, nor, var, satisfacţie, talpă, dispoziţie, frige, faţă, urlă, piatră, apă...

— Am scris.

— Acum scrie un poem cu acele cuvinte.

Îmi vorbea privind în continuare pe fereastră. Începuse să-mi placă. Nu mă privea. Simţeam siguranţă. Primul cuvânt era cărămidă. Poemul a curs, am scris fără oprire. Cărămidă urâtă mă frigi / morţii se plimbă prin faţa mea / calc prin cimitir în tălpile goale / noroiul se prinde de talpă / un câine mă linge pe faţă / o prostituată se cere negrului / din cer cad pietre / urlă apa de durere / cimitirul mă cheamă / am o dispoziţie bolnavă / să mănânc var.

— Gata!

— Ia să vedem!

Citeşte calm. Urma să aflu un lucru important. Îmi doream să fie bine.

— Bine, Elena. Trebuie să citeşti mult, foarte mult. Nu ai un stil bine definit. Fiecare poet e unic. Tu cauţi şi nu te poţi opri. Încerci prea mult să prinzi într-o singură mână tot universul. Citeşte orice, scrie orice, oricând, oricum, apoi reciteşti ce-ai scris şi după ce te corectezi îmi arăţi. Tu poţi scrie poeme foarte bune. Părerea mea e că te avantajează poemele fără rimă şi ritm. Îţi place Shakespeare?

— Da, foarte mult.

— Ce-ai citit?

— Am citit destul, „Nevestele vesele din Windsor”, „Măsură pentru măsură”, „Mult zgomot pentru nimic”, „Zadarnicele chinuri ale dragostei”, „Visul unei nopţi de vară”, „Neguţătorul din Veneţia”, „Îmblânzirea scorpiei”, „Romeo şi Julieta”, „Iulius Caesar”, „Macbeth”, „Hamlet”, „Regele Lear”, „Antoniu şi Cleopatra”. Cam atât.

— Mai ai de citit din Shakespeare. Ce ţi-a plăcut din comedia lui?

— Din comedie mi-a plăcut „Îmblânzirea scorpiei”, dar şi „Nevestele vesele din Windsor”.

— Şi din tragedii?

— „Antoniu şi Cleopatra”.

— De ce asta?

— Îmi place Cleopatra, Egiptul antic şi îmi place pentru că ea a fost ultima din dinastia Ptolemaica.

— Dacă o placi aşa de mult ştii ce înseamnă numele ei în greacă?

— Ştiu. Înseamnă „gloria tatălui”.

— Foarte bine, frumos! Ce-ai mai citit?

— Am citit pe Virgilius şi Horatius.

— Cine te-a pus să citeşti poeţi latini?

— Nimeni. I-am citit de mult.

— Adică?

— Pe la 14 ani. M-a atras cultura lor.

Mă privea lung.

— Se înţelege acum de ce scrii astfel. Faci cum te-am rugat?

— Da, domnule profesor. Şi vă mulţumesc!

— Bun. Atât pentru azi. Ne vedem la şcoală cu ce ai lucrat.

Drumul până acasă l-am făcut cu zâmbetul pe buze. Eram fericită pentru ce urma să fac.

M-am înscris în cenaclul literar din Centrul Cultural „Ionel Perlea”. În fiecare luni seara ne întâlneam la cenaclu. Nu eram mulţi, în jur de nouă. Eu cu Amalia eram singurele fete, în rest erau băieţi. Cenaclul nu se ţinea mereu, interveneau şi alte activităţi, dar când se ţinea nu mai mergeam la şcoală. Era singurul lucru pe care-l făceam din plăcere. Când mi-a venit rândul să citesc poeziile mele am crezut că leşin de emoţii. Vocea îmi tremura, faţa îmi ardea şi în ochi aveam lacrimi. Domnul Bunoaica era cel care conducea cenaclul literar. Era blând şi calm. În incinta Centrului Cultural era o cafenea literară. Îmi plăcea să merg acolo sâmbăta şi duminica la o cafea, pentru că discutam ore în şir cu ziariştii şi cu un alt profesor de filosofie de la care învăţam din mers multe secrete ale scrisului, domnul Stan. După o perioadă de cenaclu, un coleg, Miron, îmi face cadou o carte de poezii Eugenio Montale.

— Cu ce ocazie?

— Pentru că tu scrii exact ca Montale.

— Cine e Montale?

— Nu ai citit Elenea? Nu pot să cred!

— Dacă citeam nu mai întrebam. De ce nu-ţi vine să crezi?

— Te vei convinge singură după ce citeşti. Vei şti atunci de ce mă mir acum. Nu pot să cred că nu ai citit Montale!

— Ce te miri aşa, că mă şi enervezi? Dar ce dracu’, sunt ultima din haită care nu a citit Montale?

— Elena, când îţi ieşi din fire, aproape că mă îndrăgostesc de tine. Scrii ca el. Cuvinte întregi de-ale tale sunt comune cu ale lui Montale. De-aia mă mir şi nu cred.

— Miron, uite care-i faza: de mine să nu te îndrăgosteşti, apoi dacă nu mă crezi nu-mi pasă, chiar nu am citit şi basta! Mă scoţi din sărite.

— De ce să nu mă îndrăgostesc de tine?

— Pentru că eu nu vreau.

— Dragostea nu vine când vrei tu.

— Ei, na! Dar când vine, Miroane, când vrei tu? Aşa se iubeşte? Vii în faţa mea şi spui: „madam, m-am amorezat de tine! Treci încoa' să te iubesc!" Şi io trec, nu contează că nu am nimic pour toi. Ha!

— Faci pe dura, dar şi tu mă iubeşti puţin.

— Chiar deloc.

— De ce, Elena?

— Eşti prietenul meu de la cenaclu şi doar atât. Nu te pot privi altfel. Nu eşti genul meu. Nu te supăra, dar tu pui întrebări şi eu îţi răspund cinstit.

— Nu mă supăr. Aştept să mă iubeşti.

— Treaba ta, Miroane. Ai să îmbătrâneşti singur.

Miron a tras speranţe la iubirea mea multă vreme. Mă privea fără să clipească. Dacă întâlnirea la cenaclu dura trei ore, Miron mă privea continuu. Era enervant. Mă obosea. Uneori îi scoteam limba, dar Miron privea dincolo de mine. Se oferea să mă conducă până acasă şi acceptam. Pe drum încercam să-i povestesc verzi şi uscate, lucruri mărunte fără valoare. Miron tot visa că într-o zi de luni îi voi spune că-l iubesc. Nu mi-a mai mărturisit iubirea. Se mulţumea că-l lăsam să mă privească. M-a privit până într-o zi când nu a mai venit la cenaclu.

— Unde e Miron, domnul Bunoaica?

— Acasă cu nevasta, cred.

— Care nevastă?

— A lui, că a mea e bătrână pentru el.

— Da' ce, Miron are nevastă?

— Of, Elena, tu nimic nu ştii! Sâmbătă a avut cununia civilă.

— Pe bune? Glumiţi? Hă, ce chestie!

— Tare pe bune, dragă Elenă!

Miron s-a însurat privind la mine aproape un an. M-a mirat tare mult vestea. Mă obişnuisem cu el.

Patronul avea obiceiul să mă trimită cu marfă prin apropiere. Prima pornire a fost la Râmnicu Sărat, cu nea Fane. Tot el a vorbit pe la depozite. Nu eram făcută pentru comerţ. Nea Fane comenta în maşină de fiecare dată când nu-i reuşea tranzacţia.

— Nu înţeleg de ce ţi-e frică. Nu-ţi taie nimeni capul. Mă trimiţi pe mine, om bătrân, să fac afaceri. Mergi tu la următorul depozit.

— Nu merg, nea Fane. Nu merg şi gata!

— De ce te trimite pe tine, nu ştiu! Nu eşti bună de merceolog. Aici trebuie să ai tupeu, frate, nu aşa ca tine. Te uiţi pe geam şi scrii poezii. Auzi la ea, i-e frică de oameni! Aşa ceva n-am mai pominit.

— Uite, bre, pomini la mine!

— Ce mă fac io cu tine, nu ştiu. De ce te-o mai trimite şefu', iar nu ştiu, că nimica nu faci în delegaţie.

— Ce să te faci, nea Fane, mă suporţi. Păi zi şi mata, dacă-i zic la şefu' „nu merg", mă dă afară. Dacă-i zic „nu ştiu", zice că o să învăţ. Ce să fac?

— Aşa e. Lasă că vinde Fane marfa. Pe tine te iau ca muşcată-n geam, deh!

— Hai, bre, că trece! Te descurci.

— Ce dracu să fac! Trebuie să mă descurc, altfel ne dă afară pe amândoi.

Aşa era. Până la urmă reuşea să vândă toată marfa şi şeful mă lăuda. Crăpam de ruşine în faţa vecinului Fane, dar convenisem să ţinem secret ce facem în curse.

Într-o zi au venit patru tiruri cu marfă. Patronul a spus că nimeni nu pleacă acasă până nu terminăm de descărcat. De dimineaţa şi până seara la nouă am cărat în depozit saci, cutii şi lăzi. Eram atât de obosită că-mi venea să plâng. În ziua aceea nu am fost la şcoală. La ora nouă mama mă aştepta acasă şi eu încă mai căram la marfă. Directorul de la economic, domnul Cristi Popescu ne-a păzit toată ziua. Era soţul unei doamne de la personal, doamna Carmen, ce-mi fusese profesoară de sport la şcoala generală. Domnul Popescu făcea glume şi încerca să intre în vorbă cu mine. Din politeţe îi mai răspundeam, dar glumele lui erau de prost gust. Când am terminat treaba, am mers în depozit să mă schimb şi să merg spre casă. El a venit după mine. M-a rugat să rămân afară un minut cu el.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. Rămâi puţin până pleacă colegii tăi.

— Dar e târziu, domnule Popescu. Sunt foarte obosită şi vreau să plec.

— Hai, măi, că te duc eu acasă cu maşina.

— A, nu, nu! Voi merge cu Adriana şi cu Tomiţă.

— Adriana unde stă?

— Vizavi de blocul meu.

— Atunci, spune-le să plece! Tu mergi cu mine.

Deodată am simţit frică. În faţa ochilor l-am văzut pe Cristi Woody în pielea lui Dan Petrescu. Aceeaşi privire, acelaşi ton, iar eu aveam aceeaşi supunere. Mâinile şi picioarele începuseră să-mi tremure şi mai tare.

— Nu vă supăraţi, domnule director, dar vă refuz. Acum vreau să plec acasă cu prietenii mei.

— Măi, fată, ascultă aici la mine: dacă nu mergi cu mine să-ţi vorbesc, te dau afară. Ai înţeles? De mâine nu mai vii aici. Spune ce alegi?

Trebuia să aleg. Iar. Mă va bate? Mă va viola? Aveam nevoie de serviciu.

— Bine, le spun să plece.

Adriana îşi făcea griji, dar nu avea ce-mi face. În maşină îngheţasem de frică. El era calm, zâmbea şi conducea cu o singură mână. Fuma. Ţinea mâna pe geam. Scutura scrumul ca şi cum era greu şi-l deranja. Era calm şi ironic.

— Îţi propun ceva. Eşti atentă la mine?

— Da.

— Îmi place de tine.

Trăgea din ţigară, ţinea fumul în el, apoi îl scotea cu un oftat plictisit.

— Nu spui nimic, Elena?

— Vă ascult, domnule.

— Se spune ***„vă ascult domnule director”,*** ai înţeles?

— Da.

— Spune!

— Vă ascult, domnule director.

— Dacă eşti fată cuminte şi mă asculţi, eu vreau să mă culc cu tine. Tu vei face ce spun eu. Dacă nu vrei, îmi spui. Nu mă supăr, dar mâine îţi dai demisia. Nu spui la nimeni de ce. Dacă aud o vorbă, te omor! Eşti un microb faţă de mine. Te omor cu mâna mea. Deci, ai înţeles? Nu-mi faci probleme. Clar? Ce alegi?

Vocea lui Cristi Woody mă bântuia. Auzeam aceleaşi cuvinte. Mă cuprinsese o stare de leşin. Trebuia să dau un răspuns. Ce să aleg? Offf, Doamne!

Capitolul 8

Decizia

M-a condus cu maşina până în faţa blocului. A oprit motorul, şi-a aşezat ceasul pe mână mai bine, apoi a pus braţul întins pe scaunul meu. Un ghiul îi atârna de-un deget. La gât avea un lanţ gros de aur.

— Aştept răspunsul. Ce-ai hotărât?

— Mâine îmi dau demisia.

— Nu te mai gândeşti? Ce faci fără loc de muncă? Hă?

— M-am gândit şi v-am dat răspunsul.

— Final?

— Da.

— Auzi, sunt şi io curios... Întreb aşa ca prostu'. Până la urmă de ce nu vrei să te culci cu mine? Oi fi fată mare !

— Nu e treaba dumneavoastră cum sunt, domnule Petrescu. La revedere!

Văzând că am deschis uşa, brusc mă apucă de braţ şi mă trage în maşină cu forţa. Printre dinţi se aude o înjurătură: „***în morţii mă-tii***!"

— Unde pleci, mă? Unde, mă? Unde?

Mă brusca cu mâna de umăr.

— Ai cerut voie să pleci? Spune, nu sta ca muta! Spune!

— Vă rog, îmi daţi voie să plec?

— Ieşi din maşină! Mâine să depui demisia la Carmen. Băi, fată, fără explicaţii, fără lacrimi, fără să sufli o vorbă, ai înţeles? Bucăţi te fac dacă spui un cuvânt.

— Da, domnule. Nu spun.

Când a luat mâna de pe mine, am ieşit. Nu era nimeni afară. Ceasul era aproape zece seara. Nu am intrat direct în casă. Am rămas în scara blocului şi am plâns. După mai mult de 12 ore de cărat marfă, această propunere m-a obosit şi mai rău. Nu reuşeam să mă stăpânesc. Plângeam cu sughiţuri. Mă pregăteam să intru în casă doar obosită, nu şi plânsă. Mama mă aştepta cu mâncarea caldă.

— Hai, Elena! Unde umbli ca o nebună până la ora asta?

— Sunt ruptă, mamă, de oboseală. Mă faci nebună? Uită-te la mine cum arăt! Ai habar ce-am făcut de la ora şapte? Să nu mă mai faci nebună, ai înţeles?

— Să nu-mi spui tu mie că până acum ai muncit, că nu te crez!

— De ce nu crezi?

— Nu te crez. N-ai cum să munceşti de azi dimineaţă întruna. N-ai cum.

— Să mă laşi în pace, ai înţeles? Nu am nevoie de mâncarea ta. Eşti cu gura pe mine

toată ziua. Toată ziua. M-am săturat!

Am aruncat lingura pe masă şi am plecat în dormitorul meu. Mama a comentat multă vreme prin casă. Am stat cu perna pe cap până am adormit, cu gândul la mormăiala ei şi la grija zilei ce urma. Demisie, căutarea unui alt loc de muncă, plus explicaţiile pe care trebuia să i le dau mamei. Ca să pot adormi, căutam amintiri frumoase. Imaginile din copilăria mea erau ca de granit. Lacrimi, griji, icoana la care mama plângea, frica de grijanie, frica de oameni şi de câini, auzeam geamuri sparte, vedeam găini moarte, o zi de duminică şi sarmale pe sobă. O amintire plăcută. Eram singură în bucătăria de iarnă. Mama mergea în fiecare duminică la biserică. Pe soba cu lemne, a lăsat să fiarbă sarmale. Cred că era Crăciunul. Mi-a spus să bag câte un lemn când se termina focul, dar nu multe, ci doar unul câte unul. Aşteptam în pat privind prin uşa sobei să văd când se stinge flacăra. Ridicam capacul la oală şi trăgeam pe nas aburul de la sarmale. Mai lipeam nasul pe geam, privind la zăpadă. Nu vorbeam zile în şir. Priveam tabloul tatei şi părea că râde la mine. Nu am avut brad de Crăiun. Nici cadouri nu am avut. Nu ştiam că lumea împodobea brazi. Nici de Moş Crăciun nu am auzit. Când ne-am mutat la tatăl meu vitreg aveam opt ani. Am văzut că sărbătorile de iarnă sunt altfel. Aveau miros de cozonaci, cârnaţi, carne de porc pregătită în mai multe feluri. Şi colindătorii erau mai mulţi. Tata, Marin Alecu, îmi facea câte un mic cadou, ceva dulce. Cu mama, singure într-un oraş cu străini, nu pregăteam Crăciunul cu brad şi nici cu cadouri. Doar că acum aduceam şi eu bani, iar Crăciunul era aşteptat cu toate bunătăţile.

Am ajuns la biroul Personal înaintea doamnelor de-acolo. Doamna Carmen, soţia directorului Dan Petrescu, s-a mirat văzându-mă la uşă.

— Bună dimineaţa, doamnă Carmen!

— Bună dimineaţa, Elena! Ce e cu tine, dragă, cu noaptea-n cap?

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Cum să nu. Vorbim. Haide, intră!

Am intrat în biroul dânsei. Voiam să-i spun adevărul. Am deschis gura hotărâtă să-i spun: ***doamnă Carmen, soţul dumneavoastră, aseară, a spus că mă omoară dacă vă spun ce vă spun acum şi a spus că...*** Nu am putut. Mă privea cu drag.

— Vreau să-mi fac lichidarea şi să plec de la firmă.

— Dar de ce, Elena? Ai găsit în altă parte?

— Nu am găsit. Aici e foarte mult de lucru şi nu mai pot, plus că mă oboseşte şi şcoala.

— Cu mama ta ai discutat? Ea ce spune? Ştii că vă este foarte greu şi aşa.

— Ştiu, doamnă Carmen, dar nu mai pot. Vă rog să mă credeţi.

— Elena, hai că merg să vorbesc cu şeful. Vedem, poate mergi în altă parte unde este mai uşor. Ştii că patronul ţine la tine şi te protejează.

— Ştiu foarte bine.

— Uite ce te rog, mergi acum la depozit şi lucrează până când o să trimit pe cineva după

tine care să-ţi spună noutăţi, adică rezultatul discuţiei mele cu patronul, referitor la decizia ta de a pleca. Dacă nu găsim o soluţie, îţi propun să mergi în concediu. Ai dreptul la două săptămâni. Eu nu sunt de acord ca tu să pleci. Ştiu eu ce zic!

— Bine, doamnă Carmen, aşa voi face. Vă mulţumesc pentru ajutor!

— Nu ai de ce, Elena. Cu drag te ajut.

Am mers în depozit, cu frica să nu mă întâlnesc cu directorul Petrescu. Ce maşină auzeam că se opreşte la depozit mă ascundeam după cutii. Lui Adriana şi Tomiţă le povestisem tot ce vorbisem cu Petrescu. Au rămas înmărmuriţi. Adriana îmi tot punea întrebări.

— Ce-ai să faci? Pleci?

— Nu ştiu, Adriana. Nu vreau să plec. Am nevoie de serviciu, dar nici să mă prostituez nu vreau. Dacă nu mă lasă în pace, voi pleca.

— Elena, mergi la patron şi spune-i că ţi-a propus să te culci cu el, că doar nu Petrescu te-a angajat să te dea afară!

— Asta aşa e, dar cum rămâne cu ameninţările lui că mă omoară?

Şi astfel se făcu linişte. Nu se găseau alte soluţii decât aceea de a pleca. Am aşteptat răspuns de la doamna Carmen până la ora trei după amiază, când a venit un băiat cu un bilet în care scria să plec în concediu de odihnă pentru trei săptămâni. Adriana şi Tomiţă vroiau şi ei concediu. Mă rugau să-i aştept câteva zile acasă apoi să ne facem planuri să mergem undeva la munte. Bucuroasă, am fost de acord. Urma să-i aştept să-şi facă cererile de concediu şi să planificăm plecarea la munte. Am plecat la Bucureşti pentru trei zile, să-mi fac rost de rucsac şi să mă odihnesc la surorile mele. Când m-am întors de la Bucureşti, Adriana şi Tomiţă mă aşteptau să stabilim plecarea spre munte. Era pentru prima dată când plecam în concediu. Aveam emoţii. Tomiţă era pregătit cu hărţi şi cu o listă de cumpărături şi de lucruri pe care trebuia să le avem în rucsac.

— De ce ne trebuie lumânare şi chibrit?

— Pentru că mergem cu cortul şi e necesar să avem de toate la noi.

— Tomiţă, dar avem lanternă!

— Elena, tu pune în rucsac ce ţi-am pus pe listă. Stăm o săptămână. Ştiu de ce spun aşa.

Dimineaţa la ora 4.30 am plecat spre gară, echipată de căţărat pe munţii patriei. Destinaţia a ales-o Tomiţă, că el mai fusese la Piatra Mare. Tot drumul, care a durat câteva ore bune, l-am întrebat verzi şi uscate, cum dormim, cum mâncăm, cum urcăm, dacă plouă, dacă sunt urşi, încât bietul băiat nu mai ştia cum să-mi explice să înţeleg. La halta Timişu de Jos am coborât. Aerul mă ameţea. Curat, rece şi deosebit. Mă aflam în altă lume. Simţeam libertatea în sânge. Eram fericită.

— Acum mergem pe jos pe DN1.

— Ce înseamnă DN1 Tomiţă?

— Elena parcă vii din altă lume. DN înseamnă drum naţional.

— Pe bune? Şi de ce spui că vin din altă lume, scrie de DN prin cărţi? Toată lumea ştie

ce înseamnă?

— Cam da. E o chestie logică.

— Îhî, înţeleg. Ei uite, măi Tomiţă, că e prima chestie logică de care mă lovesc, na!

Aveam emoţii, de parcă muntele mi-ar fi fost iubit. Era doar Piatra Mare, un munte din sudul depresiunii Braşov. Conta prima întâlnire cu el, cu muntele. Simţeam deja iubire deosebită. La poalele masivului se zărea pădurea de fag. Imediat ce-am început să urcăm, verdele mă inunda şi aerul mă îneca. Diversitatea de plante crea un tablou rupt din rai. Poienile din pădure erau pline de plante: păiuşul roşu, campanule, genţiene şi margarete.

— Tomiţă, la ce altitudine se află Cabana Piatra Mare?

— 1635 de metri.

— Da? Eu parcă ştiu că pe la 1703. Poate mă înşel.

— Sigur te înşeli, Elena.

— De ce sigur, mă?

— Pentru că mergi pe munte pentru prima dată. Eu ştiu mai bine. Am fost nu ştiu de câte ori.

— L-ai măsurat, te pomeneşti.

— Nu, dar ştiu toţi munţii. Ce munţi cunoşti tu?

— Din cărţi, pe toţi. Nu am făcut cunoştinţă cu vreunul până acum, dar sper să ne iubim.

— Cu cine să te iubeşti?

— Cu muntele, băi, Tomiţă!

Oboseam. Nu eram obişnuită cu urcatul pe munte. Urcam pe bandă galbenă. Când am ajuns la „Şapte scări", mi-am lipit mâinile de zidurile ude şi le priveam lung. Răcoarea apei mă ameţea de senzaţii noi. Simţeam inima fericită. Sufletul vibra. Apa, pietrele, verdele, pământul, lemnul, toate aveau miros de rai. M-am îndrăgostit. Degetele îmi îngheţaseră de la apa rece. Stropii ajungeau în ochi. Îmi plăcea să...

— Elenaaa!

— Da.

Adriana mă trăgea de rucsac şi mă striga întruna.

— Elena, ce faci Elena? Hai să mergem.

— Mergeţi voi. Mai stau puţin aici.

Tomiţă, precum un cocoş bătrân de munte, replică ironic şi sarcastic.

— Sigur, Elena, că te lăsăm. Noi mergem cu taxiul până la următoarea stradă. Ăsta e munte, nu oraş. Hai, mişcă!

— Băi, ăsta, cui spui tu ***mişcă***? Ce, nu poţi să mai stai cinci minute?

— Nu, pentru că trebuie să ajungem la Prăpastia Ursului să...

— Unde mă? Acolo să mergi tu.

— Acolo întindem cortul, Elena. Poate nu ştiai.

— Nu ştiam, că nu mi-a spus nimeni şi nici n-am visat. La ştiri nu mă uit, în ziarul local nu zice dom'le nimica, ce idioţi, aşa că, de unde vrei, mă, să ştiu?

— Ştiai că mergem cu cortul.

— Iote că ştiam, şi?

— Şi de ce te vaieţi?

— Pentru că pui cortul în gura ursului. Alt loc nu găseai?

— Nu, Elena. Dacă e să vină ursul, vine şi aici, acum...

— Vai de mama mea! Aici, aici?

— Da, Elena. Acum o luăm pe triunghi albastru.

Astfel am virat la stânga în pădure, spre Prăpastia Ursului. Priveam în toate părţile şi parcă vedeam că se mişcă ceva. Peste tot în jurul meu vedeam şi auzeam urşi. Am dat de un râu între stânci. Era loc de întins cortul şi am hotărât să ne instalăm pentru că se lăsa noaptea şi nu mai vedeam să facem nimic.

— Aici este Prăpastia Ursului?

— Nu. Dar e pe-aproape.

Cortul a fost uşor de montat. Am mâncat conserve în jurul focului, lângă apă. La început mi-a plăcut zgomotul ei, dar mi-am dat seama că nu pot adormi. Era foarte frig. Adriana şi Tomiţă se pupau. Oare de ce? Ea era căsătorită, avea un băieţel de patru ani. Tomiţă era burlac. În cort, lângă mine, atmosfera se încinsese între cei doi.

— Voi ce faceţi acolo? Vă pupaţi?

— Da.

Tomiţă a fost gentleman şi a răspuns simplu.

— Vreţi să încetaţi? Nu bănuiam că voi doi...

— Dormi, Elena! Noi doar ne încălzim.

— Da, vă încălziţi până vă terminaţi. Daţi-o dracu' de găleată! Sunteţi nesimţiţi amândoi.

Dimineaţa am făcut baie în râu. Când cei doi încă dormeau, admiram peretele de piatră care ne fusese scut toată noaptea. Era aşa de înalt încât părea că atinge cerul. Răcoarea dimineţii mă liniştea. Când Adriana şi Tomiţă s-au trezit, au ieşit din cort, s-au spălat şi au început să mănânce, ca şi cum eu nu eram cu ei. Fără să-mi vorbească, am strâns cortul, ne-am făcut rucsacii şi am pornit către cabana Piatra Mare, pe Drumul Familiar. Era uşor de urcat. Urmăream banda roşie. Pădurea de brad era de basm. Măcrişul şi feriga forma covor continuu. Rupeam cea mai mare ferigă şi-mi făceam aer cu ea. Apoi găseam alta, şi mai mare, pe care o rupeam. După pădurea de brad a urmat pădurea de molid, întunecoasă şi rece. Nu am zărit niciun animal. Într-o poiană, aproape de cabană, un şarpe lenevea în mijloc de potecă. Adriana a fugit, Tomiţă l-a ocolit, eu m-am apropiat uşor de el şi l-am privit. Părea mort. Nu-mi era frică să-l ating. Am întins mâna spre şarpe, însă când eram aproape să-i simt răceala Tomiţă şi Adriana au ţipat la mine. De sperietură am căzut în fund.

— Elena, nuuuu!

— Vai de mine! Ce urlaţi, măi, aşa? Nebunilor! Am căzut.

— Nu pune mâna! Ăla e şarpe, Elena, ce naiba! Pleacă, fată, de-acolo! Spune-i Tomiţă să plece, că io leşin aici de frică. Aoleu!

— Ce să spun, dragă, te-o mânca un şarpe!

— Are dreptate Adriana. Hai, lasă-l în pace!

— Băi, dar voi sunteţi duşi de cap! Îl las, băi, dar nici nu l-am atins. Ţipaţi ca doi apucaţi. Speriaţi toate animalele. Doamne!

— Hai să băgăm tare până la cabană!

— Băgăm, Tomiţă. Spune şi la iubita ta să bage la compas că merge ca un melc.

— Aud ce spui. De ce nu-mi spui mie, direct? De ce prin Tomiţă?

— Pentru că aşa ai făcut şi tu la faza cu şarpele: ***„spune-i Tomiţă să plece că io leşin."***

— Vreţi să nu vă mai certaţi?

— Tu de ce te bagi, Tomiţă? Asta e lăbăreală de gagici. Vezi tu de potecă, să nu care cumva să greşeşti traseul. Haide, haide, mişcă!

— Uneori eşti aşa de dură, măi Elena. Greşeşti.

— Să taci, să mergi, să taci. Nu mă interesează părerea voastră.

Şi a tăcut. Până la cabană nu am mai scos o vorbă. Toţi trei urmam poteca cu gândul la mâncare. Cel puţin mie îmi era o foame de lup.

Când am ajuns la cabană m-am lungit pe pământ de fericire. În sfârşit puteam să dorm şi să lenevesc în mijlocul naturii atât cât voiam.

Vechea cabană era o ruină. A ars şi au rămas din ea doar zidurile de cărămidă. Lângă ea se construia o altă cabană. Se cazau turişti, dar noi am preferat cortul pe care l-am aşezat lângă cabana arsă. Noaptea am dormit buştean. Ziua, prietenii mei, Adriana cu Tomiţă, făceau plimbări prin pădure. Rămâneam singură. Nu mă mişcam din faţa cortului.

Cabanierii erau de treabă. Veneau să mă întrebe ce mai fac, de unde suntem şi cum e plimbarea la munte. Uneori le mai dădeam ţigări. O singură plimbare am făcut până la Peştera de Gheaţă. Am luat traseul în jos, pe unde venisem la cabană, pe bandă roşie şi din prima poiană am luat-o în dreapta spre Bunloc. De aici vegetaţia era şi mai deasă. Când am ajuns la Peştera de Gheaţă am avut o mare dezamăgire, pentru că nu am putut intra în ea din mai multe motive. Primul, că Adrianei îi era frică. Al doilea, că nu aveam lanternă şi nu aveam încălţămintea adecvată. Lanterna rămăsese fără baterii. Atât cât am apucat să văd, într-un moment de iluminare cu lanterna, peştera era precum o mare gaură neagră, un haos. Am făcut cale întoarsă până la cabană. Cei doi au rămas în urmă. Când am ajuns la cort cabanierii m-au întrebat cum a fost. Le-am povestit dezamăgirea, apoi am urcat pe Piatra Scrisă. Acolo, în vârf, simţeam că sunt mare şi că stăpânesc lumea. Închideam ochii şi mă lăsam bătută de vânt. Îmi imaginam cum plutesc. Visam ce voiam. Amintirile din copilărie nu ajungeau până aici. Eram fericită. Iubeam muntele.

— Mâine dimineaţă plecăm.

Tomiţă era hotărât. Eu voiam să mai rămânem.

— De ce nu mai stăm? Îmi place aici.

— Mergem şi în alte locuri.

— De exemplu?

— Mergem la Predeal.

Zis şi făcut. Dimineaţa m-am trezit cu un rucsac cât doi. Tomiţă a pus în al meu şi din rucasul Adrianei, pe motiv că ea este pe ciclu şi o doare burta. Nu poate să care greutate. Nu am spus nimic. Afară era o ceaţă că-ţi băgai degetele în ochi fără să vrei. Cabanierii mă sfătuiseră de seara să urmăm un traseu mai simplu, nu cum voia Tomiţă, să urcăm vârful Piatra Mare, apoi să coborâm. După ce mi-am luat rămas bun de la bunii mei prieteni cabanieri, i-am urmat pe cei doi amici. Am trecut de Piatra Scrisă şi trebuia să o luăm în stânga, pe un traseu ce ducea spre o stână. Aveam doar de coborât. Nu m-am înţeles cu Tomiţă, aşa că am urmat traseul spre vârful Piatra Mare. Traseul era alunecos, ceaţa intra în oase, rucsacul mă tragea în spate... Era groaznic de greu.

— Mergi, mă, mai încet! Nu vezi ce-i afară? Rămân în urmă şi vă pierd.

— Mişcă-te, Elena, că nu stăm după tine!

— Ba trebuie să staţi, că mi-aţi umplut rucsacul cu lucrurile voastre.

— Ţine pasul cu noi şi nu te mai văita atât!

— Bă, da' şmecher eşti! Adriana normal că merge fluierând. După ce că are doi metri înălţime, mai merge şi cu mâna-n cur. Puteai să-i dai o umbrelă să nu se umezească până jos.

— Comentezi cam mult.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Să nu mai comentezi.

— Că ce?

— Că-ţi iau rucsacul şi mergi singură dacă eşti a dracu'.

— Să nu te caci pe tine, Tomiţă!

Nici nu am apucat să termin propoziţia, că am căzut. În stânga mea era o gaură plină cu ceaţă, în dreapta mă atingeam de ierburi. Am încercat să mă ţin de ele şi astfel nu mi-am pierdut echilibrul prea mult în stânga. Voiam să mă ridic, dar rucsacul mă trăgea în spate. Tomiţă a venit spre mine înjurând. Îmi trage rucsacul şi-l pune peste al lui.

— Ce faci, mă? Nu eşti normal? Pe cine înjuri?

— De-acum eşti pe cont propriu.

Mă duc la el şi-l împing cu mâinile în piept.

— Fraiere, nu pleci aşa. Îţi iei ce-i al tău din rucsac şi pleci.

— Elena, nu dai în mine! Nu-ţi dau nimic din rucsac!

— Băi, fraiere, nu mă înjuri, altfel te trimit şi eu în mă-ta, că o meriţi prostule! Mă laşi pe munte aşa?

— Ţi-am zis să taci, nu ai tăcut. Să te văd cum ajungi acasă.

— O să mănânci bătaie în Slobozia. M-aţi folosit doar ca să vină Adriana, pentru că ea e măritată şi nu o lăsa doar cu tine. Proştilor, uitaţi că sunt vecină cu ea. Mă va vedea mă-

sa, tac-su, bărbatul ei... Să vă văd cum scoateţi cămaşa.

— E-te fleoşc!

— Oricum mănânci bătaie, Tomiţă, când ajungi în oraş.

— Mor de frică.

Au plecat. Am rămas în loc privind la ei. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. Am rămas singură în pădure, cu mâinile goale în ceaţă. Frica punea stăpânire pe mine. Încotro s-o iau? M-am hotărât să mă întorc la cabană. Am urmat traseul pe care-l parcursesem până la incident. Era haotic. Parcă toate erau străine. Poteca mi se părea străină. Aveam senzaţia că nu mergeam bine. Ceaţa era şi mai deasă. Am început să plâng. În faţă vedeam un castel. Era Dumnezeiesc de frumos. L-am privit lung. Poate că murisem şi eram în cer. Nu văzusem un astfel de castel pe munte. În stanga şi-n dreapta ceaţă, în faţă castelul. Plângeam şi priveam. Deodată îmi dau seama că nu e real şi că e un semn ori ceaţa se joacă cu mine. O iau la stânga. După ceva timp am dat de ruina cabanei arse. Am intrat în ea, m-am aşezat jos şi-am început să plâng tare, în hohote. Câinele ciobănesc german al cabanierilor, de care îmi era frică, pentru că mă lătra de fiecare dată când mă apropiam de cabană, a venit lângă mine şi mă lingea. Mă împingea cu botul în picior, făcea câţiva paşi înspre cabană apoi iar se întorcea şi mă lingea. Plângeam şi mai tare simţind afecţiunea câinelui. A plecat de lângă mine lătrând până la cabană. Lătra nebuneşte până au ieşit cabanierii afară. Îi auzeam şi mă rugam să nu vină la mine.

— Ce e, Rex?

— E ceva. Uite cum latră! Se duce spre cabana arsă. Uite, e ceva acolo! Rex asta vrea să ne spună.

— Ce să fie?

— Hai să vedem!

Auzeam paşii lor şi pe Rex tot mai aproape. Mi-am băgat capul între picioare. Poate că, dacă mă fac destul de mică, nu o să mă vadă. O mână pe cap m-a făcut să mă ridic.

— Hei, Elena, ce-i cu tine aici? De ce plângi? Unde sunt prietenii tăi?

O chema Gina. Ea conducea toată activitatea la cabană. Lângă ea se aflau şi colegii ei, Nicu şi Bao.

— M-am certat cu Tomiţă. Mi-a luat rucsacul şi a plecat cu Adriana.

— Pe unde au luat-o?

— Spre Vârful Piatra Mare. L-am rugat să urmăm traseul propus de voi, dar nu a vrut.

— Şi unde te-a lăsat?

— Nu ştiu exact. Am mers cam 30 de minute după ce-am trecut de Piatra Scrisă.

— Nu ţi-a dat nimic din ce era al tău? Bani, buletin?

— Nu, nimic.

— Hai în cabană! Trebuie să te schimbi şi să bei un ceai. Eşti udă, nu poţi să rămâi aici.

— Nu vin. O să plec pe jos. Cu ce să vă plătesc?

— Hai, măi, termină! Cum să te lăsăm în halul ăsta? Oameni suntem. Hai sus!

Am intrat împreună în cabană. Mi-au dat ceai şi lucruri să mă schimb. Până seara discuţia a fost în jurul acestei întâmplări. M-am culcat devreme. M-au întrebat unde vreau să dorm. Nu aveam pretenţii, am spus că pot dormi undeva şi singură. Am dormit într-o cameră la etaj cu mai multe paturi. Cred că erau 20 în total. Mi-au oferit pături, pentru că noaptea se lăsa foarte frig. Când eram pe punctul de a adormi auzeam tropăit. Încontinuu. Nu bănuiam ce era până când am simţit cum merge pe mine un şobolan. M-am înfăşurat în trei pături, de sus până jos. Când rămâneam fără aer, scoteam mai întâi mâna să văd dacă nu cumva vreun şobolan stătea alături gata să intre sub pătură. Toată noaptea a fost o tropăială pe cinste. Cum s-a luminat, am fugit în bucătărie. Cabanierii erau deja la treabă. Ceaiul pe foc, lemne tăiate, mâcarea pentru prânz o pregăteau încă de pe acum.

— Bună dimineaţa!

— Hei! Bună dimineaţa, Elena! Cum ai dormit?

Toţi trei cabanierii au început să se privească între ei şi să zâmbească.

— Cum se doarme într-un maraton de şobolani. De ce m-aţi lăsat acolo dacă ştiaţi?

— Tu ai vrut să dormi singură.

— Da, dar nu ştiam ce ştiaţi voi. Mai bine dorm afară cu Rex. Acum pic de somn.

— Vrei un ceai?

— Da, mulţumesc!

Am lucrat la cabană timp de cinci zile. Munceam cu plăcere. Cel mai mult mi-a plăcut să tai lemne. Pentru prima dată am mâncat bulz pregătit de ciobanii de la stână. M-am hotărât să plec în aceeaşi zi cu un prieten al cabanierilor, Adi, de la Timişoara. Gina mi-a dat 70 de lei, bani pentru biletul de tren. Ne-am făcut schimb de adrese şi am promis Ginei că voi trimite banii imediat cum ajung acasă. Adi m-a coborât prin toate scurtăturile până la Halta Timişul de Sus. Începuse ploaia. Nu aveam nimic pentru ploaie. Am ajuns udă în gară şi în tren m-am uscat. În jurul meu se făcuse băltoacă. Miroseam a fum şi a cabană. Miroseam îngrozitor. În Gara de Nord mi-am cumpărat bilet până la Slobozia, iar banii mi-au ajuns la fix. Nu mâncasem de seara. Când am urcat în al doilea tren am simţit ceva fierbinte că-mi curge între picioare. Am stat nemişcată aproape patru ore, cât a făcut personalul până acasă. Îmi venise ciclul. Abia mă uscasem de ploaia de pe munte. Treningul avea o culoare închisă. Oricum, nu aveam ce face în tren. Când am coborât m-am urcat într-un taxi şi am cerut bani vecinei să-l pot plăti.

Mama nu era acasă. Era în tabără la Costineşti cu cei mici de la Casa de copii. Mâncare nu era. Am cumpărat o pâine şi mi-am făcut cartofi prăjiţi.

Capitolul 9

Altă alegere

De dimineaţă m-am dus direct la Serviciul Personal să vorbesc cu doamna Carmen. Aveam emoţii, pentru că nu ştiam dacă vreau să rămân cu serviciul aici sau dacă vreau să plec. Eram indecisă. Cu mama nu vorbisem de noile mele planuri. În curtea firmei era directorul Petrescu împreună cu muncitorii. Nu m-a observat când am intrat în birou.

— Bună dimineaţa, doamnă Carmen!

— Hei, bună dimineaţa, Elena! Cum a fost în concediu?

— Mulţumesc, ca naiba!

— Cum vine asta?

— Am fost cu Adriana şi cu Tomiţă. Ne-am certat şi m-au abandonat în vârful Piatra Mare. Mi-a luat Tomiţă rucsacul şi m-a lăsat doar cu ce eram îmbrăcată.

— Doamne fereşte, că aşa ceva nu am mai auzit! Ce-ai făcut?

— Ce să fac? Am dat de nişte cabanieri cu suflet mare, le-am muncit câteva zile şi mi-au dat bani de tren astfel că am putut ajunge acasă.

— Doamne! Dacă aude şefu îi şi dă afară pe amândoi. Parcă văd. Vrei să-i spun?

— Nu. Plec eu. Am venit să-mi fac lichidarea.

— Elena, şeful m-a întrebat de ce vrei să pleci. El nu e de acord. Ştii că ţine la tine.

— Da, ştiu.

— Mi-a zis că, atunci când te întorci în firmă, să mergi la el, altfel nu îţi semnează lichidarea.

— Bine, doamnă Carmen, merg acum. Pot?

— Sigur! Este singur. Până ajungi la biroul dânsului îl sun să-i spun că vrei să intri.

— Mulţumesc frumos! Bună ziua!

— Pa, Elena! Poate te răzgândeşti.

Patronul mă aştepta bine dispus. Avea zile când tuna şi fulgera tot timpul.

— Bună ziua, șefu'!

— Tu ce mai ai, mă? De ce vrei să pleci?

— Am obosit și nu mai pot.

— Hai, mă! Hai, mă, am io faţă de bou? Hă? Zi adevărul! Zi de ce pleci! S-a dat vreun bou la tine? Spune mă, nu te mai feri!

— Ăsta e adevărul șefu'. Am obosit și vreau să plec.

— Hai, mă! Hai, mă, ce dracu! Ai obosit tu? Lu' țața Leana din colț, aia care vinde flori să o spui. Hm, parcă nu te-aș cunoaște eu!

Privește, în timp ce vorbea cu mine, pe fereastră, în curtea firmei. Privea pe geam spre directorul Petrescu.

— Auzi, Elena.

— Aud, șefu'.

— Io, îi tai p...a la ăla care s-a dat la tine.

— Cui?

— La ăla pe care îl protejezi tu. Lasă că aflu eu și treaba asta nu rămâne așa.

— Îmi semnați lichidarea?

— O semnez, ce dracu să fac? Îmi dai altă soluție?

— Nu.

— Asta e. Atât a fost. Îmi pare rău după tine, sincer o spun! Eu te-am ajutat cât am putut. Acum nu știu motivul pentru care ții morțiș să pleci de la mine. Atât mai spun, apoi ești liberă: îți doresc succes! Mă, fată, să aibă Dumnezeu grijă de tine și de mama ta!

— Vă mulțumesc din suflet!

Ia hârtia din mâna mea și o semnează.

— Hai încoace să te pup, că cine știe de te mai văd vreodată!

Cu frică m-am dus la el să mă pupe. Auzisem tot felul de povești cum că s-ar da la fete. Niciodată nu am crezut în astfel de zvonuri, dar uite că acum îmi era frică. M-a luat cu putere în brațe, că abia mai respiram. M-a pupat apăsat pe frunte și pe păr, apoi mi-a dat drumul.

— Să ai grijă de tine, auzi?

— O să am. Vă mulțumesc pentru ajutor și pentru faptul că aveți încredere în mine.

— Hai mă, fugi de aici că mă faci să plâng, ce dracu! Sunt ditamai animalul și mă smiorcăi ca o pisică. Hai, fii liberă! Să te faci mare poetesă și niciodată să nu te lași înjosită. Fugi acum, că mă supăr iar! Hai, pleacă!

Pentru prima dată am pus piciorul în curtea firmei fără să-mi fie frică. În urma mea directorul Petrescu mă striga. Nu l-am băgat în seamă. Probabil că patronul a văzut din birou scena. El mă striga, iar eu mărisem pasul. Eram liberă și nu mai trebuia să mă culc cu el ca să-mi păstrez un amărât de post. Acum era mai greu cu banii. Sigur că mama va reacționa foarte urât dar nu puteam continua filmul terorii în fiecare zi.

Am tras de timp. Știam că mama e acasă. Dacă ajungeam la ora asta sigur îmi ținea morală. Mi-am adus aminte de Casa de Cultură și că aici funcționa și un teatru pentru copii. Am urcat până la biblioteca de la etajul I. Bibliotecara îmi părea cunoscută.

— Bună ziua! Îmi spuneți, vă rog, unde este biroul pentru teatrul de copii? Vreau să mă înscriu.

— Bună ziua, draga mea Elena! Chiar aici este teatrul. Regizorul face repetiție la masa aceea.

Mirată peste măsură că mi-a pronunțat numele fără ca eu să i-l spun, nu știam cu ce frază să încep dialogul cu ea. Fâstâcită de situație nu am reușit să spun decât un „ăăăă...".

— Mă cunoașteți?

— Te.

— Dar cum? De unde?

— Știu cam totul despre tine.

Zâmbea cu căldură. Sincer. O priveam lung și încercam să-i asociez chipul cu o amintire de-a mea. Din păcate nu am reușit nimic și misterul a rămas așa pentru totdeauna. Mi-a povestit în mare despre mine. Pe unde am fost, unde am lucrat.

— Nu pot să cred! De unde știți atâtea lucruri? Spuneți-mi, cine sunteți? Vă rog!

— Ei, lasă acum așa. Puțin mister pică bine. Poate că vreodată îți vei da seama.

M-a prezentat regizorului și acesta a și început pregătirea cu mine și cu ceilalți din trupă. Nimerisem chiar ziua în care ei se întâlneau. Mi-a dat rolul de iepure. M-am bucurat.

A urmat un spectacol pentru copii. Nu eram în lumea mea. Să joci un iepure nu e ușor. Să joci pentru copii e plăcut, pentru că ei pun întrebări și tu le răspunzi, dar așa în rolul pe care îl ai, acela de urs, iepure, veveriță.

Mama nu era de acord cu nimic din ce fac.

Mă izolam zile și nopți în camera mea.

Lacrimile au curs pe pernă. Pe jos erau fotografiile mele cu mama. Două fotografii. Era frig. Iarnă. Mă gătea mama, duminica, să mergem la biserică, apoi la bunici, la părinții ei. Nu mergeam mereu duminica la bunici. Cred că simțea nevoia unei vorbe cu ei.

— Mamă, e frig tare.

— E puțin, nu tare. Mergem la biserică și după aia la mămica și tăticu. Nu i-am

văzut de două săptămâni. Să cauți fularul. Să te leg bine la gură, că tu ești mică.

— Care fular, mamă?

— Ăla roșu al tău. Câte fulare ai, mamă? Unul ai. Mergi şi caută-l în șifonier, că parcă nu l-am scos până acuma.

Șifonierul era de nuc. Era mare. Vara îmi plăcea să privesc acel șifonier de nuc. Îl atingeam și spuneam că și tata l-a atins acolo. Puneam palma pe el și închideam ochii.

— Elena, unde ești? Ai găsit fularul? Da' ce faci aici? De ce stai așa întinsă pe dulap?

— Nu am găsit. Caută tu?

— Te trimit după fular și tu dormi pe șifonier. Doamne! Hai aici să te leg! Hai mai repede, că e târziu!

Uneori plângeam nopțile în vis. Nopți reci, cu gânduri, cu scormoneli după ceva sau cu voința de a uita acel ceva pe care nu-l găsisem, dar dacă îl găseam voiam să fie deja uitat, pentru că îmi era frică de ce-am să-mi amintesc.

Două fotografii. Nimic mai mult. Degetele dibuiau după ceva pe chipul copilului de şase ani. Îmi aduc aminte împărtășania din fiecare an de Paști.

— Treci pe sub masă!

— De ce?

— Treci pe sub masă! Hai! Toți copiii trec. Treci și tu. Apoi te întorci aici și mai treci de două ori. După aia mergem la părinte să-ți de-a împărtășania.

— Mai trec?

— Hai, mai treci! Așa, așa! Acum hai la părinte! Uite aici lumânarea! Mergi încet să nu o stingi! Vezi să nu dai foc la baticu' ăla!

— O dau la popă?

— Ștt, taci din gură! Nu vorbi așa în sfânta biserică. Da, o dai și spui că te cheamă Elena. După aia te închini și pupi mâna la părinte.

Te așezi acolo în genunchi, uite, la icoana Maicii Domnului, te închini și o pupi. Ai înțeles?

— Da, mamă.

— Vezi că stingi lumânarea. Nu sufla în ea.

— Nu suflu.

— Uite că sufli.

— Nu suflu.

— Ține-o așa mai departe. Vezi că dai foc la batic!

— Și cum vrei să o țin?

— Mai jos. Așa. E bine. Hai, mergi și tu după țața Leana!

— Bine.

— Faci și tu ce face ea.

— Bine, mamă.

Preotul satului era bătrân, înalt, gras și cu barbă mare, albă. Avea vocea puternică, dar părea blând. Nu-mi era frică de el. Venea rândul meu. Aveam emoții.

— Care e numele tău?

— Elena.

— Elena.

Apoi spunea ceva ce nu înțelegeam. Mi-a dat vin dulce cu linguriță. M-am închinat și i-am pupat mâna. Apoi m-am închinat iar. Mă întrebam dacă el l-a văzut pe Dumnezeu. M-am așezat în fața icoanei cu Maica Domnului. Mi-am făcut semnul crucii de trei ori, apoi i-am sărutat picioarele. Mama mă aștepta. Îmi făcea semn să merg mai repede.

— Hai să mergem!

— Unde?

— La mămica.

Nu cred că o să mai simt vreodată gustul vinului acela din biserica în care m-a botezat. Nu cred că o să mai sărut vreo icoană cu emoția, cu frica, cu sfiala copilăriei. Aveam acea mirare că lucrurile din biserică sunt aduse de Dumnezeu.

Capitolul 10
Amintirile

Nu știu de ce insist să-mi aduc aminte. M-am întors acasă după ani, să îmi amintesc de viața mea.

Încerc să deschid ochii. Lângă mine cineva tușește. Nu e vocea mamei.

Unde sunt? De ce nu mă pot mișca? Îmi este frig. Îmi aduc aminte că l-am visat pe tata. Era o umbră și mă certa. Nu l-am cunoscut. Era pentru prima dată când îl visam. Mi-e sete. Vreau apă. Încerc să pronunț un cuvânt. Ajutor! Ajutor! Dar, erau în capul meu. Să mai încerc.

— Vreau... appp...

— Ce vrei?

Cine a vorbit? Nu cunosc vocea. Trebuie să deschid ochii. Of, lumina. Lumina nu mă lasă, e puternică. Reușesc. Văd. Spital? Sunt la spital?

— Vreau a...

— Ți-e rău?

Vocea se auzea din partea dreaptă. Întorc ușor capul și văd o doamnă învelită cu un cearceaf alb. Avea perfuzii la ambele mâini. Era legată cu două curele late.

— Nu. Sete. Vreau apă!

O asistentă se apropie de patul meu.

— Ce vrei? Ce tot bolborosești aici? Ia vezi!

Țipa la mine. Nu a stat să-i răspund. Mi-a vorbit răstit și a plecat.

— De ce ești legată?

— Și tu ești. Pe tine te-a legat și la picioare. Ai grijă că ești goală. Sub tine ai o ploscă. Nu te smuci pentru că o vei vărsa.

— Dar... ce-am făcut?

— Ai vrut să te omori. Și eu la fel.

— Vreau apă!

Doamna din dreapta mea a strigat la o asistentă să vină la mine. Auzeam pașii. Erau apăsați. Sigur va țipa iarăși.

— Ce vrei, fată? Ce vrei? Te-ai pișat pe tine? Că, ce știți voi, proastele dracului ce sunteți, să vă omorâți? Hai? Zi, fă, fată, ce vrei? Că aici io am treabă, nu stau după niște neica nimeni ca voi.

— Vă rog, vreau o cană cu apă!

— Îți dau plosca să o bei, nerușinato care ești! Nu vezi apă.

A plecat.

— De ce vorbește așa cu mine?

— Așa vorbește cu toți sinucigașii.

Mă priveam în oglindă. Nu simțeam nimic. Auzeam doar râsete. Râdeau de mine. Râdeau...

— Mănâncă ceapă! Ce? Ce are?

— Nu pot să mănânc așa ceva.

— Dar ce, mă-ta nu-ți făcea mâncare cu ceapă?

— Nu.

— Ei, na! Te pomenești că ești neam de mare boier. E-te așa! Ia treci și mănâncă aici, că după aia zice mă-ta că nu-ți dăm mâncare.

— Nu pot să mănânc așa ceva.

El s-a ridicat brusc de la masă, mi-a luat farfuria din față să pună și mai multă mâncare. O trântește în fața mea. Din ea a sărit zeamă pe ochii și părul meu.

— Mănânci tot.

— Așa, mamaie, așa, dă-te la ea, că doar ești bărbatul ei acum! Ha, ha, ha!

Am început să mănânc. Mă priveau. Îmi urmăreau fiecare gest, ca nu cumva să arunc vreo bucată de ceapă.

— Așa, așa, bagă tot, altfel nu ai trai cu noi!

Înghit. E uleios. Îmi vine să plâng. Mai bine termin mai repede. Nu mă gândesc la gust și înghit. Am terminat. Ies repede pe balcon, la aer, cu speranța că nu am să vomit. Mi-e greață. Din balcon vedeam în bucătărie. El cu bunica lui râdeau de mine. Nu le-am făcut nimic rău.

Merg la baie. Văd tubul de diazepam. Abia l-am cumpărat. Conține 30 de comprimate. Le așez pe toate în mână și le îndes pe gât. Mă întind pe pat. O amețeală plăcută mă cuprinde. Deodată îi aud vocea lui.

— De ce ai făcut asta?

Visam? Nu știu, cred că visam. Mă ducea în brațe la salvare.

— De ce nu mi-ai dat șosete? Mi-e frig la picioare.

Aud alte voci.

— Hai, hai, vomită! Stai cuminte! Hai, bagă acum furtunul!

— Nu reușesc.

Vedeam o lumină și ochii nu o suportau.

— Deschide ochii... hei, hei... hai, vomită... hai, mă... hai, aici nu dormi, fatăăăă... deschide ochii...

Pe gât aluneca ceva. Nu aveam aer. Un pietroi simțeam în dreptul inimii.

Doamna din dreapta mea era drăguță. Îmi vorbea cald.
— Ai vorbit cu cineva cât ai fost în comă și ai plâns mult.
— Da?
— Da. De unde ești? Ai părinți?
— Sunt din oraș. Am doar mamă.
— Și cum o anunți?
— Am o cunoștință în spital. Sper să pot ajunge la ea.

Vreau să dorm. Am făcut pipi iar. De la perfuzii faci mai des. Nimeni nu-mi schimbă plosca. Vreau să dorm. Vreau să... Vreau...

Adevărul e un păcat, iar păcatul devine patimă. Suferința are un singur sens. Poate să fie mântuirea sau ființarea către tine.

Noi suntem singuri. Oameni cu oameni. Singurătate, dar nu libertate. Cred că omul e o singurătate care-și închide libertatea din lipsa timpului. Hm, ce ironie amară și grea! Ne facem din trecut o vatră stabilă, iar din prezent ne facem umbră sub cuvânt.

Îngenuncheată, mă răzvrătesc în propriul pustiu. Rătăciri aducătoare de haos.

Câtă rugăciune trebuie să-mi crească ramuri? Să număr luminile pe care le-am aprins în ziua sfântă, apoi să număr păcatele, urmele, umbrele, apoi să privesc peste umeri și dacă văd că un străin zâmbește, înseamnă că s-a prins verdele de talpa mea.

Spațiu în plus cu noi în minus. Pregătim oracolul vieții cu file goale. Ne pregătim să vedem lumina cu umerii lăsați, cu noi grei pentru pământ și ușori pentru cer. Ne pregătim să nu mai fim noi din noi, dar acestea sunt niște simple cuvinte. Pe fereastră am lăsat o eugenie. Am lins crema ieri. Mâine o ling iar.

Capitolul 11

Să treci de moarte

Să fie singurătatea tămăduitoare? Nu trec de cenușă, ci cu putere mă confund cu spațiul dintre mine și pământ. Ce să fie viața mea? Aerul acesta? Viața mea e aerul acesta, verdele ce-mi atinge ființa îmbinând mirarea cu plăcerea de a fi om. Un simplu om.

De când mă știu mi-a fost frig. În talpă simt frigul cum mă arde. Senzația de sete mă obosește. Nu mai strig. Nu mai cer. Tac. Tăcerea țipă în mine. Vrea partea ei de liniște.

Mă simt udă până la jumătatea spatelui. Îmi este așa de frig încât simt patul cum se mișcă. Perfuzia s-a terminat.

— Doamnă asistentă, vă rog să veniți puțin!

Nu-mi răspunde nimeni. Doamna din dreapta mea mă privește.

— Nu cred că te-a auzit. Mai strigă.

— Doamnă asistentă, vă rog să veniți puțin!

Aud pașii aceia apăsați și nervoși.

— Ce vrei, fată? Ce vrei? Aici ești la reanimare, nu pe stradă. Ce țipi așa? Ia vezi!

— S-a terminat perfuzia și doresc să merg la bucătărie să vorbesc cu doamna Marioara. Suntem rude și nu știe că sunt aici. Să o anunțe și pe mama că...

— Ia mai taci! Nu vezi că ești goală, legată și pișată? Unde crezi că mergi așa prin spital? Ce, aici e ca la nebuni? Nu pleci nicăieri și oricum nu poți să stai în picioare. Ai furtunul în stomac ori tu nu simți?

— Vă rog din suflet să o rugați dumneavoastră să vină aici! Vă rog!

— Aici nu vine nimeni în vizită. Ești tuta pământului?

— Păi, lucrează în spital. Poate să vină măcar până la ușă, vă...

— Hai, mai taci, că am treabă! Să văd, ho, că mă duc când oi avea oleacă de timp liber. Ia să-ți iau astea de sub tine măcar. Stai așa cuminte.

Trage din mâini acele și adună perfuzia. Cearceaful de sub mine și cel de deasupra erau ude complet. Adună tot ce era murdar și pleacă. Am rămas în pat goală, cu mâinile și picioarele legate. Îmi era și mai frig. Asistentele mă priveau în treacăt. Patul meu era lângă ușa rezervei ce dădea pe hol. Era penibil. Îmi era

rușine și mă simțeam ultimul om.

— Îți este frig?

— Da, îmi este. Nu mai rezist. Spune-mi, tu de ce ești aici?

— Am făcut ce ai făcut și tu.

— Adică ai luat pastile?

— Da.

— De ce?

— Pentru că iubitul meu m-a părăsit.

— Da? De asta?

— Da.

Bine că nu m-a întrebat de ce am luat și eu. Ce-aș fi răspuns? Ce motiv aș fi ales? Poate că vreodată îl voi găsi, dar nu acum. Îmi vine să plâng. Stau goală și legată într-un spațiu plin de oameni cărora le place să privească și niciunul să nu facă nimic pentru a acoperi rușinea. Plâng. Nu mai rezist. Țin ochii închiși. Vreau să fiu oarbă și să uit chipul omului. Vreau să fiu surdă și să-i uit răutatea din voce. Vreau să fug, să mă ascund... Vreau să tac, dar și să țip cerului de ceea ce sunt și nu sunt, de ceea ce simt, dar nu am. Caut partea slabă din mine, caut sufletul. Văd partea care vrea să se ridice. E viața. Sunt eu.

Dar de ce să aflu somnul trist în nopțile ascunse după ziduri? Eu sunt fata aceea care nu doarme. Lacrimile se închid atunci când ziua se deschide și ruga atinge talpă pe talpă. Fata care plânge își calcă fericirea în picioare. De-aș putea ține închisă într-o palmă zbaterile triste ale îngerilor, aș face-o chiar dacă printre degete se scurge sânge.

Nu vreau să uit nimic din mine, pentru că nu vreau să uit, să iert. Mă iert pe mine. Iert omul pentru care am greșit, iert momentul meu de slăbiciune și sunt fericită că am reușit să știu cine sunt. Sunt sigură că neuitarea e remediul verticalității. Nu vreau să uit și nu vreau să condamn clipa aceea pierdută. A uita cred că e un păcat. Oricum iubim, iertăm, mergem mai departe, dar uneori uităm să fim oameni. De ce? Pentru că mi-a intrat plânsul în ochi și doare vindecarea luminii.

Am revenit. Sunt aici în picioare în fața cerului și a pământului. Nu mă privesc decât cu ochii iertării, pentru că știu, rândul meu va veni în curând, faptele vor vorbi și gesturile vor demonstra ceea ce am fost ori n-am fost.

Nu știu cum aș putea privi în mine, pentru că nu știu cum m-ar putea privi Dumnezeu, dar știu să plec tot timpul în mijlocul furtunii pentru că acolo mă așteaptă copacul meu verde.

— Hai, fată, scoală! Văz că dormi, n-ai tu treabă! Pune halatu' ăsta pă tine! Stai să te dezleg. Așa. Acum îți scot furtunul. Ține capu' plecat în ligheanu' ăsta. Așa, așa... hopaaaa, gata!

Vreau să mă ridic, să mă îmbrac cu halatul. O moleșeală plăcută mă cuprinde. Mi-e foarte somn. Stau pe marginea patului. Simt cum furtunul iese din stomac. Când capătul lui ajunge în gură îmi vine să vomit. Asistenta vorbește continuu. Trebuie să mă ridic.

— Na, acum să te văd io pă tine cum dracu stai în picioare. Așa, dăștеapta lu' mama! Așa, viteazo! Când ai băgat tot tubu' de pastile în tine ai avut putere, acum arăți ca o găină beată. Uite la tine, uite în ce hal arăți! Vai de curu' tău, fată!

Acesta va deveni un vis urât. Nimic nu e real. Sunt puternică. Pot să stau în picioare. Tatăl nostru care ești în ceruri... Ajută-mă, Doamne! Ajută-mă, iartă-mă pentru tot ce am făcut în neștiința mea de-a duce un pas în fața mea și a lumii! Iartă-mă că am îndrăznit să ridic ochii în fața morții!

— Uite că a venit doamna Marioara! Mergi la ușă!

Ușa. Mă ridic. Nu mișc, nu clipesc, nu respir. Am încremenit. Doar un gând îl reped în neștire: " ***sunt puternică, sunt puternică".***

— Ce-ai făcut? Mi-a zis asistenta tot. Mama ta știe? Se poate să faci așa ceva? Îți dai seama că o bagi în pământ? Tu știi cum arăți? Parcă ești nebună. Ai părul în toate părțile și...

— Tanti Marioara, mi-e foame! Dă-mi ceva să mănânc.

— Hai cu mine, hai! Ține-mă de braț. Ești galbenă la față. Hai mai întâi să te pieptăn, să te speli puțin pe față și după aia mergem în bucătărie să mănânci!

— Săr'mâna, tanti Marioara!

Chipul din oglindă mi-e străin. Nu sunt eu... Sau poate sunt doar acum. Mâine vreau să privesc o fată în oglindă... Acum, aici, e o nălucă, un mit, o poveste. Din această poveste mă voi hrăni. Din această poveste am învățat și voi învăța mereu să fiu verticală. Nu rușinea ne oferă înțelepciune, ci felul cum o accepți, cum o înfrunți, cum te îmbraci cu propria-ți poveste în propria-ți viață.

— Tanti Marioara, săr'mâna pentru masă! Ai o eugenie? Vreau ceva dulce.

Capitolul 12

Cum să mori acasă

După câțiva ani m-am întors acasă. Nu știu după câți, mai exact. Mama nu mai era de multă vreme. Am trecut peste dispariția ei cu greu. Anumite aspecte din viața mea nu le-am scris în acest caiet. Iubiri, înșelări, dezamăgiri și divorț. O iubire adevărată avea să-mi schimbe destinul. De ce am venit acum acasă? Pe nimeni nu mai am și pe nimeni nu mai găsesc, decât pe Mihaela. Am căutat adresa la care mergeam când lucram împreună la Călărași. Era tot acolo, dar mult mai bătrână, în rest era neschimbată.

— De ce ai venit la mine?

— Să îți dau aceste însemnări. Mergi cu ele la o editură și le publici. Eu nu mai am timp.

— Dar unde pleci? Abia ai venit!

— Nu știu unde plec. Nu cunosc pe nimeni în afară de tine și în plus am încredere că ai să faci ceea ce te-am rugat.

— Vorbești cam aiurea, prinţesă.

— Ce nu înțelegi? M-am întors acasă pentru că viața mea se va sfârși aici. Sunt lucruri adevărate pe care abia le-am acceptat și eu, ori poate că nu le-am acceptat, m-am născut acceptând situații, de aceea te rog să nu pui prea multe întrebări, pentru că risc să pic în ridicol în ochii tăi.

— Deocamdată ai picat pe nepusă masă. Nu mă așteptam să te întorci acasă după zeci de ani, să-mi spui că ai venit să mori, iar eu să merg nu știu la ce dracu' de editură. Dar tu nu ai avut viață până acum? De ce ai venit să mori aici singură?

— E alegerea mea.

— Dar viața ta? Nu ai copii? Nu ai soț? Nu ai surori, neamuri...

— Am venit pe lume fără să mă aștepte nimeni, acum plec fără aplauze. Viața mea a fost întâmplătoare. Copil? Da. Soț? Da. Nu vreau să spun că sensul existenței noastre este acela de a nu fi singuri în deșertăciunea pe care mintea noastră o naște la fiecare dilemă. Nu pune întrebări. Explicația mea ar fi inutilă și nu te-ar mulțumi.

Iarba o simt sub tălpi de parcă ea m-ar călca pe mine. Atât de mult mi-am dorit să fiu singură, să pot plânge așa cum nimeni nu a știut plânge în singurătatea lui. Amintirile m-au copleșit toată viața. Răutatea am folosit-o ca formă de apărare, dar am pierdut. Am căutat multe lucruri, dar am găsit puține momente pe care le-am păstrat în sufletul meu. Deoparte am pus durerea. Ea mereu m-a înfrânt. Dar iarba e atât de moale! De ce nu am simțit așa până azi? De ce îmi pun întrebări

idioate? Sunt o proastă. Am venit aici să urlu și să plâng. Să plâng. Nu pot. Cum făceam atunci când eram copil și mă jucam vara în praful din mijlocul drumului? Cum? Mă ascundeam în bălării pentru a găsi răcoare la picioare. Pământul frigea atunci. Îmi aduc aminte de inocența care ședea la pândă, încercând să înțeleg de ce totul e atât de gol pentru mine. Dacă îmi venea să râd, o făceam pe ascuns de ochii mamei. Mă gândeam la tata ca la un prinț. Stau în mijlocul acestui câmp plin cu iarbă și mărăcini, iar eu mă gândesc la copilăria mea. Venisem să mă descarc de dureri? Sunt nedreaptă cu mine. Pentru că știu totul despre mine? Habar nu am să-mi dau sfaturi. Deunăzi credeam că știu să-mi răspund la dileme. La ce să mă gândesc acum? La găsiri? La ce mi-ar folosi? E adevărat că am căutat răspunsuri utile? Și ce ușor am pierdut totul! Uite, am pierdut viața mea! Ce sarcastică am fost cu toate întâmplările! Dar cine știe cel mai bine cum să se comporte cu propria-i ființă, atunci când și pierderea de sine semnifică o pierdere fără folos? De ce am crezut că sunt o minune? Of, Doamne, ce prostie am gândit!

Simt lacrimile cum curg peste colțul gurii. Le urăsc. De fapt, în clipele mele de plâns, mereu m-am urât. A fost ca o biciuire ușoară contra a tot ce am primit în plină figură de la soartă. Cred că și soarta asta e o invenție, anume socotită ca o scuză. De am rămâne cu sufletul de copil, cred că ne-am descurca mai bine în viață. De ce m-am întors acasă după atâția ani? Nu am scris asta în cartea mea. Și pe cine aș fi impresionat? Poate am dorit să-mi acord o înțeleaptă sentință? Cine știe! Am lăsat în urma mea două persoane pe care le-am iubit din toată ființa. Ah, îmi vine să plâng. Iubita mea fetiță! Ce mai plângeam, atunci când aveai doar câteva zile și te priveam, cu gândul că vei crește și ai să simți durere și dezamăgire din partea oamenilor. Tu mă priveai în ochi și plângeai împreună cu mine.

Iubitul meu, de-ai fi aflat de câte ori am plâns din pricina tristeții tale, m-ai fi certat, iar eu aș fi plâns și mai tare. Tu ai ştiut că te iubesc mai mult ca viaţa, dar te iubesc atât de tare încât mi-aş da toate vieţile pentru fericirea ta. Îmi frământam sufletul în speranța că am să găsesc o soluţie să te fac fericit. M-ai acceptat așa cum am fost şi pentru asta îţi mulţumesc.

Nemulțumirea îndurării sau acceptarea refuzului m-au îndepărtat de femeia pe care o doreai. Te-am iubit nemărginit. Te-am iubit nebunește, cu o iubire care m-a doborât. Cred că faptul vinei în sine m-a nemulțumit cel mai mult. Fetița mea și tu. Două ființe pentru care mi-aș fi ciopărțit trupul și mi-aș fi dat viața pentru fericirea și sănătatea lor. Sunt împlinită cu iubirea ce le-o port. Știu că după moartea mea nimic nu am să fiu. Amintiri ca valurile. De-aș putea să vă fiu ploaie și vânt, să vă simt, să vă ating... Astfel aș putea să vă sărut tot timpul dorului meu din altă lume. Cu cine vorbesc acum? Am obosit. Mereu am scris despre pietre și

șerpi. Am urât și pietrele și șerpii. Am scris sperând să le înțeleg ori să le accept? Ce aberație îmi devine gândul! Simt inima cum bate. Îmi e dor de crivăț și de iarnă. Poate că am să o simt. Zăpadă căzând pe gât și pe buze. E un vis. O dorință. Poate am norocul ăsta. S-au adunat norii. O să plouă. De n-ar tuna!

—Toată viața ta ai stat încruntată.
Viața mea!
Și atunci a tunat.

Sfârșit

La o lansare în ape

Dorina Șișu scrie cu atâta sinceritate încât cititorului îi este greu să facă deosebirea între viaţa autoarei şi a personajului feminin. Romanul este trist aşa cum este şi viaţa celor care ies din rândul masiv al mediocrităţii mulţimii. Evenimentele, aberaţiile istoriei, neroziile oamenilor par a-şi da întâlnire ca să maculeze o biografie. Acţiunea povestirii de faţă se petrece în provincie, iar de la Mihail Sadoveanu încoace ştim că provincia nu este doar locul în care nu se petrece nimic, ci şi spaţiul propice unor crime. Că uneori se ucid doar suflete şi se mutilează vieţi nu este atât de semnificativ aici.

Paginile Dorinei Șișu se constituie într-o scriitură în care se simte respiraţia vieţii. Romanul ei este o barcă din hârtie aruncată în mijlocul unui pârâu. Luceşte albul imaculat al paginii. Drum bun, carte, undeva cineva va încerca să descifreze runele şi va fi fericit.

Petre Anghel

Proza Dorinei Șișu seamănă cu paleta pictorului care concepea vaste pânze la repezeală, până nu i se usca sângele scurs din propriile vene în care înmuia penelul. Înzestrarea autoarei, obținută cu prețul propriei vitalități și cu cel al unei experiențe de viață care face din ea un soi de Jack London român și feminin, se exprimă dinamic, nervos, mai cu seamă dialogal și mai puțin descriptiv; semn al unei febrilități confesive abia mascate în narațiune ficțională. În fond, autoarea ne dăruiește tot ce are: curajul de a se lua cu lumea de gât, mărturia unei formări traumatice, victoria asupra tristelor împrejurări... Dar mai ales privirea clară îndărăt și înainte. O proză subîntinsă de viață, în tot ce are mai vital marginalitatea frustă, disckensiană, a unei țări ce visează, prin oamenii ei, european, și trăiește cum poate. Suntem în preajma unei prozatoare de forță incontestabilă. Bun venit în clubul celor ce se răzbună pe viață, dublând-o fantasmatic.

Ovidiu Pecican